

Мигел Руис
Отвъд страха

МОЛИТВА

Започвам с молитва и моля всички да се присъединят към нея. Прочетете я дума по дума, после останете за малко със затворени очи и я повторете. Всеки път, когато се почувствате безкрайно самотни и необичани, повтаряйте тази молитва и ще си върнете душевното спокойствие.

Съсредоточете вниманието си върху белите дробове. Усетете удоволствието от самото дишане. Дишането удовлетворява най-важната от човешките потребности. А удовлетворението на всяка от нуждите винаги носи удоволствие и радост.

Осъзнайте неразривната връзка между вашите бели дробове и въздуха. Само едно дихание е достатъчно, за да се почувстваме щастливи. Радостта от сливането на дробовете и въздуха може да се усети във всеки миг. Това единение е изпълнено с любов. Когато създава човека, архангелът изпълва с любов предназначения за него въздух. Ако, докато дишате, осъзнавате този процес с всяка клетка на тялото си, с всяка емоция на разума, с всяка частица от сътворения за вас свят, този дар на любовта ще изпълни цялото ви същество.

Днес те молим Отче/Майко Божия, ела и бъди с нас во веки. Напълно ти се предаваме, за да можем чрез нашите очи, глас и ръце да споделим с теб твоята любов, защото сме едно.

По целия път от електрона към звездите, от материята към духа, от всяка емоция към енергията на светлината, помогни ни, Боже, като теб да обичаме без никакви условия. Помогни ни да обичаме себе си такива, каквито сме, без осъждане, защото осъждайки, ние неизменно признаваме себе си за виновни, търсим наказание и страдаме. Помогни ни, подобно на теб, да приемаме всичко както е, да обичаме така, както обичаш ти, без условия и уговорки.

Любовта преобразява целия свят. Любов е твоето истинско име. Ние сме твои деца, значи и нашата същност е Любов. О, Отче/Майко Божия, помогни ни да се уподобим на теб! Амин.

ВРЪЩАНЕ КЪМ ЖИВОТА

Аз се събуждам от сън

и всичко наоколо не е такава, както преди.
За първи път отварям очи.
Дълго време ми се струваше,
че те могат да виждат.
А днес всичко, което ми изглеждаше истина,
е само илюзия, сън.
Затова, подобно на ярка звезда,
Ангелът на Смъртта
стана Ангел на живота и превърна моя сън
от драма, пълна със страх, във весела комедия.
Изпълнен с удивление, попитах Ангела:
„Мъртъв ли съм?“
Той отговори:
„Да, вече от много години,
макар че сърцето ти е бяло,
твоят разум е спял в могила от илюзии,
неосъзнавайки своята божествена природа“.
„Сега сърцето ти бие
и тялото ти диша,
но разумът ти излезе от ада.
Твоите обновени очи
се възхищават на възстановката от съня красота,
пробужда се съзнанието
за твоята божествена природа,
цялата спяща в теб любов.
Далече са отминали страхът и ненавистта,
загинали са навеки вината и порицанието.
Твоята душа прощава,
и оживява божествена същност“.
Очите ми, очаровани, се взират в Ангела.
И, усещайки пробуждането на истината,
аз се оставям на милостта на победителя
без всякакви условия.
Смирено приемам
смъртта и живота.
Измъквам се от ада на вечните претенции
и с нови очи виждам
как моята вечна любов... се отдалечава.

Мигел Анхел Руис

ПРЕДГОВОР НА АВТОРА

Имах честта в продължение на няколко години да познавам отблизо дон Мигел Анхел Руис и милата му съпруга Гая. Дълго разговаряхме с дон Мигел в Санта Фе и Албу-кърк, щат Ню Мексико, както и в мексиканския град Теоти-хуакан.

Всеки път, в хода на нашия разговор, имах чувството, че се пренасям в друго измерение, което носи безгранични възможности за трансформация. В това друго пространство, в което обитаваше и Гая, цареше жизнеутвърждаващ и позитивен възглед за света и дълбоко, цялостно усещане за свещеното в живота. На мен ми остана само да събера частите на учението на дон Мигел, да го запиша и да му придам нужната форма.

Въпреки, че не мога да се нарека нито ученичка, нито шаманка, за тази една година, в която пишех книгата, моето въображение беше изпълнено докрай от ученията на *нагуала*, с неговия вечен обетован рай, тук, на Земята. Безкрайно съм благодарна за всичко това.

Мери Керъл Нелсън,
Албукерк, щат Ню Мексико,
Май 1997 г.

ПРЕДГОВОР ПЪТУВАНЕ В СЪНОВИДЕНИЯТА

Тази книга ще ви поведе към едно пътешествие в света на съновиденията чрез безкрайния простор на вашето въображение. Целта на пътешествието е да открием рая на земята, а наш водач е дон Мигел Анхел Руис.

Мигел е *нагуал*.

Нагуал или *Науатл* е дума, достигнала до нас през вековете от древния език на аптеките. Постепенно тя прониква и в английския език, особено в случаите, когато става дума за шаманизъм. Какво е нагуалът?

Според толтекската традиция, *нагуал* е всичко, което съществува. Това е единната жива същност, която се проявява в сътворението на всичко, независимо дали е достъпно или недостъпно за нашите сетива. Настоящото битие е само част от тази жива същност. Всичко, включително и самите ние, сме само проявление на тази удивителна необятна същност.

Тази същност управлява нашата красива планета, контролирайки енергията на Слънцето, което също е форма на нейното проявление,

както всички планети в слънчевата система са еманации на самото Слънце. Всичко живо на планетата Земя е резултат от взаимодействието на Слънцето и Майката Земя.

За да разберат същността на проявлението на единната същност, толтеките разделят околния свят на две категории – *нагуал* и *тонал*.

Нагуал е всичко, което е недостъпно за нашите възприятия. Можем да го наречем непознаваемото и неведомото.

Тонал е всичко, което е достъпно за възприемане от нашия разум.

Съществуването и на *нагуала* и на *топола* зависи изцяло от *намерението*. *Намерението* е онази сила или връзка, благодарението на която между *нагуала* и *топола* протичат всички енергии, водещи до трансформация. *Без намерението* нито едно същество не може да се прояви, без *намерението* самият свят няма да съществува. *Намерението* е самият живот. *Намерението* е онова, което наричаме Бог. *Намерението* – това е и самият живот, и Бог и Светият дух.

Ако говорим с думите на съвременната наука, всичко във вселената е енергия. Светът е съставен от енергия и всичко, което се намира в него, по своята същност е енергия. Енергията има милиарди проявления, милиони разнообразни вибрации. *Нагуалът* е цялата енергия на звездите и междузвездното пространство, която не ни е дадено да възприемаме. Всичко това е „*el nagial*“. Енергията, която можем да възприемем и можем да докажем нейното съществуване, назоваваме „*el tonal*“.

Слънчевата система е живо същество, което има своя обмяна на веществата, собствени *нагуал* и *тонал*. *Тонал* е самото Слънце със своите планети, луни, комети, метеори и спътници – всичко, което е видимо за нашите очи с помощта на оптически уреди. *Нагуал* е излъчването на планетарна и лунна енергия, в това число и енергията на нашата земя.

И планетата Земя е живо същество със своите *нагуал* и *тонал*. И тя има собствена обмяна на веществата. Земята, подобно на човешкото тяло, притежава органи, които функционират като добре смазан, проверен механизъм. Към тези органи принадлежи и „човечеството“, което включва всички хора. Като отделен орган, човешкият род също има свои *нагуал* и *тонал*.

Емоциите са форма на енергия, която е недостъпна за нашия ум и логика. Определяме ги като *тонал*, защото ги усещаме чрез нашите физически сетива. *Тоналът* в човека е енергията, която е достъпна за нас и която можем да опознаем. *Нагуалът* е онази енергия, която може да бъде достигната чрез разума. В толтекската традиция наричат бога създател „орел“, което означава дух. Всички хора по своята същност са този

Орел. Всички същества са *нагуал*, *тонал* и *намерение*, независимо дали са живи или мъртви.

Ако наречем даден човек *нагуал*, това означава, че той притежава специфична енергия, чрез която осъществява връзка между *нагуала* и *топола*. *Нагуалите* отделят емоциите от своите постъпки. *Нагуалът* по рождение е надарен със силна воля и не познава парализиращата сила на страха, докато човекът, който не е роден *нагуал*, често попада в неговата власт. Въпреки това, теоретично, всеки човек, който има достатъчно силно намерение, може да стане *нагуал*. Има ясновидци, които могат да различат в енергийното поле, обгръщащо човека, енергиите, присъщи на неговия разум. Ако човекът е *нагуал*, енергийното му поле прилича на двойно яйце, има форма на мандала или е леко стеснено в краищата.

Нагуалът е човек, който може да учи и направлява! другите по пътя на духовното развитие и да ги убеждава, че във всеки човек е скрита могъща сила, която го свързва с бог. Обикновено *нагуалът* е човек, който помага на другите да опознаят истинската си същност и да открият своя дух, свобода, радост, щастие и любов.

Дон Мигел е роден *нагуал*. От мига, в който се е появил на света, в него се проявило силно осъзнаване на духовното, нетипично за възрастта му. Той е роден *Майстор на намерението*. От ранна възраст приема учението не само от роднините си, но и сам се учи чрез своите видения.

Мигел е посветил живота си да разпространява духовното познание. Вече десетилетия той черпи от своите видения скритата в продължение на векове древна мъдрост и щедро я раздава на своите ученици по време на лекции, семинари и пътувания в целия свят.

Ако никога не сте се срещали с Мигел, тази книга ще ви помогне да се освободите от страха и да го замените с радостта.

Всички се боим и очакваме страха. Според дон Мигел, страхът е закономерен резултат от „опитомяването“, на което от ранна възраст се подлагат децата. Страхът се проявява в начина, по който възприемаме действителността. Страхът е причина за болестите, войните и отчуждението от радостта, която ни принадлежи по рождение.

Най-големият от всички страхове е *страхът от смъртта*. Пътят, по който ни води дон Мигел, води към самото лоно на страха от смъртта. Неговата мъдрост е почерпена от видения, идващи от толтекския духовен център, Те-отихуакан, където учители от древността са открили пътя за избавление от страха от смъртта.

В продължение на години, Мигел всеки месец посещавал Теотихуакан със свои ученици и ги водил по Пътя на Мъртвите. На различни

етапи от това пътешествие, той ръководел специални ритуали, чрез които учел учениците си да преодоляват страха и да се освобождават от него. В процеса на обучението в тях се раждал нов поглед към действителността, пълен със справедливост и щастие.

Не е нужно да пътувате до Теотихуакан, за да се докоснете до мъдростта на дон Мигел. Достатъчно е да се отправите на въображаемо пътешествие в дълбините на собствената си душа.

1

ТЕОТИХУАКАН, МЯСТОТО, КЪДЕТО ХОРАТА СТАВАТ БОГОВЕ

Теотихуакан – мястото, където хората стават богове – е свещен център на толтекската култура и се намира на трийсет мили северозападно от град Мексико. В продължение на векове толтеките пазели и предавали от уста на уста тайно знание за изцеление и духовна трансформация и успели да го съхранят в първоначалния му вид векове наред.

Мигел Анхел Руис е пряк приемник на толтекската традиция. От своите предци той е наследил вродената, сен-зитивна връзка с Теотихуакан. Някогашният лекар хирург, потърсил духовно обучение в семейството на майка си и се превърнал в *нагуал* – Майстор на Намерението.

Кои са били толтеките? По думите на дон Мигел, те не са отделно племе, както майте. Самата дума означава пришълци от различни племена, които са достигнали висока степен на духовно просветление. Точно те станали известни с името толтеки. Високото ниво на съзнание, което притежавали, им давало право да живеят в свещения град Теотихуакан.

Мигел споменава историята на Теотихуакан, фрагменти от която открил по време на своите астрални пътешествия в различни епохи и култури от миналото. Историята започва по време на Третото Слънце, преди повече от двайсет хиляди години. Тогава на земята съществувала раса, която притежавала способността да поддържа в абсолютно равновесие тялото, разума и духа. Имунната система на тези хора била толкова силна, че почти не познавали болестите. Нивото на тогавашната наука и техника доста превъзхождало нивото на нашата цивилизация.

Хората от тази раса – почти толкова многочислена, колкото сме днес – свободно общували помежду си, защото техният разум бил достъпен за голям обем информация. Чувството за вина и взаимно обвинение им били напълно непознати. В съзнанието на Третата раса живеела мечтата за един свят, който много прилича на земен рай. Споменът за това се е съхранил в човека до наши дни.

Хората – не само човешки същества – били надарени с могъщ разум. Съществуват и други, незрими същности, свързани тясно с

човешкия род, които също обитават тялото на Земята. Те, както и хората, участват в нейния метаболизъм. Тези същности имат цял спектър от проявления – от много добри до много зли. Понякога се вселяват в тялото на отделен човек. В много традиции тези същества са добре познати. От незапомнени времена живеят рамо до рамо с хората и често споделят съдбата им. Някои народи ги наричат богове. Толтеките ги нарекли *Съюзници*.

Съюзниците нямат мозък, който е „фабрика“ на емоциите, а без фината емоционална енергия Съюзниците не могат да живеят. Хората са много тясно свързани с тях, както домашните животни са свързани с хората. Ние, хората, приемаме слънчевата енергия посредством храната, която е била преработена от Други живи същества – растения или животни. Нашият мозък трансформира материалната енергия във фината енергия на емоциите. Емоционалната енергия снабдява с храна и нашия разум, и *Съюзниците* (или боговете). С други думи, всички ние сме източник на храна за боговете.

Съюзниците подтикват хората да си нанасят физически и душевни рани, за да изпитат страх, който им е нужен, за да се хранят. Още щом се родим, за наше нещастие, ние попадаме под контрола на тези „богове“, контрол, който те упражняват по време на сън. Целият ни живот е едно сънуване, рамкирано в материални структури. Съновиденията ни дават усещане за реалност. Още с раждането си попадаме в един кошмарен сън, пълен с война и насилие. Това е нашето изпитание.

Какво ще се случи, ако всички заедно се пробудим от съня? Какво ще стане със Съюзниците, ако се събудим от кошмара и се озовем в свят, пълен с блаженство? На тях също ще им се наложи да се променят и да се хранят с любов, а не със страх.

Нашите души вече се уповават на любовта и всячески се съпротивляват на страха. *За да разберете дали дадена мисъл идва от бог, осъзнайте дали поражда у вас страх.* Всяка мисъл, която поражда страх, не идва от бог, а най-вероятно е дело на Съюзниците. Истинският бог е любов и няма нищо общо със страха.

За да се противопоставим на негативното влияние на Съюзниците, трябва да се научим да долавяме тяхното присъствие. Всеки миг те се хранят с нашите емоции, затова бъдете внимателни в проявата на чувства. Емоциите привличат близки по своята природа същности. Когато сме щастливи, привличаме към себе си повече щастие. А унието може да привлече само униение.

Всеки народ има свой бог. Историята на човечеството е сбор от

историите на тези богове. Някои народи имат Йехова, други – Аллах. Като личности те са толкова реални, колкото самите израилтяни или араби. Ако избухне война, тя не се води само между народите. В буквалния смисъл, това е и война на боговете. Дълго преди построяването на Теотихуакан, боговете се разтревожили, че хората могат да достигнат небесата. В епохата на Третото Слънце, Съюзниците започнали да подстрекават хората да излъчват все по-интензивно емоции, които им били нужни за храна. Водени от собствените си цели, те все повече подтиквали хората да се противопоставят и всячески им пречели да се обединят.

В резултат на това пламнали раздори между различните народи. Потвърждение за разрухата на световния мир откриваме в Библията в разказа за Вавилонската кула.

В тези времена на земята съществували три големи центрове на човешка цивилизация – континентът Му, който днес познаваме като Индия и Китай (дон Мигел не е съгласен с мнението, че Му или Лемурия потънал във водите на Тихия океан), Земята на Маймуните или сегашна Северна Америка и Атлантида, островен континент, намиращ се между Европа и Америка. В продължение на много векове хората, които населявали тези земи, живеели в мир и пълна хармония.

Гибелното влияние на „боговете“ накарало Му и Земята на Маймуните да се обединят против Атлантида и да я унищожат, потапяйки я в пламъците на грандиозна ядрена война. (И тук Мигел се разграничава от мнението на тези, които приемат за причина за гибелта на Атлантида злоупотреба с възможностите на генетиката и сблъсък на Земята с гигантска комета). Разказ за тази световна ядрена война може да се открие в свещените индийски книги – Ведите и Рамайна.

Мигел твърди, че в планините на северна Индия са погребани много високи, внушителни хора, принадлежащи към Третата раса, които очакват своя откривател.

Народът, населяващ северната част на Атлантида, бил народ на строители на пирамиди. На нас ни е известен под имената Титани, Атланти или тъмнокожа раса. Ползвайки високо развита система от връзки, те построили Великите Пирамиди в Гиза. По думите на Мигел, Великата Пирамида е монумент в памет на Третата раса.

След гибелта на Атлантида дошли времена на упадък и разложение, когато хората не живеели по-добре от зверовете. Взирайки се към миналото от нашето време, ние познаваме само една линия на еволюция и считаме себе си за далечни потомци на човекоподобните. Мигел нарича нашите първобитни предци Четвърта раса или деградирани потомци

на отминала в небитието велика раса.

Хората от Четвъртата раса били хилави и примитивни, и техният век бил много кратък. Те живели не повече от двадесет и пет – тридесет години в толкова тежки условия, че не оставили почти никакви следи, макар и да се отличавали с висока плодовитост. Четвъртата раса населила отново опустялата след ядрената война земя.

Остатъци от Третата раса се задържали на разпръснати по целия свят изолирани острови до осмо поколение. Тези, които оцелели, съумели да съхранят не само довоенните научно-технически постижения, но и високото ниво на духовно развитие. Те знаели, че високата радиация им е отпуснала малко време. Нямайки достатъчно сили, за да раждат многочислено потомство, те се опитвали да предадат отломките от своето минало могъщество на хората от Четвъртата раса. Появявали се в първобитните градове и села, старайки се да не се сближават твърде с жителите, поради вилнеещи наоколо болести.

Хората от Третата раса преподавали преди всичко основи на земеделието и хигиена. Хората от Четвъртата раса провъзгласили тези едри, високо развити същества, за „богове“. Спомени за тях могат да се намерят в различните свещени книги – познаваме ги като библейските *Елохими*.

Последните представители на Третата раса се опитвали да подобрят човешката природа с помощта на генетични експерименти. Търсили и пътища за съхранение на знанията от миналите епохи, когато хората живеели в пълна хармония и съвършено равновесие.

Още тогава земята на Теотихуакан била известна като свещено място. Зърната от древната мъдрост се съхраняват тук, докато не станат достояние на идващите поколения.

Толтеките вярват, че Слънцето е източникът на разума във Вселената. Останалите живи хора от Третата раса молили Слънцето да им помогне да съхранят тайната за достигане на съвършената хармония. И Слънцето откликнало на тяхната молба, изпращайки на земята нова разновидност на енергия, под форма на *Вестители*. Светлината винаги е била вестител на Слънцето. В даденият случай, светлината, притежаваща ново качество, се проявила в облика на ангелоподобни същности. Те се съчетали с хората, за да дадат началото на нова раса, способна да продължи спираловидната еволюцията на разума. Към числото на тези мутанти принадлежал и Енох.

Сред многото съвременни учители и мъдреци съществува мнение, че нашата раса е произлязла от същества, прелетели на земята от

гълбините на Вселената в космически кораби. Те твърдят, че пришълците провели селекционни експерименти, кръстосвайки собствените гени с гените на човекоподобните същества.

Мигел не вярва, че нивата на човешкия род е оплодена от представителите на чуждопланетна раса. Неговият възглед е по-митологичен и в значителна степен клони към възможността за непорочно зачатие или раждане, стимулирано от ангелските същности, които били изпратени от Слънцето и не принадлежали към човешкия род.

Независимо кой от тези начини ни се струва по-правилен, и в двата присъства „магическият“ елемент на мутация, която из основи променя човечеството и довежда до създаването на съвременната раса.

Настъпилата тогава промяна в качеството на слънчевата светлина, от която зависи целият живот на земята, обозначила сама по себе си за раждането на Петата раса. Петото Човечество – раса от мутанти – е нашата собствена раса. Ние принадлежим отчасти на небето и отчасти на земята. За довършването на тази мутация Слънцето видоизменило структурите на ДНК, обуславяйки възникването на по-съвършено човешко същество с по-развит разум.

Усилията на съвременната еволюция са насочени към възстановяване на хармоничната духовна връзка между хората, която съществувала на земята, но за съжаление била загубена, както и породените от нея мир и хармония. Едва днес ние отново започваме да осъзнаваме родствена връзка между хората.

Започваме да откриваме за себе си забравени понятия, като мир, любов и справедливост. Създадохме нови закони, за да се опитаме да повдигнем равнището на човешкия живот. Но продължаваме да страдаме от недостиг на духовна хармония и се нуждаем от приток на нова енергия, за да продължи човешката духовна еволюция.

От януари 1992 г. в структурата на слънчевата светлина отново настъпиха промени. Нейната вибрация забележително се отдалечи от предишната, клоняща към виолетовия цвят на спектъра. Днес стоим на прага на Шестото Слънце и се явяваме свидетели на зараждането на Шестата раса. Предшествениците на тази раса вече живеят сред нас. И отново търсят проявление на вечната мечта за рая на земята.

В целия свят започват да изплуват от миналото съхранилите се знания от епохата на Третото Слънце. Много народни традиции споделят с другите своята мъдрост, а водещи мислители от редиците на учените и философите откриват концепции, способстващи развитието на холистичното движение. Днес навсякъде по света живеят и действат

високоразвити личности, овладели напълно майсторството на духовното общуване. *Аватарите* от по-ранните епохи – като Христос, Буда и Кришна – са послужили като модели.

Учителите винаги живеят сред нас, но ние често се боим да приемем тяхната истина: *Ние произлизаме от светлината. Ние сме божии деца.* Само ако приемем в душата си тази истина, ще можем да се отърсим от страха, от ненавистта към себе си, от чувството за вина, ревност и страдание.

Теотихуакан е едно от тези места, където мъдростта на древните се е съхранила до наши дни.

Посещавайки това място, Мигел Анхел Руис, в състояние на транс, усвоявал все повече и повече техните знания. Той предполага, че черпи своите познания от камъните, от които били издигнати храмовете на древния град. Камъните служат за своеобразни банки от данни, а благодарение на своите шамански умения, той има достъп до информация, заложена в тях от древните майстори. В един от своите трансове, той „видял“ първостроителя на Теотихуакан в онзи момент от живота му, когато пред него се открил сънят за рая на земята. Това датира от преди времето, когато били построени храмовете.

Преди около четири хиляди години, в епохата на Петото Слънце (чиято продължителност била пет хиляди години), група от духовно развити пришълци от север се отправили в пещера, неотдавна открита под Пирамидата на Слънцето в Теотихуакан. Всички видели в съня си огромен змей. Един от членовете на тази група, наричан Замъгленото Огледало, направил така, че всички други осъзнали, че сънуват.

Замъгленото Огледало открил способ да прекрати съществуващите около него страдания и да научи хората да се обичат един друг такива, каквито са.

Той знаел, че в епохата на Третото Слънце, когато човечеството достигнало най-висок разцвет, духовната връзка между хората била прекъсната.

Съзнавал, че идеите за Съдии и Жертви насилствено били внедрени от боговете в нашето съзнание и в резултат на това вътрешните съмнения довършили започнатото разрушение.

Замъгленото Огледало видял, че боговете водят борба с хората, желайки да останем вечно в ада. Боговете се вмъкват в човешкия разум още в процеса на домашното възпитание на всяко дете. Едно от най-тревожните убеждения, насадени ни от боговете, е: „Аз съм просто човек“. Но да бъдеш човек не означава да изпитваш ограничения. Човешката

душа е много повече от всички богове, а човешкия разум е също така безсмъртен, както самите богове.

Боговете с всички сили се стараят да насадят у човека чувството, че светът е несправедлив, което като остър нож пронизва неговия ум. Несправедливостта поражда емоционална отрова, която намира изражение в обидите, ревността и страха. Кървавата рана, нанесена на уязвения ум, причинява силна болка. Достатъчна е само една рана, за да започне умът да изработва все повече отрова. И когато някой „натисне болезненото място“, ние веднага усещаме болката. Опитваме се да я скрием, така че никой да не може да ни засегне по болното място, но всяко прикритие е абсолютно безполезно. То прилича на броня – механична система на отрицание и отбрана. Въпреки че отлично знаем, че в несправедливостта няма нищо добро, ние се стараем да ударим другия по болното място, за да не останем в дълг.

Толтеките били последователи на Замъгленото Огледало. Те били духовни воители, знаещи, че водят война с богове, които живеят и се хранят от човешките конфликти. Воините си поставили цел сами да станат богове, да се избавят от всички страхове и да възстановят пълната власт над своя разум. Искали на мястото на страха да се появи любовта. С тези знания те могли да превърнат света в земен рай.

Духовните воители в онези дни осъзнавали, че водят сражение със завзелите души им богове. Разбирали, че тази лудост ще завърши само когато човек заяви своето право да види собствените си сънища. Свободната воля е способна да освободи човека от властта на личните обиди и да го изведе към личната свобода.

Замъгленото Огледало открил първоначалната мъдрост, оставена ни от Третата Раса: *ние сме деца на Слънцето*. Той открил, че всичко съществуващо е сътворено от | светлината. Ние „се храним“ със светлина и чрез нея получаваме послания от Слънцето – източникът на живота в цялата Слънчева система.

Следвайки получените в съновиденията указания, Замъгленото Огледало проектирал и оглавил строителството на първите храмове в Теотихуакан. Във всеки камък от тези храмове намерила възплъщение неговата мъдрост. С годините храмовете били разширявани, издигали и нови. Именно в тези места, където хората ставали богове, неголяма група от магове, или вълшебници, основала Школата на Мъдростта или Школата на Тайнствата.

В продължение на няколко хилядолетия наставници от Теотихуакан учили търсачите на духовното съвършенство как да преодоляват

страха и да живеят така, сякаш се намират в рая, а не в ада, който виждат около себе си по-голямата част от хората на земята. В доколумбовата епоха този духовен център бил обкръжен от големи градове, наброяващи около двеста хиляди души. Тук се намирал най-големият производствен и търговски център в централно Мексико.

Никой не можел самостоятелно да се обърне за обучение към толтекските учители. Кандидат-учениците били щателно подбирани. Бродейки неузнаваеми сред хората, учителите сами усещали, кой е готов да им стане ученик. Оставайки в сянка, те подлагали избраниците на различни изпитания, за да се убедят в достойнствата на тези, чиито живот тайно наблюдавали.

Осъзнавайки, че приближава края на епохата на могъществото на Теотихуакан, те се оказали достатъчно възвишени, за да извършат това, което, съгласно Светото Писание, направил Исус. Възнесли се в небесата. Напуснали своите физически тела, слели се със светлината и се възнесли към Слънцето. На земята, лишени от всякакво ръководство, останал неголям брой духовно търсещи, достигнали различна степен на ученост, но още не постигнали майсторството. Когато нахлулите от север варвари потопили Теотихуакан, останалите живи ученици на Толтеките не съумели да се противопоставят. Мнозина от тях загинали.

Варварите се смесили с народа на Теотихуакан и се опитали да приспособят духовната практика на Толтеките към собствената си примитивна вяра в ревнивите богове, изискващи човешки жертви. Останките от погребения, открити под Пирамидата на Слънцето в Теотихуакан, съдържат телата на тези духовно търсещи, които открито застанали против поробителите и били подложени на ритуални жертвоприношения.

Теотихуакан бавно загинал. Около 700 г. сл.Хр. градът престанал да съществува като духовен център. Неговите храмове умишлено били погребани под слоеве земя. Археолозите от XX век направили разкопки и открили следи от цивилизацията от същия период, който на езотерично ниво съвпада със зараждането на Шестата Раса.

Останалите сред живите ученици на толтеките напуснали Теотихуакан. Отправили на юг и се претопили сред народа на майте, който в същото време преживявал епоха на пълен упадък. От това сливане на толтеки и май започнала своето начало новата Империя на майте.

Други създали нова общност в Тула, където поначало се съхранявала мъдростта на толтекските учители. Дребните селски общини се опитвали да съхранят знанието под формата на религия. Между селищата избухвали междусобици за власт. Върховен жрец ставал пришествец от

най-могъщия град в Тула.

Върховният жрец се считал за превъплъщение на Кетцалкоатл – Пернатата Змия – един от двамата братя близнаци. Другият близък бил Тескатлипока, Замъгленото Огледало. В религията на толтеките близнаците олицетворяват двете основни същности – *нагуал* и *тонал* – носители на двата типа енергия. Временно Замъгленото Огледало носи в себе си енергията на *нагуал*, а Кетцалкоатл – енергията на *тонал*. След това те сменят местата си.

В края на краищата, знанията на толтеките били изцяло извратени от управителите на Тула, които се поддали на съблазънта да опазят своето могъщество от преходността. Стремейки се да избягат смъртта, те използвали с користни цели безмълвното знание на Теотихуакан.

По думите на Мигел, това място било обиталище на най-злите черни магове, които някога е познавал света. Те превърнали Кетцалкоатл в демон.

Неголямата държава на ацтеките станала най-могъщата в Мексико. Те издигнали Великия Храм в град Мексико и се опитали да усвоят науката, заимствана от Тула. Така ацтеките станали новите толтеки.

В продължение на дълги пет века след испанското завоюване, пазители на знанията на толтеките били две групи ацтекски духовни воители. Те били Рицари-Ягуари или воители-ученици и Рицари-Орли или напълно обучени *нагуали*.

Рицарите-Ягуари били посвещавани в изкуството на смъртта чрез тържествен ритуал на изпитания чрез вода и огън, в течение на който се отричали от страха, гнева и завистта. Преминавайки през учение и посвещение, те придобивали способност да видят света по новому – като свят на справедливостта. И тогава ставали Рицари-Орли.

Най-висш от Рицарите Орли бил Тлотоан, олицетворяващ Бога на земята. Тлотоан могъл да бъде всеки Рицар Орел. Семейството на Мигел принадлежало към Рицарите Орли.

Орелът олицетворява висшия бог. Всички Рицари Орли, до днешни дни, пребивават в ежедневен контакт с бога създател и живеят в състояние на постоянно щастие. Практиките, чрез които достигат до състояние на блаженство, са известни още в Древна Индия, Египет и Гърция и до днес и се пазят от местните жители като живи традиции.

В зората на своето могъщество, Теотихуакан бил свързан с много други духовни центрове. Всички те споделяли едно и също безмълвно знание.

Начинът на живот на толтеките проповядва съвършено равновесие

на тяло, разум и душа. В голяма част от традициите някои от функциите на плътта се смятали за нежелателни. Възвисените духовни воители, вървящи по пътя на толтеките, не били задължени да спазват безбрачие. Един от важните принципи на тяхната вяра е почитането на човешкото тяло като храм и осъзнаване на неговото съвършенство. Толтеките се стремят да се избавят от страха, осъждането и да живеят в състояние на любов.

Твърде често Мигел се позовава и на други традиции. С особена привързаност се ползва от Библията и историята на живота на Исус. С немалко почитание той се отнася и към паметта на Буда. В своите лекции той свързва пътя на толтеките с житията на тези *аватари*. Всички пътища, казва той, всъщност са еднакви, но всички големи религии са изцяло пропити с чувство на вина, осъждане и страх.

ЛИНИЯТА НА МИГЕЛ АНХЕЛ РУИС

Мигел бил тринадесето дете в семейството на знаменитата лечителка Майка Сарита. В ранното му детство тя била известна като *курандера* или знахарка. Когато Мигел станал на единадесет години, тя развила тежка жлъчно-каменна болест. Лекарите искали да направят операция, но поради наличието на болест на сърцето общата анестезия била крайно опасна.

Майката на Сарита я завела в известен целителски център, извършващ знахарска операция. По време на тази процедура Сарита получила видение как лекар и три медицински сестри оперират нейния жлъчен мехур. Едва отворила очи, тя попитала за тях, но до нея бил само медиумът на необикновената клиника. Операцията избавила Сарита не само от камъните, но и от болестта на сърцето. Целият си по-нататъшен живот тя посветила на лечение на хората с помощта на наследените знания.

Мигел бил възпитан в осъзнаване на другото измерение, съществуващо зад пределите на зримата реалност. По-големите му братя и сестри разказвали на Мигел как преди неговото раждане седели до огнището с баба му и дядо му и слушали разкази за „малкия народ“¹, живеещ редом с нас. Даже им се случвало да видят как тези странни същества играят в клоните на дърветата, растящи у дома.

1. Така древните култури наричат духовете на дърветата, реките, потоците и другите природни сили. Бел.ред.

Родният град на неговата майка, Хуанакатлан, бил особено място. Мигел го нарича „вълшебен град“. Един от местните жители, дон Начито, собственик на аптеката, понякога встъпвал в ролята на доктор. Той обичал да раздава на децата подаръци, особено дребни монети. „Моите братя често получаваха пари от него. Той трябва да е печелел добре. Случвало се е да каже на брат ми: «Гледай, сега ще сложа монета в тази кутийка. Тя е твоя. Скрый я под възглавницата. И всеки ден в нея ще се появява нова монета». Брат ми успявал за малко да съдържа своето любопитство, а когато отварял кутийката, тя се оказвала пълна с монети.“

Слушайки тези удивителни истории, подрастващият Мигел завинаги разбрал, че зад зримия, всекидневен свят, съществува друго, магическо ниво на живот.

На третата година от обучението си в медицинския колеж, на самия Мигел се наложило да преживее драматично запознанство с другото измерение, когато, попадайки в тежка пътна авария, той имал преживяване извън тялото. От този момент неговото духовно зрение получило мощен тласък.

Завършвайки медицинския колеж в Университета в Мексико, Мигел в продължение на година работил в селцето Алта Сонора в пустинята Сонора.

Това беше година на непрекъсната, поразителна опитност. Аз често се срещах с учителя, сух, невисок човек под петдесетте, наричан дон Естебан. Той ме взе за свой ученик. Показваше ми съвършено изумителни неща, учеше ме дълбоко да се потапям в *съновидението* и съсредоточено да го изучавам. Дон Естебан ме заведе в пещерата, където се учил да управлява стихииите, като ги призовавал. Това е могъщо средство за управление на енергията на живота и смъртта, способ за общуване с различните „органи“ на планетата – вятъра, водата и горите.

Той ме застави да погледна в лицето почти всички мои страхове. Винаги изпитваше моя здрав разум и моя интелект, но подлагаше на главно изпитание чувството ми за собствена значимост. Учеше ме на смирение и почит към цялото съществуване, такова, каквото е. Учеше ме да уважавам природата и хората такива, каквито са.

Дон Естебан беше забележителен човек. Той беше силен, ласкав и добър, но при всяка среща с него аз очаквах безпощадни атаки на моите страхове и винаги си слагах защитната маска.

Една година след напускането на градчето се върнах, за да го потърся, но за мое огромно изумление, се оказа, че никой не го познава. Никой не беше чувал за него. Сякаш въобще не беше съществувал. А

това се случи в едно мъничко градче, където всички хора се познаваха. Тогава и аз започнах да се съмнявам, дали е живял такъв човек от плът и кръв... или е бил само поредното ниво на съзнание, в което съм го сътворил такъв, какъвто съм искал да бъде. Днес разбирам, че е съществувала тясна връзка между моя дядо, дон Леонардо, и Дон Естебан.

Работейки една година като селски лекар, Мигел последвал примера на двамата си по-големи братя – и двамата лекари и хирурзи – и през 1978 година започнал медицинска практика в Тихуана.

През 1980 година Сарита помолила Мигел да премине при нея курс на ученичество. Следващите три години той всяка неделя прекарвал от осем до дванадесет часа в дълбок транс. В изменено състояние на съзнанието той странствал в Древен Египет, Гърция, Индия, Китай и Персия и изучавал системата на техните вярвания. Придобитият при тези пътувания опит се отличавал с живост и яркост на впечатленията, сякаш бил наяве. Менталните пътувания на Мигел донесли толкова жива, дълбока информация за древните исторически традиции, че той получил възможност да ги сравни със съвременния индуизъм, будизъм, зороастризм и християнството. И достигнал до извода, че всички системи от вярвания имат общи корени.

Пътешествие в Египет

В една от неделите на втората година от ученичеството на Мигел, двадесет и един ученици на Сарита (в това число и тримата братя на Мигел) се събрали при нея и Луис. Те се готвели да преминат в състояние на транс. За Мигел тази практика била добре известна. На това го бил обучил неговият стар бивш наставник в годината, когато той, токущо изпечен лекар, работел в загубеното сред пустинята градче. Затова Мигел леко се плъзнал в *съновидението*, когато се видял в дълъг подземен коридор. В реалното време *съновидението* (или трансът) продължило осем часа; в съня изминала почти година.

Аз стоях до входа. Зад гърба ми захлопна врата и аз се оказах в зала, осветена от пламъка на факли. От опит знаех, че мога да управлявам своите *съновидения* така, както и живота наяве. Обикновено моите сънища никога не бяха страшни, но този беше някак особен. Беше съвършено различна реалност, която не можех да управлявам.

Това *съновидение* съществува в паметта на планетата. То е открито за всеки, които притежава достатъчна подготовка, за да стигне до него.

Пред мен изникна висок, сух човек, с гладко избръсната глава. Беше облечен в богато драпирано египетско облекло от бял памук. На вид беше около петдесет-шестдесет години. Държеше се сурово и властно.

Разбрах, че ще бъде подложен на изпитание.

Нямайки възможност да управлявам своите *съновидения*, реших да бъда *сталкер* (с други думи, с пределна острота да осъзнавам всичко, което се случва с мен в съня)². Целият се превърнах в слух и решително възнамерявах да узная от този човек колкото се може повече, при това не само от думите, но и от маниерите и държането му. Той, несъмнено, бе учен човек. Направи ми силно впечатление. С такъв човек не ти е до шаги. Беше много тих и сериозен.

В един миг той се опита да ме обърка. Разбрах, че ме изпитва. Попита: „Известно ли ти е, защо си тук?“

Аз отговорих: „Аз съм тук, за да се уча“.

Не знаех къде се намирам, знаех само, че е някакво светилище, предназначено за търсене на езотерично знание.

„Знаеш ли къде се намираш?“ – последва въпрос.

„В светилище, в което се съхранява скритото знание“ – отвърнах аз.

„Ако си тук, за да учиш, няма да напуснеш това място, докато не постигнеш знание“ – каза той.

В моята душа се промъкна въпросът: „Да постигна какво?“, но сетох за благоразумно да премълча.

Сваляйки факлите от стената, старият човек започна да ми показва изображенията, украсяващи двете стени на коридора. Този изрисуван с картини коридор и до днес съществува като руини, но на определено ниво на вибрации все още пази своята първоначална красота. Именно това вибрационно равнище достигнах в *съновидението* си.

Същата честота на вибрация се среща и в някои светини в Гърция, Теотихуакан и Перу. Може да се каже, че тази честота е същата, както честотата на Христос, макар че това е само нашият начин за разбиране. Вибрацията на свещените места е проявление на честотата на световното излъчване в паметта на света. Нейната същност е светлината. Светлината притежава огромна памет. Достигането до нея дава достъп до вибрацията на единната честота, на която вибрира всичко, което някога е съществувало в света.

Показаните от стария учител изображения на стените ми бяха непознати. Само по стила на изрязаните в камъните фигури разбрах, че се

---

2. От англ. дума. *stalker* – човек, който дебне дивеча. Бел.ред.

намирам в Египет. И самият ми предводител разбра, че знам някои неща за Древен Египет.

В моят ум се родиха думите: „Този човек е Върховен жрец“.

Върховният жрец промълви: „Преди да напуснеш това място, трябва да разбереш значението на фигурите на стената. За яденето и пиенето не се безпокой. Просто се постарай да разбереш“.

С тези думи ме остави сам.

Опитах се да се ориентирам в нещата, но значението на изображението оставаше скрито за мен. Минаха дни, седмици. В някакъв момент се изплаших, че никога нищо няма да разбере и ще остана тук навеки. Не ме спасяваше дори състоянието на транс, тъй като проникнах в някаква чуждо *съновидение*. И изпаднах в паника.

След това в мен нещо мигновено и неуловимо се измени и аз се смирих. Повече не бързах за никъде. И не виждах нищо страшно в това да остана на това място навеки.

Не знам колко дълго се съпротивлявах, докато не се предадох окончателно, но в един миг в мен възникна някаква енергийна връзка с фигурите на стената. И 1а-почнаха да стават чудеса.

Да приемеш света – това е умението да бъдеш щастлив във всякакви обстоятелства. Аз приех това място като свой нов свят. Всичко постепенно започна да придобива за мен нов смисъл. Едва го усетих и започна енергиен обмен с фигурите, сякаш се оживяха. Състоянието на съпричастие – това е състояние на вибрация с еднаква честота. За логически разсъждения не ставаше и дума.

Когато върховният жрец се върна, вече не се съмнявах, че знам значението на фигурите и започнах да разказвам.

В душата ми цареше абсолютен покой. Но той само се усмихна и промълви: „Можеш да си вървиш“.

Случилото се беше само изпитание. Наредиха ми завинаги да пазя в тайна това, което видях.

Когато отворих очи, цялата група вече бодърстваше и доста дълго беше чакала моето пробуждане. Останалите бяха разказали своите *съновидения* и ги бяха записали в *Книгата на живота* на Сарита. Известно време след това Сарита я изгори.

Това единствено съновидение дало на Мигел съвършено друга гледна точка – коректив – с който можел да сверява всичко. Той разбрал, че изображенията на стената на египетския коридор били илюстрации към *Книгата на Тот*. Това е древна сбирка от мъдрости, известна и с други имена: *Египетска книга на мъртвите* и *Книга на Хермес*. Както

се предполага, тази книга е на не по-малко от 35 000 години.

Мигел осъзнал, че видените от него изображения са първоизточник на това, което днес е известно като карти Таро. Известно време Мигел изучавал Големите Аркани на Таро, за да усети излъчваната от тях енергия. В процеса на изследванията си разкрил, че нито една колода карти Таро не се отличава със съвършена точност, но тази, която е създадена от Памела Коулмен Смит под ръководството на Артур Едуард Уайт е създадена с любов, докато картите, създадени от Алистър Кроули, са основани на страха. За да се убедите в това, достатъчно е да се сравни картата на „Шута“ от двете колоди. Веселият шут от колодата на Уайт се превръща в същински дявол в колодата на Кроули.

Основавайки се на своите разбираня за първоначалното Таро, Мигел твърди, че картата „Съд“ е по-правилно да се нарича „Възкресение от мъртвите“. „Свят“ в действителност е „Вселена“. Много по-точното наименование на „Сила“ е „Смелост“.

Тарото илюстрира Битието и разполага картите в определен порядък: може да се види структурата, аналогична на Пътя на Смъртта в Тетихуакан, явяващ се източник на знанията на толтеките. Това подреждане може да направите и сами.

ПЪРВИ РЕД: *Свят* (Вселена)

ВТОРИ РЕД: *Маг*

ТРЕТИ РЕД: *Първосвещеник Йерофант* (Адам и Ева)

ЧЕТВЪРТИ РЕД: *Император на Влюбените* (Рай) *Отшелник*

ПЕТИ РЕД: *Императрица на Колесницата на Умереността.*

Смърт.

ШЕСТИ РЕД: *Сила* (Смелост) *Съд* (Възкресение от мъртвите, Справедливост)

СЕДМИ РЕД: *Звезда, Луна*

ОСМИ РЕД: *Слънце*

ДЕВЕТИ РЕД: *Шут*

В бъдеще Мигел ще напише собствено тълкуване на Таро, но за нас е достатъчно, че по негово мнение *Шутът*-е просто човек, на когото се присънва сън, а той върви сам, незнайки накъде, носейки цялата покъщнина във вързоп на гърба си. Но в неговата ръка е лотосът на божественото осъзнаване.

Зад пределите на Пътя на Смъртта четири карти представляват ада. Те са „Дявол“, „Кулата“, „Колелото на Съдбата“ и „Обесеният“. В пределите на Пътя, „Слънцето“ е архетип на съвършенството, подобно на Ра, Хор, Хермес, Христос, Кришна.

Подреждането включва четири карти, представляващи Архангелите: Уриел – „Влюбените“, символизира стихията на Огъня. „Умереност“ е Рафаел или земята. „Колесницата“ е Михаил – воинът и Водата е олицетворена от „Вестителят“ – Гавраил или Въздуха.

Ако разгледаме схемата на подреждане като йероглиф, пред нас е окоето на Ра, представляващо Врата към Безкрая или Врата към Бога. Един външен ред олицетворява двойния змей – Теотихуакан.

Своего рода допълнителен продукт към посвещението чрез транс е умението да се взреш в дълбокия смисъл на символите. Мигел е надарен с могъщ талант да осъществи свързващите звена между различните символни системи. Той физически усеща Единството на вселената, основано на цялото езотерично знание, което по-малко се открива на човешкия ум.

След завършване на ученичеството, Майка Сарита била много доволна, че Мигел станал съвършено подготвен Нагуал и го обявила за *Майстор на Намерението*, на когото са подвластни изцяло волята, духът и безусловната любов.

Сравнявайки целителските методи на *нагуала* с методите на лечение на алопатическата медицина и хирургия, той достигнал до извода, че енергията на *нагуала* го е направила по-ефективен лечител. Независимо от убежденията, че някои болести се лекуват по-добре чрез пряка медицинска интервенция, той осъзнал, че обичайната медицина е недостатъчна за лечение на болестите на духа, поразяващи цялата планета.

След продължителна вътрешна борба Мигел решил да остави медицинската си практика и да се посвети на традициите, наследени от предците. До това решение той не достигнал лесно, тъй като то означавало отказ от създадената с много труд собствена индивидуалност. В продължение на следващите четири години той преподавал и се занимавал с лечителска практика в храма за изцеление на Майка Сарита в Сан Диего, Калифорния.

Мигел четял лекции, водел семинари и ръководел медитации. Съпровождал групи в пътуванията им по светите места, давал частни консултации и сеанси за лечение в Санта Фе, Сан Диего, Лос Анжелис, Сакраменто и други градове в Съединените щати и Мексико. Размахът на неговите постижения се разширявал. Основал Фонд на Шестото Слънце на основите на създаден по-рано храм за лечение, наречен *Нуева Вида*, който бил построен за закрила на майките, но в наши дни е закрит.

„Аз, както и по-рано, се занимавам с лекарска практика, но вече не се ограничавам само с лечението на телесните недъзи. Сега моята цел е

да докосна душата на човека и да доведе до неговото съзнание съществуващия в него избор.“ – казва Мигел.

Първото му запознанство с наследството на толтеките се осъществило благодарение на разказа на дядо му по майчина линия, дон Леонардо Масиас. Дон Леонардо също бил *нагуал*, но споделил познанията си само с тесен кръг от избрани, докато неговата дъщеря Сарита споделя своята мъдрост с всеки, който се обръщал към нея за помощ.

От шест годишен Мигел знаел, че семейството вижда в него безусловния приемник на натрупаните от поколения знания.

Няколко месеца преди посвещението на Мигел в званието *Майстор на Намеренията*, към Майка Сарита се обърнала за консултация Гая Дженкинс. Сарита я посъветвала да посещава занятията, които водел Мигел. Едва Гая влязла в аудиторията, Мигел веднага познал в нея жената от съновидението, видно от него в юношеството му. Нейното лице се отличавало с предизвикателна хубост, тя притежавала прекрасен глас и маниери. Таза среща сложила началото на тяхното творческо сътрудничество, а след това и съпругество.

Дълго преди този ден дон Леонардо предупреждавал Мигел, че енергията, циркулираща в древните градове, носи тяхната предишна огромна сила и го съветвал да не пътува, докато не бъде готов да я поеме.

През март 1988 г. Мигел за пръв път се отправил към Теотихуакан с младата си съпруга, за да прекара там медения си месец. Влизайки през първата врата на древният град, Мигел и Гая се чувствали като туристи, но скоро въздействието на Теотихуакан върху двамата се оказало толкова мощно, сякаш се затворили в собствени, несвързани едно с друго *съновидения*. От този ден виденията на Мигел сложили началото на стремителния синтез на толтекската наука със свещените познания на другите културни традиции, които често стигали до него в съновидения и в състояние на транс.

В следващите глави вие ще откриете за себе си намиращата се в Мигел мъдрост, дълго време пазена в тайна, докато не дойде времето тя да се направи достояние и да се даде гласност на цялото знание, което от столетия са си предавали едно на друго местните племена.

Пригответе се да пристъпите в друго измерение, паралелно на това, което ни е известно във всекидневието, измерение, в което магията е нещо обикновено. Сигурна съм, че вече ви се е случвало да бъдете в това измерение в сънищата и виденията си, но е ставало неосъзнато. Стъпвайки на толтекския път към освобождението от страха, вие ще последвате примера на нагуала, ще проникнете в тази паралелна вселена и ще я

напуснете, посредством странстване в дълбините на собствения си ум.

ВИДЕНИЕТО НА ТЕОТИХУАКАН

Мигел Анхел Руис и неговата млада жена Гая седели на върха на Пирамидата на Слънцето в Теотихуакан, а пред техният духовен взор се откривала друга визия. На две хиляди фута разстояние от лявата си страна Мигел видял Храма и Пирамидата на Кетцалкоатл, Крилатия Змей, и разстилащия се пред тях широк двор. Внезапно го осенило прозрение, че площадката всъщност е главата на змея, захващаща с широко разтворената си паст първите стъпала на храма.

Бавно обръщайки глава, той проследил цялото „туловище“ на змея от площадката – далече на север, където се съединявало с Пътя на Мъртвите. Спуснал поглед над простиращата се 210 фута под него пътека и я проследил на дясно на три хиляди фута, до самата Пирамида на Луната. Там тя завършвала като площадка във вид на глава на змей, чиято уста се разтваряла пред стъпалата пред пирамидата на храма.

Погълнат изцяло от своите видения, Мигел изведнъж си припомнил съновидение, дошло за първи път при него в детството, което през годините се повтаряло отново и отново. В тези съновидения винаги го поглъщала пастта на огромен двуглав змей. Змеят го поглъщал цял. След чудовищната глава безкраен тунел се откривал в тялото на змея, пълно с всевъзможни демони. Мигел предполагал, че тунелът символизира смъртта. Влизайки в тунела, той престанал да усеща собственото си тяло. Останало само съзнанието. И колкото по-дълбоко прониквал в тунела, толкова по-стремително и леко, подобно на люспи, от душата му отлитали предишните страхове, а на тяхно място идвало усещането за покой.

Този сън спохождал Мигел много пъти. И всеки път, преди да се събуди, той навлизал все по-дълбоко в тунела. Накрая преминал целия път през змейското туловище, попаднал във втората глава и бил изхвърлен от нея в преобразен вид, с дълбоко осъзнаване на това, че е частица от всяко същество на света и е неразделно свързан с цялата Вселена. Сънят дълго време оставал загадка за Мигел и едва сега разбрал, че е видял Теотихуакан.

В неговият ум изплувал още един спомен. Веднъж дон Леонардо му казал: „В Мексико от стотици години спи гигантски змей. Скоро той ще бъде пробуден от човек, притежаващ знанието. И с пробуждането на

змея ще се промени цялата планета. Хората ще променят нейното *съновидение*“. Тези думи също били свързани с Теотихуакан и с неговия сън.

„Моето *съновидение* е далечен отглас от този древен сън. Бях настроен към символиката на този сън, който се е присънил на друг човек и го е вдъхновил да построи древния град. Този друг човек е Замъгленото Огледало. Ние с него сме едно същество, тъй като аз съм свързан с неговите вибрации“ – поясни Мигел.

Всички ние сме потенциално способни да улавяме и контактуваме с вибрациите на всеки човек, живял някога на земята. Тези структури на великото множество на живота, наричани Хроники на Акаша, съществуват на ефирно ниво. Мигел е убеден, че контактувайки с вибрациите на съществуващ някога живот, душата поема в себе си нова структура.

Дори нашата душа да не е живяла друг живот, когато попаднем в променено състояние на съзнанието, ние можем да получим достъп до вибрациите на друг живот. Настройвайки се към тях, пробуждаме нашата дълговременна памет.

Така Мигел пробудил Затъмненото Огледало и видял неговото съновидение.

Теотихуакан пробудил в Мигел толкова мощно усещане за вече видян и преживян опит, че той съумял да се настрои към излъчването, мъдростта и структурата на още един живот. Видял самия себе си стоящ на площада при Храма на Кетцалкоатл в тълпата от вярващи, които били дошли от девет земи в десета в очакване на чудото. Получил това видение през 1929 г. То му показало индийски монах в оранжево облекло. Мигел проникнал в неговия опит, когато монахът казал на себе си: „Аз отново ще се преродя в Мексико, в семейство, което ще ме запознае с науката на Теотихуакан“. През 1952 г., само няколко месеца след смъртта на този човек, се родил Мигел Анхел Руис. И неговата душа влязла в тялото на Сарита още преди смъртта на монаха. Този епизод напълно отговаря на класическите източни вярвания в прераждането. Не е чудно, че Мигел се чувства свързан с Индия.

В сегашният си живот Мигел лесно може да бъде оприличен на индиец. Той е невисок човек, с вълнисти черни коси. Лицето му се оживява от големи, тъмни, умни очи. Никак не е трудно да си го представим в компанията на ин-дуси, в традиционното за този народ одяние. Притегателната сила на Индия за него била толкова голяма, че той дори отишъл там и изпълнил ритуала на смъртта, за да прекъсне напълно връзка си с тази страна и да освободи себе си в днешния си живот.

Вече не се чувствавам като пришълец от Индия. Сега принадлежа

на този свят. И в Индия съществува древно, безмълвно знание, както и в Мексико, но начинът на обучение в това знание е съвършено друг. В Индия времето тече много бавно. Там можеш да медитираш дълги часове, изключвайки разсъдливия ум и излизайки зад пределите на съзнанието. За нас, обаче, пътуването в Индия с цел преминаване зад пределите на съзнанието е твърде трудна работа. На Запад вечно бързат да узнаят и разберат, за разлика от индусите. В резултат на това, ние сме много по-припрени, отколкото в Индия. Тук е по-лесно да се адаптира науката на толтеките (или други, присъщи на Запад системи от знания) и да се изучи трансформирането на съзнанието, отколкото в Индия.

Но наред с идентификацията със Замъгленото Огледало, в Мигел се съхранило и усещането, че вече е бил в Тео-тихуакан в облика на индус. Тези две видения потвърдили високата степен на духовност в Теотихуакан – местата, където неговите сънища се впълтили в реалност.

Преди да се спусне от Пирамидата на Слънцето, Мигел се обърнал към Гая с думите: „Аз ще водя тук много, много хора“. В този момент Мигел приел на своите плещи отговорността да бъде приемник на всичко, което много години преди това му предсказал дон Леонардо. Той знаел, че Мигел ще започне да разпространява тайните знания.

Воден от своята вътрешна убеденост, през май 1988 г. Мигел организира първата групова обиколка в Теотихуакан – два месеца след посещението им с Гая. По-късно под негово ръководство се състояли около 60 обиколки на Теотихуакан. В тези посещения укрепвал церемониалният процес, който той спонтанно възродил от своите видения за величието на изначалното предназначение на древния град Теотихуакан.

Самата местност, където е разположен Теотихуакан, е твърде обширна и загадъчна. Дълги години в нея били съсредоточени научни изследвания и теоретични търсения. Теотихуакан е разположен в центъра на Мексиканското плато, на 35 мили североизточно от Мексико. Целият комплекс от пирамиди и храмове е построен по дължината на идеално прав път, наричан Пътят на Мъртвите.

Археолозите са на сходни мнения относно периодите на развитие на Теотихуакан – от 1500 г. пр.Хр. до 750 г. сл.Хр., когато градът по загадъчен начин бил напуснат от жителите си. От 200 до 600 г. сл.Хр., във времето на Тцаку-ал, Тламимиллоп, Солаплан и Метепек, които в историята на мексиканското изкуство се определят като Класически период, Теотихуакан бил най-влиятелният град в цяло Мексико. Градът бил населен само от жреци и духовни воители – мъже и жени. Зад пределите на свещения храм комплекс в многобройни селища и градове живеели

множество обикновени граждани. Сега като живи спомени за този някога процъфтяващ градски център служат само седем неголеми дървета, разхвърляни по покрайнините на храмовия комплекс. В наши дни той е известен със своите пирамиди, храмове, стенни рисунки, керамика и многочислени култови каменни ваения.

Игнасио Бернал в своята книга „Монументалната скулптура на Древно Мексико“ пояснява:

„В света има само няколко цивилизации, където религията е оказала толкова мощно влияние върху изкуството, както в древно Мексико. Макар религията винаги да е била могъщ източник на естетически вдъхновения, в този случай тя оказала необичайно силно въздействие върху колективното въображение, придавайки му безчислени езотерични значения, които не само се превеждали на езика на изкуството, но и намерили своето въплъщение в най-посредствени предмети с всекидневно предназначение, преобразувайки реалния свят чрез символични взаимовръзки, които нямат аналози в реалния живот“.

Бернал ръководел реставрациите в Теотихуакан от 1962 до 1964 г. Около тридесет години той бил директор на Националния антропологически музей в Мексико. Той наричал Теотихуакан „класически град и най-голямата столица в цялата древна Америка“. По негово мнение, Теотихуакан „съхранява в себе си духа на суровост“, който „дълбоко се вкоренил в неговата атмосфера, имперска безопасност и точно планиране...“

Археологическите търсения били посветени преди всичко на реконструиране на културните слоеве в това място, на основата на формата и стила на намерените предмети. Археолозите били заети с търсене на обяснения как и кога един или друг народ се е оказал на дадено място и какъв бил неговият начин на живот. За вярванията и обичаите на населяващите тези места племена учените съдят по намерените археологически паметници.

При посещение на Теотихуакан, намерените на територията на комплекса предмети могат да предизвикат немалък интерес, но още по-силно това място привлича със своята духовна значимост.

Противоречивият, но неизменно загадъчен автор Зекария Сичин³, предполага, че на светилището Теотихуакан са могли да бъдат възведени „боговете“, дошли на земята от космоса. Той теоретизира, че отначало тези богове се приземили в Близкия Изток. Впоследствие, под

---

3. Вж. поредицата от негови книги на български език, издания на изд. „Бард“. Бел. ред.

ръководството на дошлите богове, олмеките, които носели африкански черти, и друга близкоизточна раса със семитски бради и профили започнала издигането на Теотихуакан. Издигнатите от тях първоначални постройки впоследствие били разширени и украсени от други народи, чиито намерения се отличавали от тези на олмеките.

В серия от книги с название „Хроника на Земята“, Сичин разсъждава, че изследователи от планетата Нибуру пристигнали на Земята в търсене на злато. В своите лаборатории те създали първите човешки същества от своите собствени гени, смесени с гените на примитивния прототип на човека. Създадените по този начин хибриди били предназначени за робски труд – да копаят злато и в началото се покланяли на сътворилите ги „богове“. С течение на времето, обаче, в тези изкуствено създадени роби се развил разум, достатъчен да предизвика създателите им. Тяхната плодовитост довела до заселването на планетата с по-високо развити видове от човешкия род. Именно с него започва днешния цикъл от еволюционната история.

Съгласно теорията на Сичин, Теотихуакан първоначално бил построен за боговете, като златообогатителен завод, дълъг множество мили. Водата и златната руда се спускали надолу по деветстотинфутовия склон в южно направление, преминавайки през сложна мрежа от канали, предназначени за промиване на златото. Самото злато в Теотихуакан не се използвало, а се препращало на Нибуру по междузвездна транспортна система.

Но колкото и увлекателна да е тази хипотеза, съществува и друга интерпретация за Теотихуакан – тази, която е синтезирал Мигел Анхел Руис от наследството на толтеките, в резултат на своите посещения на свещения град и виденията в състояние на транс.

Адът на Земята

В основата на учението на Мигел лежи концепцията за земния живот като ад. Адът – това е слято в едно *съновидение*, общо за всички хора. Както индивидуалните, така и колективните съновидения по същество са кошмари. На всеки човек в съня му се появява някаква реалност, подобно на сънищата на цели семейства, общини, градове, страни и дори на цялото човечество. Всички ние внасяме своя принос в съновидението, изпълнено със страх.

Окончателното изцеление от страха означава пробуждане от този

сън и избавление от ада. Именно за тези цели трябвало да послужи Теотихуакан – да избави хората от оковите на страха. Това освобождение ще възкреси съзнанието, че човек е същество с божествена природа. Хората са същината на бога. Това означава и наименованието Теотихуакан – *Място, където хората стават богове*.

В своите видения Мигел осъзнава, че първите заселници в долината на Теотихуакан са дошли о± Града на Лебеда, или Ацтлан, разположен някъде на територията на САЩ или Канада. Тези хора били коренните жители на Западното полукълбо, а не преселници от Азия или Африка.

Идвайки в долината, ацтланите открили множество пещери, в които прокарали цяла система от взаимосвързани тунели. Една от пещерите, известна под името „Сърцето на Вселената“, станала церемониално светилище, посветено на Майката Земя. Тази пещера, напомняща по структура четирилистна детелина, била неотдавна открита под Пирамидата на Слънцето, която специално била построена над нея. Джон Б. Карлсон (в статията си „Издигане и падение на Града на Боговете“, списание *Archeology*, ноември-декември 1993 г., стр. 58–69) твърди, че това е сух, чешри – камерен тунел от лава.

Мигел също усеща, че в тази пещера някога се е блискало езеро, което се пълнело от подземна река.

В тази пещера човекът, олицетворяващ Замъгленото Огледало, виждал в съня си, че го поглъща двуглав змей. Присънило му се, че вътрешностите на змея го премият дотогава, докато от него останала само чистата същност – лъчът на светлината и любовта. Това първоначално съновидение му разкрило целия замисъл на Теотихуакан, истинското проявление на змея.

Настройвайки се на вълната на Замъгленото Огледало, подготвеният по нужния начин поклонник, може да премине през целия град, да достигне до собствената си божествена същност и напълно да се освободи от страха. Първоначалната задача на Теотихуакан била изменение на *съновидението* на всички, които са преживели церемонията, наречена *посвещение в свобода*.

Когато Мигел проникнал чрез своето *съновидение* в издигнатото съзнание на Замъгленото Огледало, той осъзнал значението на Теотихуакан и съумял да възкреси ритуалите, свързани с духовния път, които някога изпълнявали членовете на жреческото съсловие. Намерението на Мигел било същото, както и на Замъгленото Огледало – да сподели знанието си как духовният воин може да премине по Пътя на Мъртвите от ада към свободата.

Замъгленото Огледало живял много преди падането на Теотихуакан. По-късно хората в града започнали да принасят човешки жертви и да ползват халюциногени, за да достигнат до висши състояния на съзнание, но в ранните епохи на чистота, където Мигел попаднал в своите видения, подобни ритуали не се практикували.

Когато за първи път посетил Теотихуакан и усетил силното въздействие на сменящите се едно с друго видения, Мигел се изкачил на върха на Пирамидата на Луната, където се проявява най-силно духът на Замъгленото Огледало. На Площадката на Луната той усетил енергията на Замъгленото Огледало и познал това място, където неговата душа излиза от втората глава на змея в трансформирано състояние.

Виденията, получени от Мигел през 1988 г., отбелязали завършването на неговия първи цикъл от превъплъщение като *нагуал* и учител. Те го извели на ново ниво на осъзнаване в шаманския светоглед. Той усвоил традицията на *на-гуалите* от дон Леонардо и чрез майка си, Сарита, се докоснал до безусловната любов, но най-дълбоко познание за древните вярвания получил в състояние на транс.

По-късно напълно се идентифицирал със *съновиденията* на Замъгленото Огледало, но собственото видение на Мигел е обособено и отделено от виденията, които му били показани. Той осъзнал и трансформирал цялото знание, до което се докоснал. И светогледът, на който ни учи, е своеобразна форма на магическа физика.

2

БЕЗМЪЛВНОТО ЗНАНИЕ И ЕЛЕМЕНТИТЕ НА МЪДРОСТТА НА ТОЛТЕКИТЕ

За да схванем разбиранията на достиженията на съвременната наука в целият им блясък, се изискват интензивни дълбоки занятия. В доисторическите времена, когато интелектуалните лидери предавали своите познания на тесен кръг от избрани ученици, работата стояла точно така.

Учението на *нагуала* Мигел представлява слав от интуиция и образование, включващо основите на астрономията, физиката и биологията. Неговото знание, обаче, действа на шаманско ниво, тоест в измерение от реалността, свършено различно от това, което изследват мнозинството учени. Той дава ефективно обяснение на природния свят в тази точка, където метафизическата концепция се пресича с материалността.

Учениците на Мигел стъпват на спиралния път, посещавайки своите постижения на този, чието знание е. Той отново и отново повтаря едни и същи основополагащи концепции, като постепенно добавя към тях новия материал. С всяко повторение в едва изменена формулировка неговите идеи намират отклик в умовете на учениците му, и така той строи новата структура на светогледа.

Тази книга следва същия спирален път, по който учението на Мигел постепенно се разширява, обхваща свързани между себе си идеи, сгруппирани около ключови мисли. За отправна точка на спиралата служи ключовата идея, отдавна известна на мъдреците на различните народи в целия свят:

Вселената е живо, високоразвито разумно същество.

Съгласно учението на Мигел, също такава живо същество е и Слънцето.

Всяка планета е един или друг орган на слънчевата Същност. Всички заедно – Слънцето и планетите, представляват единно същество. Всяка частица, от електрона до цялата галактика, е единна Същност, влизаща в състава на голяма същност. Нашата вселена е Същност, състояща се от огромна система от по-малки същности. Такива вселени са голямо множество и заедно те образуват една гигантска Същност.

Във всеки атом на което и да е тяло електроните са подобни на

планетите. Поглеждайки от дома си, съществата, обитаващи третия електрон, биха видели човешкото тяло като разпръснати по небето звезди, подобно на звездите, които виждат обитателите на нашата Земя. Каквото е горе, това е и долу. Макрокосмосът се отразява в микрокосмоса. Едни и същи химически и физически закони са валидни както за човешкото тяло, така и за планетите на Слънчевата система.

Тъй като сме обитатели на Слънчевата система, ние признаваме първенството на Слънцето като неин център. Макар че според галактическите размери Слънцето е само една неголяма звезда, за нас то винаги е било най-голямата звезда. То ни дава светлина, енергия и поддържа живота на Земята.

По цялата верига на живота, живите организми се хранят със светлина. Живите същества получават енергия от храната и кислорода. Хората се хранят със светлина, преобразувана в храна от растенията и животните. Човешкият мозък преобразува тази енергия в ефирна енергия.

Как става това? В процеса на нашето възприятие винаги присъства емоционален елемент. Мозъкът поражда емоции, които не са нищо друго, освен проявление на енергията. Емоцията е нематериална. Тя е форма на енергия.

Материалната енергия може да се изследва и измери с научни методи. Не е възможно обаче да се изследва фината енергия с методите на съвременната наука. Ние не можем да докажем съществуването на омразата или любовта, но усещаме върху себе си тяхното въздействие. Емоционалната енергия е фина енергия.

Стотици години европейските учени са утвърждавали идеята, че материята в пространството се поражда от енергията, наричана *ефир*. Мигел счита, че ефирът съществува наистина и в наши дни тази теория постепенно започва да си проправя път в ума на неординерно мислещите учени.

В редица страни се правят опити за създаване на Пространствени генератори на енергия, използващи свободната енергия или ефира за захранване на електродвигатели, (виж. „Пътуване около света на свободната енергия за тридесет дни“, Тоби Гротц, Ню Сайенс Нюз, Том III, М, стр.2).

Шаманите никога не са се съмнявали, че пространството между звездите, планетите, луната, астероидите, галактиките и вселените (както и между атомите на нашето собствено тяло) са запълнени с ефир. Ефирът е среда, в която се помества информацията.

В целият свят живее един основополагащ мит, в който неизменно

присъства следният ключов елемент:

Бащата Слънце осветява и огрява Майката Земя.

Майката Земя ражда живота, човешкото тяло и разума.

Както спермата пренася в матката цялата информация, необходима за зачатие и развитието на човешкото същество, така и слънчевата светлина донася на земята енергия и информация, необходима на земята за сътворението на живота.

Този мит навсякъде в света се почита от първобитните племена, затова Бог много често се изобразява в образа на Слънцето – например, Аполон и Ра. Майката Земя е плодоносещото лоно.

Слънцето получава информация от центъра на галактиката. Светлината пристига както от Слънцето, така и от другите звезди. Вселената общува сама със себе си с помощта на светлината. Кондензираната светлина прилича на нерв, пронизващ цялата Вселена, в който се движи постоянен поток от информация. Тя се предава по светлинните лъчи от Слънцето и другите звезди. По този начин, лъчите на светлината стават посланици на земята. Едно от имената, с които ги наричаме, е „ангели“. За нас, хората, светлинният лъч се проявява като ангел. Ангелът е светлинна същност, пренасяща информация от центъра на нашата галактика от звезда към звезда, към слънцето и планетите.

Нашите тела, състоящи се на пръв поглед, от плътна материя, са създадени от кондензирана слънчева светлина.

И, ние, подобно на ангелите, сме съдове на светлината. Нашата дълбока същност е ангелска, светлоносна. Ние сме същества, изцяло пропити с информация, дошла на Земята със светлината.

Първоизточникът на цялата информация се намира в центъра на Вселената. В нашият ъгъл на вселената този източник е разположен в центъра на Млечния път, в нашата собствена галактика. Нейният местен източник е нашето Слънце. (Освен тази вселена, в която обитаваме и ние, съществува неизброимо множество други вселени.)

Информацията, разпространявана от светлината, е известна под наименованието *безмълвно знание*. Главната идея на тази наука е закодираният метод на непрекъснато обновяващия се живот. Заключениеите в слънчевата светлина данни се разшифроват на Планетата Земя.

Земята е едновременно един от органите на Слънчевата система и самостоятелен, жив организъм. Земята преобразува енергията на светлината във вечно обновяващата се форма на земния живот. В живите клетки *безмълвното знание* се съхранява и предава от ДНК.

На земята е присъщ собствен обмен на веществата, и те също имат

собствени органи. Земните органи преработват слънчевата енергия, след което тя отново се отправя към Слънцето чрез процес, твърде сходен с процеса на дишане. Към земните „органи“ се отнася нейната атмосфера, функционираща като кожа на планетата, океаните, горите и целият животински свят. Човешкият род също е един от органите на земния организъм. Функцията на човешкия род е да преобразува енергията от материална в ефирна и обратно – от ефирна в материална. Първобитните племена до ден днешен почитат всяка част (organ) на Земята като божество. Има бог на океана, бог на въздуха и бог, олицетворяващ човека. Има лични и семейни богове, както и богове на цели народи. Днес вместо думата „бог“, ние използваме термина „дух на нацията“, но същността е еднаква.

Боговете са родени от човешкия разум. Какво означава Бог? Богът е същност от много по-висш порядък, отколкото човека. Мисълта, че съществува бог на въздуха или бог на моретата кара хората да почитат тези божествени енергии, които служат за надеждна защита на Земята. Не е трудно да си представим, какъв ще бъде благотворният резултат, ако мнозинството от хората се отнасят с почит към всеки от земните органи, включвайки целия човешки род. Освен боговете, олицетворяващи земните органи, хората се покланяли и на други богове, дошли от други краища на Вселената.

Днес човечеството преживява решаващ момент в историята на целия земен живот. Започнало е отдавна замислено небесно програмиране. На много места едновременно се откриват знания, запазени от всички древни традиции. И това разкриване на *безмълвното знание* става в отговор на сигнали на разума, постъпващи от центъра на нашата галактика, идващи през Млечния път през нашето Слънце.

Мигел твърди, че в епохата на Шестото Слънце ние сме стъпили на 11 януари 1992 г., което било точно предсказано в ацтекския календар. От този ден настъпва рязка промяна в енергията, идваща от Слънцето. В очакване на споменатото събитие, дон Мигел и група ученици се отправили към Теотихуакан. Той видял как се променила цветовата структура на светлината. Вибрациите на нашата слънчева светлина се учестили и станали по-фини. Дон Мигел отправил новата светлина в определена посока и изпълнил ритуала за приемане на новороденото Шесто Слънце. Той описва всичко, което се случило, като чудо. Спътниците му забелязали станалата с него промяна, а след това и сами усетили, че стоят сред храмовия комплекс, облени от поток слънчева светлина, носеща нов, особен заряд. Всичко живо на планетата, а и самата планета,

претърпяла изменения в своята ДНК.

ДНК (дезоксирибонуклеиновата киселина, е основно градивно вещество, чиято молекула има формата на двойна спирала, присъства в ядрото на всяка клетка и предава генетичната информация) е проявление на особена, светлинна вибрация, постъпваща от Слънцето, която се преобразува в материя. Всички форми на земен живот – от камъка до човека – притежават присъщи на тях вибрации, идващи от Слънцето. Всяко растение, животно, вирус и бактерия имат свой собствен лъч светлина. Той се кондензира от Майката Земя, а информацията, заложена в него, се преобразува в материя. Посредством това безмълвното знание се предава от поколение на поколение в различните форми на живот. Всяка форма притежава собствена ДНК. Обаче науката до ден днешен не е успяла да формулира фината разлика между различните форми на ДНК.

Днес сме в началото на новото време. То може да доведе до смекчаване на изповядваните от нас твърди позиции и възгледи, но за съжаление ние, хората, не умеем да се променяме достатъчно бързо, за да предотвратим надигащата се природна катастрофа. Опасността от изместване на земната ос, климатичните аномалии и промяната на земната кора е напълно реална, тъй като Земята възприема притока от нова енергия като възможност да издери самата себе си.

Промените във вибрационната честота, постъпващи на Земята, не са останали незабелязани от някои учени. Рой Редхоф пише: „...През 1962 г., когато по многочислени потвърждения влязохме в Епохата на Водолея, започнахме да навлизаме в зоната на влияние на фотонния пояс, обкръжаващ Плеядите. Трябва да преминем през неговия център около 2011 г. Граф Сен-Жермен нарича този фотонен пояс Златната Мъглявина – паралелна вселена с твърде голяма честота на вибрацията. Постепенно тя поглъща нашата вселена. Постепенното сливане с тази вселена с много по-висока вибрация дава тласък за много промени“ („Ню Са-йънс Нюз“, том III, стр.7).

В епохата на Петото Слънце достигащата до Земята слънчева енергия оказва сурово въздействие върху хората, а чрез тях – и върху цялата Земя. Сегашните промени в характера на излъчваната енергия са призвани да внесат промени в *съновидението*, което човешкият род проектира за себе си и цялата земя. Ще се изтръгнем от кошмара на преизподнята към видение за рая на земята. А раят – това е място, където няма страх.

Елементи на мъдростта на толтеките

Толтекската традиция се предава по своеобразна линия. Мигел я е усвоил от своя дядо, Леонардо Масиас, а той – от своя баща. И така, от баща към син. Мигел може да проследи своето родословие до началото на 1700 г., но с кого е започнала тази верига на приемственост не знае и той самият. Мигел казва: „Аз съм потомък на толтеките, народ, живял преди хиляди години и жив до ден днешен. Думата *толтек* означава мъдрец... такива сме всички ние“.

Традицията на толтеките е начин на живот, а не просто път на познание. Нейната цел е път за намиране на щастието. За да откриеш щастието, трябва да се видиш такъв, какъвто си, а не такъв, какъвто те виждат обкръжаващите. В процеса на самоанализ можеш да откриеш какъв си в действителност, преди да са те *опитомили*. След това идва редът на връщането на свободата, когато с помощта на ума, тялото и съзнанието човек се проявява отвъд пределите на *съновидението*, наречено живот. За да намерят тази свобода, толтеките разработили следните три стъпки.

1. Овладеяване на осъзнаването. С негова помощ човек достига до осъзнаване на факта, че всички хора денем и нощем пребивават във властта на съновиденията, създавайки видение на собствения си ад. Изходът от този кошмар е да разбереш къде се намираш, кой си и към каква свобода се стремиш.

2. Овладеяване на трансформацията. Известно и като *Овладеяване на сблъсъка*. С негова помощ човек придобива контрол над своите емоции. Едва когато при нас дойде осъзнаването, че душите ни са заробени от натрапения модел на Съдии и Жертви, които напълно ръководят нашите емоции, с помощта на *Овладеяването на трансформацията* можем да разрушим основата на цялата наша предишна система от вярвания. Целта е да можем отново да станем такива, каквито сме в действителност, да станем самите себе си и да позволим на душата ни напълно да прояви същността си в обкръжаващите ни *съновидения*. Внимателно, обмисляйки своите действия и реакции на всяка крачка, Майсторът на трансформацията се превръща в Майстор на свободата, майстор на приемането и майстор на любовта.

3. Овладеяване на намерението. Това е овладеяване на духа и волята. *Майсторът на намерението* встъпва в единение с Бога. Бог действа с устата, ума и ръцете на Майстора. В това състояние Бог присъства във всичко, каквото прави Майсторът.

Толтеките си поставили за цел приобщаване към Създателя, към Великия Дух. Те се стремят да се върнат в своя роден дом. Тяхното учение гласи, че сме се появили в света чрез Създателя и към Създателя ще се върнем. Мигел нарича Създателя Отец и, говорейки за него, ползва местоимение от мъжки род.

Поясненията, които прави Екнатх Исваран¹, употребявайки в своята книга „Медитация“ думата *бог*, в много отношения се доближават до възгледите на Мигел. „Когато аз ползвам думите «Господ» или «Бог», разбирам самите основи на битието, най-съкровения дълбини, които можете да си представите. Тази висша реалност не е нещо съществуващо отделно, вън от нас. Тя живее в самите нас, в дълбините на нашата душа – тя е нашата същинска природа и е много по-близо до нас, отколкото нашето собствено тяло, и по-скъпо от самия живот.“

Толтекската традиция е карта, която чертае пътя към дома. Ако следваме тази карта, трябва да започнем пътя си от точката, в която се намираме в дадения момент. Първата ни задача е да осъзнаем кои сме в действителност, а това е велика загадка.

За да си обясниш, кой си, достатъчно е да изречеш своето име. Или можеш да кажеш: „Аз съм роден на света и някога ще умра“. Ти си човешко същество, мъж или жена. Ти си лекар, юрист, учител, човек от която и да е професия. Ти си твоето тяло. Според вашето разбиране, вие сте това, което усещате. Но така ли е в действителност? Действително ли това сте вие?

Задаваме си вечните въпроси. Какво е Бог? Какво е Вселената? Какво е смъртта? Какво е нашата планета Земя? Що е материята? А светлината? Съвременната наука се опитва да даде обяснение на въпросите от материалния свят. На наше разположение е необозрим обем всевъзможни знания, но тези знания не дават отговори. Какво има зад електроните? Какво се крие по-далеч в космоса, зад галактиките? Какво крие душата ни? Имало ли ни е преди да се родим? Какво се случва след като умрем? Казваме: „Аз съм“, но какво в същност означава „аз“?

Като професионален медик, бих могъл да кажа: „Аз съм човешко тяло, съвършена биологическа машина с великолепен мозък, създаден от милиарди микроскопични компютри или неврони. Тялото ми е изградено от дребни живи същества (клетки), от които се състоят различните органи. Аз съм комплекс, които се нарича човешко същество“.

Какво точно прави живота на тялото възможен? Какво всъщност представлява човешкият мозък? По какви механизми действа? Опитваме се отчаяно да се ориентираме в това с помощта на микроскопи и

електроника. Нашите експерименти се увенчават със страхотни резултати, но все още не знаем, какво точно представлява мозъкът.

Предстои ви някога да умрете, но сега живеете. Какво е животът? Защо все разсъждаваме за нещо, което не можем да постигнем? Разумът ни подсказва какво е истина и какво – не е. Има решения и знания, които стоят отвъд пределите на нашия ум, но е невъзможно да ги достигнем.

Ако говоря, че съм щастлив, вие ме разбирате. Но имате своя представа за щастие. Когато изпитвам болка – физическа или емоционална – мога да я опиша с помощта на думи и понятия, но пълно обяснение не може да се даде. Гневът и ревността са само понятия. Истината е, че ние, хората, сме всъщност велика загадка.

Когато станях Майстор на трансформацията, осъзнавах, че всичко наоколо, включително самият аз, е проявление на движеща се енергия.

По-нататък Мигел говори за това, че предметите, кои-то ни се струват твърди и плътни, в действителност също се състоят от атоми, които са в състояние на постоянно движение. И твърдят, на пръв поглед, предмет, всъщност е движеща се енергия. Разстоянието между атомите е много по-голямо, отколкото тяхната маса. Ние възприемаме вещите като неподвижни, но това е илюзия. Всичко наоколо се движи непрестанно.

Това, което виждаме, не е нищо друго, освен светлина, отразявана от различните предмети. Отразената светлина им придава определена форма. Ние сме съгласни да приемаме нашите визуални усещания за реалност и истина, но тази истина е проявление на договор или консенсус, в който ние сме един от партньорите. Сетивното възприятие е чудо, нагледно демонстриращо нашата способност да творим външната реалност. На пръв поглед възприемаме света чрез органите за осезание, но фактически сами го създаваме чрез нашия ум.

Ние сме създали език, с помощта на когото даваме название на всички животни, растения и други компоненти от тази вселена. Наименованията на предметите придават реалност на света на илюзиите. Сътворената от нас реалност ни дава лъжливо усещане за безопасност.

Ние чувстваме, че стоим твърдо, с крака забити в земята. Виждаме небето. Усещаме вятъра и дъжда. Всичко това ни е познато. Но то е просто съновидение, сътворено от нашия ум. Това съновидение има материална структура, защото такова сме го направили с нашата магия. Всички ние сме вълшебници.

Притежавайки способност да създаваме своята реалност, ние сме

тясно свързани с всичко, което съществува в нея. Това, което виждам с очите си, е истина само в моята реалност. Но ако малко променя своята гледна точка, ще загубя предишната си истинност.

Всички ние странстваме из Вселената на борда на космическия кораб, наречен Земя. Носим се с огромна скорост през космическото пространство. И тъй като всички се движим с една и съща скорост, струва ни се, че всичко наоколо е неподвижно. Ако замрем за миг в неподвижност, докато целият свят лети бързо все по-далече, пред нас ще се открие друга реалност.

Ако променим гледната си точка, ще видим, че нашето тяло е форма на енергия, която се превръща в материя и ни позволява да се преместваме в пространството. Още една разновидност на енергията, която ни заобикаля и същевременно е частица от нас самите, е разумът. Разумът е форма на енергия, той не е материален. Ние мислим. Чувствуваме. Сънуваме. Но не можем да отнесем къс от съновидението в лаборатория и научно да потвърдим неговото съществуване. Не можем да вземем в лаборатория любовта си и да заявим: „Това е любов“. Да докажем съществуването на емоциите не е в наша власт, но знаем, че на света има любов, тъй като сме способни да я почувстваме. Любовта не е материя, тя е енергия. Енергия, която съществува. Всичко съществуващо притежава енергия. Енергията е неунищожима. Тя няма нито начало, нито край. Поддава се само на трансформация.

Всичко това звучи твърде познато. Ако идем на църква, слушаме същите слова, отправени към Бог. Бог и енергията са едно и също нещо. Всичко съществуващо е сътворено от енергия, както е сътворено от Бог. Съществуват милиарди различни проявления на енергията. И милиарди проявления на Бога, защото всичко съществуващо е Божие дело.

Умът е форма на нематериална енергия. Умът е фина енергия. Всяка енергия е жива, затова е жив и разумът. Живее не само тялото, но и умът, ние сме не само тяло, но и ум. И в понятието „аз съм“ ние смесваме материална и фина енергия.

Докато водим разговор, нашият ум интензивно мисли. И това е *съновидение*. Нашите очи усещат светлината, но умът интерпретира светлината и създава реалността. Може да се достигне до онази точка, в която изчезва преградата между ум и тяло и тогава реалността коренно ще се промени.

Индивидуалността също е лъжлива концепция. Ние не сме отделни същности. Ние сме само дребни звена във веригата, наречена живот. Вашето човешко тяло се състои от милиарди клетки. И всяка клетка е

живо същество, способно да живее във вън от тялото ви. Тя може дори да се възпроизведе във вън от тялото. И самите ви сте проявление на такава клетка. Клетката се състои от множество елементи, всеки от които живее свой живот. Клетката също е частица от единната верига. Милиарди клетки съставят човешкото тяло. Може да се каже: „Аз съм това тяло“. Но клетката не осъзнава, че множество подобни на нея клетки образуват един или друг орган. Черен дроб, сърце, черва, мозък, очи – всички органи, взети заедно, изграждат човешкото тяло като единно цяло.

Нашата същност е, че всички сме човешки същества. Но подобно на клетката, считаме себе си за абсолютно обособени, въпреки, че не е така. Всички, обитаващи планетата хора, изграждат на свой ред (подобно на клетките в тялото) един от органите на живото същество, наречено Земя. Човекът е само дребна клетка на този орган. Планетата е единно живо същество. Всички хора, обитаващи Земята, изграждат само един от земните органи. Има и много други. Има дървета, атмосфера, океани, камъни и животни – всички те са органи на Земята.

Земята, подобно на човека, притежава фина енергия. Тя има душа и ум. Земята е живо същество. Посредством своя собствен обмен на веществата тя получава енергия отвън, преобразува я и излъчва обратно собствена форма на енергия.

Планетата получава енергия от Слънцето и я преобразува. На Земята животните хранят растенията и преобразуват получената енергия. Хората се хранят с растения и животни и преобразуват получената от тях енергия.

Каква е функцията на органа на земното тяло, изграден от човечеството? Да трансформира материалната енергия в ефирна. Получавайки храна и кислород, нашият мозък преобразува материалната енергия в ефирна енергия.

Ние работим на Земята денонощно – също като пчелите и мравките. Нашата функция на тази планета е да създаваме емоции. Сътворението на емоциите е главна функция на човешкия мозък.

Ние сънуваме и бодърстваме дори в съня си. Когато спим и сънуваме, това поражда емоции. Съновидението по време на бодърстване има определена структура. Дори в съня си ние се интересуваме от всичко, което преживяваме. Затова караме нашия мозък да поражда емоции. В това се заключава и нашата роля на земята.

Планетата Земя е само едно звено във веригата. Пялата Вселена също е живо същество. Тя живее. Нашата планета е само дребна частица от живото същество, което наричаме Вселена.

В наши дни схващането кои сме ние отчасти се разширява. Ние сме тяло. Ние сме и ум. Също и част от планетата Земя. В необозримата верига на Вселената присъства информация. Същата тази информация присъства и на Земята. По-подобен начин цялата информация, заключена в човешкото тяло, се пази във всяка отделна клетка от това тяло.

Една единствена клетка пази цялата необходима информация и притежава сили да създаде собствена вселена, под формата на друго човешко същество. Едно човешко същество притежава всички способности и информацията, необходима за създаването на цялата планета. Такъв акт на творение не зависи от разсъдливия ум. Това творение отвътре е обусловено само от *безмълвното знание*.

Даже малката клетка е толкова силна, колкото цялото тяло, а то, на свой ред, е силно колкото цялата Земя, която притежава сила, равна на силата на Вселената.

Във всяко звено на веригата е необходимо да се промени традиционната гледна точка, за да се постигне аналогия. И в микрокосмоса и в макрокосмоса действа една система, един закон. Космосът е велика загадка. Поглеждайки нещата отвъд пределите на човешката гледна точка, можем да видим цялата сложност на човешкото същество и да открием връзката му с великата загадка на вселената. Където и да се отправим, навсякъде се срещаме със самите себе си.

Всеки човек може да се сравни с една клетка от тялото на земята. Ние сме еднакви, взаимосвързани клетки. Ако аз съм ти, няма за какво да ти причинявам болка. А ако ти си аз, защо ще ми причиняваш болка? Ако аз съм моята планета, защо трябва да я разрушавам? Защо не разбирам моята планета? Защо не разбирам и теб?

Можем да се разпознаем по името, по индивидуалността, личните особености, но когато променим гледната си точка, самата концепция на индивидуалността вече ни се струва много ограничена. Ние не сме отделни. Ние сме Единно цяло. И това Единно цяло включва в себе си всички вселени, взети заедно. Това е велика тайна. Това е Бог.

Думата Бог е само понятие. Титла – както юрист или лекар. Понятието Бог е твърде малко за тази реалност, която олицетворява Бог, но понятието е приемливо за нашия ум. Не ни стигат знания, за да се обясни Бог, разбираме само думата. В реалността, проявлението на Бог е живот. Животът е действие. Ние сме Бог, а Бог е ние.

Като съставна част на човешкия орган на планетата, ние сме тясно свързани с всяка нейна частица. Всичко, което става на планетата, въздейства върху всяка частица от човека и обратно, всичко, което се

случва на отделния човек, оказва въздействие върху цялата планета. Както една единствена клетка е способна да сътвори човешко същество, така във всеки от нас е заключена способността да сътвори цяла Вселена.

Нашето мислене е толкова ограничено, че не ни позволява да осъзнаем мащаба на нашето могъщество. А нали ние сме способни да изменим всичко. Можем да трансформираме нещата. Можем да строим или да разрушаваме. Ние сме много по-мощни и от най-голямата атомна бомба. Нашата мощ е в нашите *намерения*, в нашия дух. Това е нашето *Безмълвно знание*.

Умът не знае това, което знаем ние. Умът е само малка частица от разума. Умът не взема решения. Той има само една функция – да свърже помежду си две различни съновидения, *съновидението* на планетата и *съновидението* на отделния човек.

Умът е сътворен от емоции. Емоцията е програмният код за построяването на ума. Както цифрите са програмни кодове в математиката, а нотите – в музиката, емоциите служат за кодове на всеки ум. Всяка емоция живее като истинско живо същество. Живее така, както живее всяка клетка, от която се състои човешкото тяло. И умът живее като истинско живо същество. Всички хора са свързани помежду си чрез разума. А събраният в едно разум на всички хора образува голяма част от разума на самата планета.

Преобладаващата днес в науката гледна точка разглежда Земята като предмет. Когато изригва вулкан или вилнее ураган, науката веднага дава техническо обяснение на събитието. В науката на толтеките Земята сама решава да предприеме подобни действия, защото е живо същество, способно да мисли и да предприема самостоятелни действия.

Предците на толтеките са възприемали Земята като живо същество. Подобен възглед съществува и до ден днешен битува примитивните народи от цял свят. Ако земята пресъхва, те танцуват, за да предизвикат дъжд. Удрят барабани и пеят. Палят огън. Чрез ритуала се опитват да внушат на Майката Земя намерението да им даде вода. И Земята реагира. Те не виждат никаква загадка във взаимодействието между тяхното *намерение* и реакцията на Земята. Това ниво на взаимовръзка е невъзможно да бъде разбрано единствено чрез ума. Древните племена гледат на всичко през очите на шамана. Затова, за да се достигне до трансформация, хората трябва да възродят в себе си шаманския поглед върху нещата.

Електронът е недостъпен за човешките очи, тъй като не е

предназначен за това. Нашите очи функционират в рамките на определено пространство и време, а времето и пространството, в които функционира електронът, са свършено различни от параметрите на функциониране на човешките очи. За да видим електрон, трябва да се превърнем в друг електрон в идентично време и пространство. Тъй като буквално сме натъпкани с електрони, ние можем само да си представим какво са те. Но сме надарени и с емоции, затова можем да си ги представим. Не ги възприемаме с очите си. Тази разновидност на възприятие е по-близо до интуитивното, шаманско възприятие, отколкото до аналитичния процес на умствените умозаклучения. Ние сме тясно свързани с всичко в света и въздействаме върху всичко чрез нашите *намерения*. Нашето *намерение* е проявление на друга част от разума, без участието на ума.

Един човек в състава на земния човешки орган може да се сравни с неврона в човешкото тяло. Един неврон може да вземе решение, на което може да се подчини цялото тяло. По същия начин един човек може да вземе решение, на което да се подчинят всички елементи. Елементите са подвластни на *намерението* на човека.

За да се предизвика дъжд, е необходимо да трансформираш своята гледна точка и да станеш едно цяло с дъжда и атмосферата. Когато човек постигне пълна хармония с техните вибрации, може да се случи всичко, което пожелае. Този принцип може да се приложи и при идентификация на човека с животните или с които и да са други органи на планетата. Този процес може да се разпространи не само на Земята, но и в цялата Вселена.

След като човечеството осъзнае взаимовръзката между човека и Вселената, няма да е трудно да види, че в астрологията има голяма истина. Астрологията е по-скоро наука, отколкото средство за предсказване на бъдещето. Древните толтеки знаели, че Вселената е живо същество със своя обмяна на веществата. Астрологията била наука, обясняваща обмяната на веществата във Вселената.

Толтеките били ясновидци, знаели какво ще се случи с планетата, защото умеели да дават тълкувания на качеството на енергията, която изисквала Вселената от Земята.

Ние пораждаме, създаваме емоционалната енергия, а това е главната форма на енергия, която Земята изпраща към Слънцето. От Слънцето емоционалната енергия се излъчва в цялата Вселена. Слънцето контролира Земята и взема решения, въздействащи на целия ѝ живот.

Слънцето ѝ изпраща светлина. В слънчевата светлина е закодирана

цялата информация, предназначена за Земята. Светлината е енергия. Всяка енергия притежава памет, затова всяка информация може да се съхранява в светлината. Слънчевата светлина пренася информация по цялата планета и предизвиква една или друга реакция. Нашата планета притежава фина, материална и емоционална енергия. Земята реагира на информацията, закодирана в слънчевата светлина и отговаря, излъчвайки енергията, която изисква от нея Слънцето.

Великият философ-йезуит Теяр дьо Шарден нарекъл специфичното проявление на ума и мисълта, което обхваща цялото земно кълбо, с термина *неосфера*. Не-осферата е орган на ума, създаден от съвкупния разум на всички съществуващи на земята хора. Тази идея обяснява съпадането по време на най-важните научни открития и цялата стремителност, с която се разпространяват идеите от ума на един човек в ума на друг и които водят до промени в човешката мисъл.

Рупърт Шелдрейк, британски биохимик, предлага теорията за формиращата се причинност, съгласно която всяка природна система – от кристалите до човека – има единно за всички морфологично поле.

Индивидуалните същности, съществуващи в пределите на всяко поле, наследяват колективната памет. Тази памет управлява навиците, поведението и се грижи за възпроизводството на рода. В пределите на определено поле през пространството и времето действа някакъв *морфологичен резонанс*. Всяко поле е единно, затова цялото енергийно поле се движи към постоянна еволюция – от атомите към галактиките. С течение на времето отделните системи се изчерпват, умират и изчезват.

Шелдрейк пише:

„Съгласно хипотезата за формиращата причинност, изчезналите полета в определен смисъл все още съществуват, макар че не могат да се проявят, тъй като няма нещо, което да резонира в унисон с тях. В настоящия момент потенциално съществува и енергийното поле на динозаврите, но вече няма съответстващи системи на същата честота – например, живи яйца от динозаври – които биха могли да уловят техния морфологичен резонанс.

Ако по някаква причина – да кажем, генетическа мутация или внезапен екологически стрес – някой жив организъм влезе в резонанс с полетата на древен или измрял вид, тогава тези полета отново могат да намерят своето проявление и да се стигне до внезапното появяване на архаични организми...“

Хипотезата на Шелдрейк в много отношения наподобява толтекските видения на дон Мигел. Самият Мигел е жив организъм, влизащ в

резонанс с древните толтеки, тъй като техните *съновидения* са оживели в него и днес той енергийно създава поле в други хора, които да разделят с него неговото *съновидение*.

Даденото от Мигел обяснение на взаимовръзката между Слънцето, Земята и човешкия живот е твърде сходно с концепцията на Шелдрейк. Мигел ни насочва към Слънцето като център на цялата информация и интелект в Слънчевата система. И макар Слънцето да получава информация от твърде голям жив организъм в центъра на галактиката, за нас, обитателите на Земята, именно Слънцето е източник и причина за цялата наша еволюция.

Мигел описва неизчерпаемата река на светлината, която тече от Слънцето към Земята и носи в себе си вибрациите на всяко същество и всяко поле, съществуващо на нашата планета. Светлината, идваща от Слънцето, е причина за проявленията на всеки човек и на всички живи същества, свързани в единно поле. В резултат на непрестанната еволюция, Слънцето излъчва светлина с видоизменени вибрации и възприемащият организъм трябва да реагира и да излъчи енергия обратно към Слънцето, за да продължи процесът на енергиен обмен.

Нагуал като Мигел е способен да „види“ тази река от светлина, както е видял промяната в света през януари 1992 г. по време на своята визита в Теотихуакан.

Когато настъпят изменения в светлината, ние започваме да преработваме енергия с ново качество. Трудно е това да се докаже с лабораторни методи, защото науката не възприема светлината като живо същество.

Нашите очи „изяждат“ тази нова светлина като храна, но с по-високо качество. Тя ще окаже въздействие на нашия ум, но не и на нашите гени.

Днешната наука, с нейните ограничени възможности, практически не е способна да разкрие този факт, но с времето човечеството ще докаже, че светлината е биологическо същество, надарено с разум и е източник на нашия собствен интелект.

На всеки човек е присъща определена светлинна честота, присъстваща и в самото Слънце. Тази честота, подобно на речен поток, е свързана със Земята. Тази река от светлина е вечна и ще съществува докато съществуват Слънцето и Земята. Ако променим гледната си точка във времето и пространството, ще можем да видим светлинната река като напълно материален обект, както в нашето време и пространство виждаме собствената си длан.

Вече знаем, че ако преместим гледната точка в по-малко ускорено време и пространство, ще престанем да виждаме дланта като нещо плътно. Вместо това ще видим всички атоми и електрони като постоянно движещо се енергийно поле. Светлинната река, както всяка река, съхранява своята форма, която никога не е една и съща.

На светлинния лъч са присъщи възприятия и съзнание. Милиарди лъчи съединяват Слънцето и Земята. Тази светлина дава живот на хората, които се „хранят“ с тях в непрекъснат процес на приемане и предаване.

Постъпващата в тялото информация променя клетките на мозъка и на другите органи. В отговор на въздействието на Слънцето, в човека се променя метаболизмът на слънчевата светлина и човек предава обратно към Слънцето енергия с ново качество.

Слънцето създава промени.

Целият светлинен поток придобива ново качество и въздейства на цялото човечество, защото новото свойство на светлината обхваща всички хора.

По този начин можем да обясним ефективността на молитвата. Изразеното с молитва *намерение* на човека се връща към Слънцето с поток светлина.

Нагуалът е човек, който създава по собствено желание малко подобие на слънце. Наричаме го *черно слънце*, защото светлината му е недостъпна за човешкото око.

Нагуалът усеща светлинната река, която свързва целия живот на планетата. Това е огромна река, направо светлинен поток, а *нагуалът* е способен да различи отделните лъчи на всеки човек. Всички *нагуали* съзерцават линията на съзнанието – светлинния лъч, чрез който хората променят своето съзнание.

В наше време светлината усилва творческото начало, въображението и интелекта на човека.

Между процесите на промяна на цялото човечество (или *човешкия орган на Земята*) и обикновените хормонални процеси на превръщане на девойката в жена има много общо. В тялото на девойката е заключена цялата вселена, в това число нейните вътрешни органи, кръв, нерви, хранопровод, главен мозък и всички системи, свързващи тези органи в единно цяло.

Слънцето и Земята всъщност са части от един жив организъм. Казано с други думи, достигайки определена степен на зрялост, Земята отправя към Слънцето послание. И Слънцето реагира, давайки тласък за

еволюционните промени на човечеството. Слънцето действа като главен мозък, както мозъкът на девойката инициира хормоналните промени в нейният органи-зъм, водещи до нейното съзряване.

Хората не притежават способ да разшифроват закодираната информация, постъпваща от звездите, но определени частици от ума и душата са способни да я разберат. Ние можем да насочим тази информация в определено русло. Земята, като живо същество, разбира без труд получените послания. Земята излъчва светлина, но нейната честота е недостъпна за човешките очи. В отговор на посланията, постъпващи от Слънцето, Земята отправя към него собствена светлина. Тази светлина може да бъде ефирна или емоционална.

На Земята има множество същества от извънземен произход. Голяма част от тях са създадени основно от светлина. Пребивайки на планетата те могат да придобиват различни форми. В космическото пространство е по-лесно да пътуваш не на борда на кораб, а с помощта на светлината. И толтеките са постъпили по този начин, както и египтяните. Те странствали на вълните на светлината от една планета до друга. Всички ние сме надарени със същата способност. Толтекското *Овлабяване на осъзнаването* ще ни припомни тази способност.

Аз не се опитвам да ви уча. Само помагам на хората да си припомнят това, което им е добре известно. Моето знание не принадлежи на мен самия. То живее във всички и във всеки.

Различните култури по света притежават едни и същи знания. Във всеки човек е заключена абсолютно една и съща информация, независимо, че може да се изрази с различни думи. Овлабяването на осъзнаването е толкова всеобемашо, че за да се запомни цялото заключено в нас безмълвно знание, се изисква значително време и практика. Нашата задача е да възстановим в паметта си всички детайли на това знание и да станем самите себе си, за да съумеем да се ползваме от заложените в нас качества и способности. Нали се стремим към единение с Бога.

Чрез *Овлабяването на трансформацията* се учим как да станем *сталкери* или да бъдем самите себе си. Чрез това овлабяване се учим да прочистваме ума, за да прекратим страданието, учим се как да станем воини, майстори и как да постигнем свобода и единение с любовта.

След третата стъпка – *Овлабяване на намерението* – преставаме да бъдем единствено тяло и ум. Преставаме да бъдем и само душа. Всъщност, ставаме *любов*, защото любовта обхваща всичко. Любовта е истинското име на Бог. Тя е навсякъде. Всичко, което съществува, се състои от любов.

Любовта се проявява по безброй начини. Единият от тях с страх. Страхът е отражение на любовта, но само дребна частичка от цялото нейно проявление. Страхът управлява ума. Умът се управлява от мозъка. Вие постъпвате в съответствие с вашите възприятия, затова ако сте преизпълнени със страх и вашите усещания ще бъдат анализирани със страх. Очите изразяват това, което е в човешкия ум. Вие възприемате вашите видения чрез очите. И ако умът ви е пълен с печал, вас също ви обхваща печал, независимо дали свети слънце или се лее дъжд. Ако в очите ви има любов, вие навсякъде ще виждате само любов.

Дърветата са сътворени с любов. Животните са сътворени с любов. С любов е сътворена водата, която пием, реките и океаните. Ако усещате любов, във вас се ражда взаимовръзка с всичко, което е сътворено от нея. Можете да станете орли. Можете да станете вятър, дъжд или облак. Да станете едно с всичко съществуващо. И да приемате всичко на света такова, каквото е.

Нашият път към безмълвното знание минава през осъзнаването. Спускаме се в глъбините на ада и изпитваме страдания, за да постигнем осъзнаване. Ето защо сме решили да приемем човешкия облик и човешкия разум, на които са присъщи страшни съновидения, кошмари, които наричаме ад.

За да се измъкнем от ада е необходимо осъзнаване, което се постига с помощта на намеренията и духа. Чрез *осъзнаването* ще се уподобим на Бог, а не само защото притежаваме *безмълвно знание*. Но само знание не е достатъчно. Трябва да проявим своето знание в действие.

Към осъзнаването води дълъг път. В Индия този път минава през ревностното служене на Бог. В християнството минава през чувството на вина, докато не разберем, че виним себе си, без всъщност да има за какво. Чувството за вина е емоция, привнесена в човека, която ни застава да страдаме заради това, към което отчаяно се стремим.

Моят път води към съзнанието на *нагуала*. По този път всеки има шанс да постигне осъзнаване, тъй като *нагуалът* избягва осъждането. При него пътят към свободата е да се сложи край на осъждането и жертвеността. Този път е открит за всеки. Даже закоравелият наркоман или алкохолик може да върви по него. Той бива бърз, бива и бавен, но е открит за всеки. Това е карта за път, водещ въвн от ада, карта за превръщане от жертва в свободен воин, за да пренесем проблемите си от живота и след смъртта.

Чрез пътя на *нагуала* може да пренесете рая на земята. Може да живеете в рая и във физическо тяло, което притежавате. Това е по силите

на всеки човек, защото е и по моите сили. Ако аз мога, можете и вие. Същото е говорил и Исус.

Информацията, необходима за бягство от съновиденията на планетата, има огромно значение и за разширяване на хоризонтите на науката. Когато науката се съгласи с мисълта за това, че Земята е живо същество, това ще даде мощен тласък за развитието и разширяването на научната теория. Установявайки, че едни и същи живи същества се проявяват в цялата Вселена и между тях съществува единна взаимовръзка, науката ще се придвижва много по-далеч. Разумът на всички живеещи на Земята хора ще стане Единен.

Тази концепция изцяло ще промени цялата психология. Друга ключова идея на толтеките е, че умът е сътворен от емоции, че ние през цялото денонощие пребиваваме в съновиденията и в резултат на нашето опитомяване (а всички ние всъщност сме опитомени животни) във всеки от нас живеят едновременно *Съдията* и *Жертвата*, че нашият ум е живо същество, както е живо същество и всяка емоция, способна да живее в нашия разум и зад неговите предели и ние творим емоциите и телепатично ги изпращаме към околните – всичко това са компоненти от философското възприятие на живота.

Една от загадъчните толтекски концепции е, че можем да преместим своето съзнание от ума към *волята*. Това преместване се явява източник на нашата потенциална способност напълно да трансформираме планетата и да станем Богове. Способни сме да контролираме фината енергия. Способни сме да управляваме собствените *съновидения* и да оказваме благотворно въздействие върху *съновиденията* на другите хора.

Всяка от тези идеи може да окаже отдалечени във времето последствия върху човешкия ум. Усвоявайки *безмълвното знание* на толтеките, човек получава достъп до изконно човешка форма на магия, която рядко стига до нас по традиционните канали.

Упражнение

Запишете на касета описаното по-долу упражнение. След това прослушайте записа, закривайки очите си. Призовете на помощ въображението си и се постарайте да видите тази история лично.

В това *съновидение* аз се оказвам след пладне сред приказно красива гора. В обкръжението на цялата тази красота се чувствам много

уютно. Виждам дърветата, цветята и лъчите на слънчевата светлина. Виждам пеперудите и слушам ромона на реката. Отивам към тази река, където в сянката на голямо дърво седи старец. Този белобрад човек с добри, внимателни очи, излъчва мощна разноцветна аура.

Сядам пред него в очакване, докато той забележи моето присъствие и ме погледне.

Питам: „Как излъчваш около себе си тези прекрасни цветове и можеш ли да научиш и мен?“

Той отговаря с усмивка:

„Твоята молба събуди в мен спомен, тъй като преди време точно така видях своя учител и му зададох същия въпрос. В отговор той разтвори гърди и ми даде от сърцето си. Видях, че ярък пламък излиза от него. Тогава разтворих моята гръд и сложих този пламък в сърцето си. От този момент всичко в мен се промени, защото този пламък беше беззаветната му любов. Усетих пламъка на тази любов и той се превърна във все-поглъщащ огън.

Разделих тази любов, дарявайки с нея всяка клетка от тялото си. От този ден станах едно с моето тяло.

Реших да обикна своя ум. И заобичах всяка емоция, всяка мисъл, всяко чувство и всяко съновидение. Този пламък напълно трансформира ума ми и в отговор ме дари с такава огромна любов, че пламъкът запламтя още по-ярко. И сега не мога да не поделя тази любов с другите.

Реших да споделя своята любов с всяко дърво, всяко цвете, всеки стрък трева и всички растения в гората. Те отговориха на моята любов със своята любов.

И ние станахме едно.

Но моята любов все растеше и растеше и с нея растеше непреодолимата необходимост да я споделя.

Затова реших да вложа по малка частица от своята любов във всеки камък, в почвата, във всеки метал на земята и те в отговор ме обикнаха.

И ние станахме едно.

А моята любов продължаваше да расте. И аз реших да даря с късче от тази любов всяко съществуващо на земята животно – от птицата, до котката и кучето. В отговор те ме дариха със своята любов и защита. И станахме едно. А моята любов се разрастваше все повече. Затова реших да обгърна с нея цялата атмосфера с нейните ветрове, урагани и смерчове и получих от тях ответен дар на любов. И ние станахме едно.

С това моята любов не свърши. Тя така се разрасна, че аз обгърнах лице към небесата, където видях слънцето, луната и звездите и реших да

ги надаря с частица от моята любов, а те ме обикнаха в отговор и ние станахме едно. А моята любов растеше и се разрастваше, затова реших да я споделя с всеки човек – със старците, мъжете, жените и децата. И ние станахме едно. Сега съм навсякъде, накъде да отправя своите крачки“.

След това старецът разтвори с ръка гърдата си и откри пред моите очи сърцето си. И вземайки пламъка от сърцето си, той разтвори моята гърд и сърце и сложи в него този пламък.

Когато се пробудих и отворих очи, усетих, че този огън израства като огромен пламък.

Сега споделям своята любов с теб.

В този момент разтварям гърдата си и пред твоите очи се разкрива сърце. Вземайки от него дребно огънче, аз разтварям твоята гърд и твоето сърце. Този огън от моето сърце е огън от самия Христос.

Всичко това е *съновидение*.

3 ВИДЕНИЕ НА АДА

Понятието ад съществува в много религиозни учения. Адът се описва като място на страдания, страх, насилия и несправедливости, където едни наказват други. Адът е ментално състояние, достъпно само за човека. Другите животни нямат ад, само човешката жестокост е способна да ги изпрати в истински ад.

Адът не е нито в тялото, нито в душата, той живее изключително в човешкия ум. Нашият живот, какъвто го виждат хората в своите *съновидения*, е ада.

За това е време да започнем да се учим да се измъкваме от ада с молитви.

Съсредоточете цялото си внимание върху сърцето. Покрийте сърцето с двете си ръце и усетете неговото биене. Това е моторът на вашето тяло. Сърцето е забележителен биологичен механизъм, който ни служи върно. То ни е дарено от Ангела на Смъртта и от Ангела на Живота.

С помощта на тялото вие изразявате себе си. Усещате заобикалящия свят и цялата негова енергия се слива с вселената вътре във вас. Почувствавайте този живот.

Без вас тялото ви е куха обвивка. Без вас тялото ви в един миг ще рухне мъртво. Същото ще се случи и с вашия ум. Без вас той не може да види сънищата, не може да мисли. Без вас умът няма памет. Вие носите силата, която дава на тялото възможност да живее.

Вашата душа, ум и тяло са ви дар. Без вас тялото ще умре. Умът ще загине. Душата ще изчезне без следа. Целият живот е ЕДИНЕН.

Ние те молим, Господи, яви ни своето проявление, за да можем да разберем какви сме в действителност. Молим те, Господи, дари ни с възможността да проявим кои сме в действителност. Дай на всички това, дай го и на мен. Аз знам кой съм в действителност. Всеки от нас е проявление на любовта. Аз съм Ти, а Ти си аз. Благодаря ти, Господи. Амин.

Искам накратко да анализирам ключовите понятия, които ще ви помогнат да разберете по-добре какво значи да се измъкнеш от ада. Предпочитам да гледам на ада отвъд *съновиденията*.

Човешкият ум е живо същество, но от някакъв друг вид, различен от тялото. Тялото е сътворено от материална енергия, то е биологична

машина. Умът е биологична машина, създадена от фина енергия. Фина се нарича енергията, която усещаме, но не можем да потвърдим научно нейното съществуване, докато съществуването на тялото може да се потвърди. Ние знаем, че притежаваме ум, емоции, разум и интелект, само защото ги усещаме. Ние сме им дали тези названия.

Нашият ум е творение на емоциите ни. Всичко, кое-то усещаме с ума си, има емоционален компонент. Когато светлинните лъчи с различна честота падат върху материалните предмети, тяхното отражение нашите очи. Мозъкът преобразува тези светлинни образи от материална енергия в материя, а това, което създава нашият ум, възприемаме като реалност. Фактически, тази реалност е само видение. Ние виждаме *съновидения* двадесет и четири часа в денонощие, независимо дали нашият мозък спи или бодрства.

Мозъкът е способен да преобразува енергията в две направления. Може да трансформира материалната енергия в ефирна. Ние създаваме идеи – идеите са същината на ефирната енергия. Когато мозъкът преобразува идеите в думи и писмени знаци, ние проявяваме в материалния свят това, което става в ума ни. Умът поражда въображение, а въображението – *съновидения*. А пътят на нашите *съновидения* води към страдания и емоционална болка.

Свещеникът казва на своите енориаши: „Ако не се подчините на повелите на църквата, ще се отправите към ада“. Е, аз няма с какво да го зарадвам. Ние вече сме в ада. Ние страдаме, встъпвайки във взаимоотношения с другите хора. В тези взаимоотношения постоянно осъждаме някого и се опитваме да го разберем. Поради недостатъчно общуване, пораждащо хаос сред хората, нашата интерпретация на човешките взаимоотношения води до видения, напомнящи преизподня.

В голямата си част, човешките взаимоотношения са изкривени от стремежа на хората да се подчинят един на друг. Формирайки своите отношения със заобикалящите ни, ние можем да избираме от хиляди различни хора. Избирайки своя обект на любов, е необходимо да направим правилния избор. На вас ви е нужен партньор, който да ви приема такъв какъвто сте, защото вие ще си останете един и същ.

Ако искате да промените другия човек, без да променяте себе си, по-добре е да потърсите друг партньор, в противен случай сами ще превърнете живота си в кошмар. Ако се захванете с какъвто и да е занаят, но откажете да се учите, проблемът е същият. Ще попаднете право в мрежата на страха.

Всеки от нас има свое лично *съновидение*. Но има и общо

съновидение на цялото семейство, с присъщите му цели, правила и конфликти. Всяка група хора – от отделният индивид до целия род и човечество – има свое общо *съновидение*. Човешкият род вижда *съновидението* на ума на Планетата Земя. *Съновидението* на Земята в различните краища е различно. На всеки метър от нея са присъщи различни правила, основани на характерните само за него *съновидения*, които са част от едно общо видение. Ето как освен нашето лично видение има и колективно видение на цялото човечество, което всички споделяме. Нашето отчаяние е предизвикано от факта, че не знаем, че сънуваме. Затова живеем във вечния кошмар и ад изпълващи ума на даден човек, се разрастват, когато се проектират навън. Ние живеем в общество на страх, несправедливост и възмездие. Нашите деца се убиват, навсякъде в света цари разгул, престъпност и ненавист. Дори развлеченията ни носят клеймото на ненавистта.

Адът е проявление на недъга на човешкия ум. А целият свят е болница.

Раят е пълна противоположност на ада. Той е място на радост, любов, покой, общуване и взаимопомощ, в него няма нито Съдии, нито Жертви. В рая цари пълна яснота. Ти знаеш кой си и не виниш нито себе си, нито другите.

Мигел напомня на своите ученици, че всички хора виждат един общ сън. *Съновидението* също е живо същество. Ние сами го създаваме, а после *съновидението* твори нашия живот. Културата е проявление на слято в едно *съновидение* на много хора. Всеки човек, семейство, град, общество – целият свят, вижда свои сънища.

Нашите богове са сътворени в *съновидения*. Всеки бог има свое начало, живот и край. Колкото по-дълго време го почитат, толкова богът добива по-голямо могъщество. Той побеждава и се възнася на най-големия връх. А хората остават да търсят справедливостта. И когато не я намерят, техните богове потъват в забрава. Сега живеем в години на упадък на нашите богове и на несправедливост, породена от нашия ум.

За двете хиляди години на Епохата на Рибите, която приближава своя край, между нашите *съновидения* и нашите богове не е имало хармония. Отделните хора сънуват своите малки сънища, които събрани заедно образуват този адски кошмар, който наричаме реалност. Достатъчен е бегъл поглед към новините, за да се види войната, насилието, престъпността и недоверието, потвърждаващи цялата кошмарност на нашето колективно *съновидение*.

Едно от широко разпространените *съновидения* е видението за

Христос, но нашият сън за него е твърде далеч от това, което този светъл дух е възнамерявал да донесе на света. Той се е стремил да преобразува *съновидението* на своя народ с благата вест за любовта и състраданияето. Неговото видение е бил образът на рая на земята.

В негово време юдеите принасяли в жертва животни и организирали панаир в храма. Исус обявил, че Бог, неговият създател, не се нуждае от кръвави жертви.

С тези постъпки и с думите си той поставил под заплаха привилегиите на юдеите и римските управници и отстоявайки ги, те започнали да плетат заговор срещу него. В резултат, мисията на Исус да преобразува *съновиденията* на планетата в основната си част се провалила, но неговото влияние останало и изиграло предназначенията му роля в еволюцията на човешкия род.

Определена част от посланията на Христос се съхранили в тяхната първоначална форма. В продължение на столетия енергията на Христос благотворно въздействала върху много поколения вярващи, чиито идеали в някаква степен изменили *съновиденията* на планетата.

Но завещаното от Исус видение, че Бог е любов, непрекъснато се експлоатирано и извращавало от неговите последователи – всички притежаваме недостатъци – които отчаяно се стремели към власт и особено от Карл Велики, който се „обърнал“ към християнството, за да обедини своя авторитет и влияние със Свещената Римска империя.

Мигел казва, че името на Исус се превърнало на демон. След завладяването на цяла Европа, свещениците злоупотребявали с името на Исус и с благата вест на християнството, водени от стремежа за власт. Но истинското послание на Христос се разпространявало, подобно на лъчите на светлината, прониквало във всички светилища по света, по времето, когато древното знание на първобитните народи все по-дълбоко потъвало и се скривало. Управляващите унищожавали духовната сила на народа, променяйки истинското послание на Исус. Към техните пагубни идеи се отнасят първородният грях, разединяването между хората, отчуждение от природата и Бога, както и страхът от вечното изгнание в ада. Официалните религиозни, икономически и политически власти държали хората в духовно робство. За оръдия на експанзия и поддържане на светските и религиозни структури на властта, служили кръстоносните походи и инквизицията. Завоевателите принудителното тласкали поробените към християнството – начин за постигане на господство. Завоеванията и разрушенията в името на Исус се превърнали в кошмар и за Западното полукълбо. Такива си остават и до наши дни,

независимо, че са в смекчен вид.

В онези краища на света, където Исус не означава демон, неговото място е заето от други демони. Почти всеки съществуващ на Земята човек има своя сън – кошмар. Мюсюлманите са превърнали в демон Мохамед, като в негово име се нахвърляли да отмъщават на врага. Деграцията на човека в азиатските страни, основана в началото на безразличието към живота, е основана на погрешното тълкуване на *съновидението* на Буда. В тоталитарните страни всячески се превъзпява страданието в името на отечеството. Всички разновидности на този кошмар са основани на страха.

Мигел искрено почита чистите вибрации на Буда, Христос и много други високодуховни личности, отдавна напуснали този свят. Неговото учение не означава неуважение или разрушение на дълбоката вяра в чистата природа на тези *Аватари*, донесли на Земята бисерното зърно на истината, което посели с любов в колективното съзнание на човека. И макар адският кошмар да удържа победа, споменът за живота без страх е оставил следа в съзнанието на човека.

Желанието на Мигел е очите на хората да се отворят за вредните последствия и пагубната роля на страха, с които са заглушени вдъхновените идеи на такива възвишени души като Христос и Буда. Религията, в нейното днешно, извратено състояние, само поддържа кошмарното видение за ада.

Искам да добавя, че по мнението на Мигел, на дадения етап от еволюцията на човека би било полезно да се откажем от религиозното обучение на децата. Той подчертава, че детето трябва да усвои цялата система на мислене, водеща към видението за ада, преди да се научи да го трансформира във видение за рая на земята.

Почти всяко свещено писание пази в себе си памет за предишната раса, която се отличавала с високо ниво на цивилизация. Тази раса умела да лети във въздуха и разполагала с всемирна система на връзки, както в наши дни.

Мигел учи, че това била Третата раса, която живяла хиляди години в пълна хармония, докато не се самоунищожила с ядрена война и радиация.

Това е древна раса, една от многото, обитаващи Земята преди нас. Нейното послание е предупреждение, че нашите вероизповедания (подобно на техните) могат да ни доведат до същите погубващи резултати, ако продължаваме да се стремим към лъжливи истини, пораждащи дисбаланс, дисхармония и страх.

Свойственото за нашата епоха почитане на науката и техниката и отричането на ценността на древната мъдрост и знание, придобивано чрез интуицията, все повече ни отдалечава от нашата божествена природа и ни доближава до фаталната съдба на нашите предшественици.

В мнозинството страни по света се отдава предпочитание на чисто мъжкия образ на Бог, като напълно се изключва женският аспект на божествената природа. Земята, олицетворяваща женското начало, всячески бива потъпквана от нашето убеждение, че на човека е дадено да господства над природата.

Загиналата високоразвита раса ни е оставила на определени ключови места на Земята знаци и предупреждения, които винаги са се почитали като свещени. Едно от тези места е Великата пирамида в Гиза.

Хермес Трисмегист (гръцкото име на египетския бог Тот), от когото е произлязла думата „херметизъм“, е легендарният автор на съчинения по алхимия, астрология и магия. По убеждението на Мигел, такъв човек действително е живял в Египет. Хермес отново преоткрил древното знание, което обяснявало великото значение на Гиза, знание, дошло много преди неговата епоха. Посредством *съновидения* Хермес, споделил своите знания със Замъгленото Огледало (сънуващият от Теотихуакан) и това създадо дълбоката връзка между размерите и формите на Великата пирамида в Гиза и Пирамидата на Слънцето в Теотихуакан.

Теотихуакан е свещено място, едно от най-могъщите на Земята. Мигел казва, че изначалният дух на Исус пребивава в Теотихуакан, където е влязъл в своята чиста форма на светлинен лъч. Той и други негови последователи чувстват, че духът на Христос обитава Двореца на Ягуара зад двореца на Пеперудите в северния край на Пътя на Мъртвите. И Хермес, и Христос отдали частица от своята енергия на Замъгленото Огледало и с тяхна помощ той отново открил своята божествена същност и проектирал редица съоръжения, предназначени да помогнат на хората да се избавят от своите страхове, които ги държат в кошмара на ада.

Нашето дълго *съновидение* на ада е преизпълнено със страдание, тъга и гняв. То контролира нашите емоции. Ако вместо ада започнем да *съновиждаме* земния рай, тогава енергията на мозъка ще промени вибрациите си във вибрации на любов и хармония. Може да се запитаме какво идва първо – видението за любовта или нейната вибрация? Импулсът, който довежда до промяна на вибрациите в човешкия ум, излиза от Слънцето. Енергията на Слънцето ни подтиква към усилване на Любовта и отслабване на страха. И тогава започваме да творим съвършено

други *съновидения* – не за ада, а за рая на земята. Новото *съновидение* води началото си от Слънцето.

По оценката на Мигел, нужни са две хиляди години (т.е. пълната Епоха на Водолея), за да може напълно да се измени *съновидението* на човечеството, но промените вече са започнали и оказват своето въздействие. Мигел се надява още приживе да стане свидетел на кризисния момент на трансформацията, макар старото *съновидение* упорито да се съпротивлява на промените. Много хора, мислещи по старому, ще се вкопчват отчаяно във властта, която живее, за да разпространява кошмари. И все пак, страхът трябва да бъде прогонен напълно от нашето *съновидение*, ако искаме да се измъкнем от този ад, в който днес пребивава човечеството.

Новото *съновидение* няма да настъпи, докато не загине старото. Тази колосална промяна ще донесе всемирен хаос, който ще последва след крушението на всички системи, основани на страха. Но от този хаос – ще израсне и разцъфне новото *съновидение*. Вече стъпихме в новия етап на еволюцията и навсякъде виждаме промените и ответната реакция към тях.

Опитите да се избегнат промените са безплодни и опасни. Промените са неизбежни. Ако хората сами не се решат на промяна, природните катастрофи ще ги принудят да ги направят. Земята не един път ни е предупреждавала чрез наводнения, пожари и земетресения, че нейното търпение е на изчерпване. Тези катастрофи могат да се изтълкуват като опит на Земята самостоятелно да заличи раните, нанесени от хората. Гъсто населените центрове, в които няма покой, привличат към себе си природни бедствия, тъй като общото *съновидение* на населяващите ги хора е пълно с много страх и насилие. Мигел казва, че природните бедствия могат да се предотвратят, ако бъдем малко по-разумни. Проява на променящото се съзнание може да се види в излизането на населението от големите градове и преминаването към по-малко деструктивни технологии и по-прост живот в неголеми селища.

Войните, превърнали се в чума за нашето столетие, са резултат от нашето адско *съновидение*, но по своята истинска същност хората все още не са воинствени. Мигел предсказва, че в резултат на изменения на *съновиденията*, някога войните ще останат за хората само като смътен спомен.

Главната идея на Мигел е, че няма от какво да се страхуваме. Пътят, по който се развива светът, е абсолютно правилен. В човешкото съзнание произтичат промени, следователно, променя се и самата

еволуция. В миналото всяка крупна промяна в еволюцията отбелязвала и промяна в енергийния поток, идващ от Слънцето.

Слънцето олицетворява активното мъжко начало, а Луната е свързана с женското интуитивно начало. Когато с настъпването на смъртта се връщаме в състояние на чиста енергия, нашият отправен пункт е Слънцето. Връщането у дома означава връщане към Слънцето. Луната е олицетворение на процеса на завръщане. Както Луната отразява слънчевата светлина и я отправя обратно към източника, така и хората, образно казано, могат да се върнат към своя първоизточник – Слънцето – с помощта на „замъгленото огледало“ на Луната.

В Теотихуакан, Замъгленото Огледало присъства в Пирамидата на Луната с нейната просторна площадка. Женският аспект на това място се подкрепя от шестнадесет фу-това, изваяна от камък богиня, която тежи двадесет и два тона. Камъните били прибрани от площада пред Пирамидата на Луната по време на големите реставрационни работи, започнали в Теотихуакан през 1962 г. Сега е поставена в Националния антропологичен музей в Мексико. И макар, че в околностите на Текскоко било намерено незавършено изваяние, нито една друга масивна каменна фигура не била намерена в Теотихуакан.

Археолозите дали на каменното изваяние на богинята ацтекското име *Чалчиутликуе*, Богиня на Водата и съпруга на бога на Дъжда *Тлалок*. Някога я украсявали с тюркоазени обици и нефритена пола. На гърдите ѝ блестяла златна огърлица, която впоследствие била похитена. Сичин свързва тази огърлица с търсенето на злато, заради което боговете се явили на земята, но е съгласен с другите учени, че Пирамидата на Луната символизира преклонение пред свещеното женско начало. А преклонението пред водата, символизиращо от Крилатия Змей и главата на Бога на Дъжда Тлалок в Пирамидата на Кетцалкоатл, символизира мъжкото начало. Това са важните съоръжения на Теотихуакан – символ на единството на божественото начало. В Теотихуакан няма други изображения на божества.

Статуята на Чалчиутликуе била намерена преди столетие, лежача по лице сред храмовите руини в западната част на площада пред Пирамидата на Луната. Била известна като „Камък на припадците“ – заслужава си човек да полегне върху нея, защото веднага настъпва пълно отпускане. Сега тя е отделена от вибрацията на заобикалящите я камъни и пирамиди, и изглежда отчуждена и непроницаема. Но в Теотихуакан била поставена с определена цел. Това изваяние е запазило предишното си значение и до днес. То е знак за необходимостта от възраждане на

женското начало в нашето колективно видение за Бога и за почит към водата, която е кръвта на Земята.

В Теотихуакан *съновидения* и богове съществуват в пълна хармония. Това наистина е било място, където хората могли да станат Богове. В наше време, когато знанието, скрито в свещените места, постепенно прониква в ума на специално подготвени хора, отново получаваме достъп до хармоничното *съновидение*, господствало някога в Теотихуакан. Регулярните, извършвани в продължение на пет години ежемесечни посещения в Теотихуакан и влизането там в състояние на транс, вдъхновили Мигел за собствена интерпретация на значението на този храмов комплекс.

Отчасти трудът на *нагуала* (както го разбира Мигел Анхел Руис) е в постигане на свещената цел, заложена в пирамидите и храмовете на Теотихуакан. Архитектурата и археологията сами по себе си не могат да обяснят тяхното предназначение. Мигел има намерение да възстанови и възпроизведе тайнствата, познати на практикуващите в Теотихуакан преди много векове. Процесът на трансформация и тогава, и сега е свързан с видението за влизане във вътрешността на огромния двуглав змей, олицетворяващ Пътя на Мъртвите.

Пътят на Мъртвите завършва при Пирамидата на Луната, където поклонникът символично бива изхвърлен от устата на звяра. След това, преминалият през трансформация пилигрим отива на съседния Площад на Пеперудите, символизиращ рая, за да премине отново в чистото състояние на хармония и блаженство.

Всяка крачка вътре в тялото на змея е изпълнена със значение. Преди да се пристъпи към процеса на освобождение, крачейки по Пътя на Мъртвите, човек е длъжен добре да се запознае с определени езотерични концепции, на които учи Мигел.

В следващата глава се дава кратък обзор на ключовите идеи на толтеките, които Мигел е извлякъл от космоса, с помощта на своите видения в Теотихуакан.

5 УМ, ЕВОЛЮЦИЯ И СЪНОВИДЕНИЕ

В своето учение Мигел неуморно повтаря, че нашите идеи и *съновидения* идват от Слънцето. Ние възприемаме предметите чрез тяхната отразена светлина, която също има за източник Слънцето. Реалността, каквато я познаваме, е възпроизведена в нашия разум посредством отразената светлина.

Когато Библията казва: „В началото бе Словото, и Словото беше у Бога, и Бог беше Слово“ (Йоан. 1,1), това е безусловна истина, както от шаманска, така и от научна гледна точка. Звукът е сроден със светлината и притежава същата генеративна енергия. Звукът е енергия, вибрираща с различна честота.

На чистата енергия са присъщи свойствата като звук, цвят, температура, движение, памет и осъзнаване. Животът също притежава тези свойства. Айнщайн, в своята теория за строежа на Вселената, сравнявал енергията с масата и скоростта на светлината. Същото наблюдение толтеките изразили с други думи: „Всичко е светлина. Всичко, което знаем и виждаме, носи в основата си светлина“.

От гледна точка на фината енергия, човешкият живот на Земята е бил сътворен, за да вижда различни *съновидения*. Хората сами сътворяват реалността, до която се докосват чрез своите *съновидения*. Всичко, което усещаме, е проявление на нашето *съновидение*.

Трансформацията на енергията в *съновидението* започва с материята. Светлината, която виждаме, е отразена от материалните предмети, които проектираме като образ вътре в очите си, при това, косвено. В този процес на възприятия участват и нашите емоции. Образът, който се поражда в нашия ум, е проекция на отразената светлина, която преминава през огъня на нашите емоции. Тази дейност развива ума. Нашият разум се състои от емоции, както тялото от атоми.

В момента на появяването си на света бебето няма разум. Неговият главен мозък е абсолютно незрял и на детето му предстои тепърва да учи. Мозъкът прилича на система от компютри, които трябва да бъдат включени. Той няма съзнание. И макар че на клетъчно ниво детето носи паметта за еволюцията и спомена за някои емоции, то няма разум, с който да създаде *съновидение*.

Детето се ражда на света с всички знания за Вселената, но в

началото не е способно да мисли. То просто знае. Неговата ДНК носи в себе си *безмълвното знание* за живота. Едва сформирала се в утробата на майката, нервната система на детето започва да функционира, но до момента на раждането няма пряк контакт с външния свят, а само косвен – чрез тялото на майката. По този начин до раждането си детето получава оскъдна информация, достигаща до него чрез вълните на светлината.

В продължение на няколко години след раждането детето остава свободно, като диво животно. То все още не е опитомено и затова не възприема *съновиденията*, които му предават семейството, религията и културата. В процеса на *опитомяване* се развиват детските емоции. Те зависят от съотношението „похвала – наказание“. Постепенно детето усвоява правилата на наследените от него форми на поведение. Придобива определени навици. И усвоява *съновидението* на своето общество, а не го избира самостоятелно.

Опитомените деца обикновено се бунтуват срещу внушеното им *съновидение*. Те загубват предишната си невинност. В западната култура, където хората работят много, младите хора навсякъде виждат насилие. То е на мода не само в индустрията на развлеченията, но и в тези компании, в които се обединяват подрастващите. И системата на насилие ги поглъща. Те се покланят на общоприетите идоли – мъжът-мачо и жената като обект на сексуални желания. Престъпникът се издига в ранг на герой. Моделите, който следва днешната младеж, по своята същност са адски проявления. Те само усилват кошмара, създаващ тягостна обстановка в света.

Тежките рани, който Замъгленото Огледало видял около себе си, кървят до ден днешен, но сега кризата е обхванала цялото общество. Затова сме заети да търсим по-добър път във взаимното общуване. Бракът, който някога е бил основа на обществото, е опорочен от стремежа да се подчини партньора. Този стремеж трябва да се замени с взаимното уважение.

В края на Епохата на Рибите открихме за себе си, че нашето колективно *съновидение* е истински ад. Виждаме, че то е отровено, както сме отровени ние и цялата Земя. Опасявам се, че то трови цялата Вселена. Заради Земята и Вселената, човешкото *съновидение* се нуждае от корекция. Вече навлязохме в Епохата на Водолея. Изменението на нашето *съновидение* е еволюционна крачка напред. С всяка Зодиакална Епоха (или с всяко Слънце, според ацтекските понятия) еволюцията върви напред.

Досега дългата хилядолетия еволюция е била насочена към

развитие на човешката способност да мисли, да вижда *съновидения* и да твори реалността.

Следващите крачки ще водят отвъд пределите на страха, към Любовта. Любовта ражда целебна съзидателна енергия. Човечеството ще преоткрие отново вибрацията на енергията на любовта и ще усети благотворното ѝ въздействие върху здравето, образованието, политиката и духовността.

Съдията и жертвата

В ада управляват двама господари – Съдията и Жертвата. Съдията, обитаващ в нашия разум, ни обвинява. Жертвата покорно приема обвиненията и изпитва чувство на вина. Тези два аспекта на нашата същност се ненавиждат един друг. Връзката между тях у всеки от нас е прекъсната в процеса на опитомяване, независимо към какви убеждения са се придържали възрастните, които са ни възпитавали.

Хората са опитомени животни. *Съновидението* на планетата съществува още преди нашето раждане – с всички негови правила, вярвания и надежди. В това *съновидение* всички чакат да порасне новото поколение хора, умът му да се развие и да продължи съществуването на познатите *съновидения*. Чистото, нормално човешко същество трябва да бъде така свободно, както е било в детството си преди опитомяването – от половин до три години след раждането.

В тази възраст умът на детето е достатъчно развит, за да разбира абстрактните понятия и да владее езика, за да общува със света на възрастните, но процесът на образование още не е започнал. И малкото човече, както му е наложено от природата играе, изучава света, смее се и се радва на живота. Почти всички детски емоции са основани на любовта, ако самото дете не се сърди и не изпитва болка. Малкото дете е свободно да живее както му хрумне, затова живее истински. Не го тревожи миналото. Не го тревожи бъдещето. А възрастните постоянно живеят в миналото, загрижени за бъдещето и всякак бягат от настоящето. За възрастните всички житейски драми се разиграват на сериозно, а детето не придава на нищо такова значение.

Съновидението търпеливо чака, да дойде времето да въведе малкия в стария сън на планетата. Нашите родители и по-големи братя и сестри, нашите учители, училището, религията, обществото и средствата за масова информация внасят своята лепта в поддържането на живота на

съновидението на планетата посредством *опитомяване*. Опитомяването се осъществява по метода на поощренията и наказанията. Бащите и майките ни опитомяват с такива способности, с каквито са опитомявали тях самите. Те ни внушават представи за добро и зло, награждават ни за добрите постъпки и ни наказват за глупавите.

Обикновено, подложени на наказание, ние изпитваме остро чувство за несправедливост и бунт. От всичко това в ума се появява болезнена рана, която ражда емоционална отрова. Всяка сърдечна болка усещаме емоционално, а не физически. От нанесената сърдечна рана емоционалната отрова прониква в нашия ум. И тогава се поражда страх, който напълно управлява нашето поведение и начин на мислене.

Започваме да се страхуваме от наказанията и възможността да не получим награда. Поощрението поражда смирение. Ние по всякакъв начин се стремим да заслужим похвала в очите на родителите, учителите, приятелите и цялото общество. Колко пъти на ден докато пораснем понасяме наказания и усещаме полярностите на живота, битуващи в нашето общество – добро и зло, красиво и грозно. И с времето започваме да оформяме собствени съждения.

Ставаме дотолкова опитомени, че вече нямаме нужда от дресиране – всъщност, ние сами дресираме себе си със същите тези методи на наказания и поощрения. В този процес на самодресиране активно са задействани три компонента на нашия ум.

Съдията е тази негова част, която съди всичко, което правим или не правим, което чувстваме или не чувстваме и осъжда всичко и всеки.

Жертвата търпи осъждането на Съдията, който винаги я признава за виновна. Жертвата просто изпитва необходимост от наказание. Жертвената част на нашия ум постоянно се чувства недостойна и неизменно повтаря: „Аз съм недостатъчно добър, умен, силен и красив. Аз съм неудачник. Така че, няма защо да се опитвам да правя нещо“.

Третата част от нашия ум, участваща в процеса на осъждане, е системата от Убеждения, включваща всички правила на *съновидението* в нашия живот. Системата от убеждения е своеобразна конституция, светото писание, където всичко, в което вярваме, се явява неоспорима истина.

Тази система от убеждения се нарича Книга на Ада.

Живеещият в нас Съдия основава всички свои присъди на нашата система от убеждения. Като осъзнаем това, в същия миг ще открием, че няма справедливост и в нашия собствен ум. Ако я имаше, само веднъж бихме се разплакали за извършените грешки, докато Съдията ни застава

да плачем непрестанно.

Ние се подлагаме на наказание и в момента на извършване на грешки, и всеки път, когато си спомняме за нея. И всеки път Съдията признава Жертвата за виновна и произнася своята сурова присъда.

Нашата система от убеждения ни се внушава от обществото в процеса на опитомяване. Ние я всмукваме в семейството, училището, в общаването към религията. На малчугана нито за секунда не му дават шанса да избере това, в което да вярва. В течение на целия процес на дресировка детето се бунтува, но няма сили да промени ситуацията. Бунтуваме се и в преходната възраст между детството и юношеството, когато започва търсенето на собствената индивидуалност. В този решаващ период от живота виждаме как системата от убеждения потиска нашите нормални човешки инстинкти, откриваме как възрастните манипулират децата си. Степента на нашето уважение към себе си в бъдеще зависи от това на какво съпротивление се натъква нашето подрастващо бунтарство. Можем да получим поддръжка от семейството и в бъдеще да успеем в живота, а можем да попаднем и в мрежата на страха.

И Съдията, и Жертвата, и системата от убеждения – Книгата на Ада – са все паразити на съзнанието. Паразитът е живо същество, което се състои от фина енергия. За да оживее, той се храни с емоции, сътворени от човешкия мозък. Тези емоции раждат страх, гняв, тъга, депресии, ревност и усещането, че си жертва.

Паразитът управлява *съновиденията*. Той създава видения, пълни със страхове и кошмари, които контролират мозъка, който изработва емоциите. Паразитът контролира изработването на емоции, които са необходими за поддържане на неговия живот. И мозъкът спира да поражда емоции, необходими за растежа на душата, емоции, основани на любовта.

Паразитът функционира по същия начин, както функционира вирусът, атакуващ клетката. Вирусът контролира процеса на възпроизвеждане на клетката така, че тя загубва способността да изработва вещества, необходими за нейното развитие и започва да изработва вещества, необходими за живота на вируса. Така вирусът расте за сметка на клетката и я разрушава до пълно унищожение. По аналогичен начин пред очите ни човечеството върви към самоубийство. Това е явен знак, че нашето съзнание се контролира от Паразитите.

Съществуването на Паразитите не е било тайна за толтеките. Те знаели, че има два типа отношение към тази нахлула отвън сила. Единият е пълно подчинение на Паразита, а другият – пътят на детето или

юношата, т.е. бунт, обявяване война на паразитите и провъзгласяване на свободата да бъдат самите себе си, да видят собственото си *съновидение*, да мислят самостоятелно и да творят емоции, които дават сила на нашата уникална личност. Толтеките, разбира се, избрали пътя на бунта. Ето защо ги наричат воини. Това е истинското значение на воина.

Воинът е човек, който ясно осъзнава присъствието на Паразита в своя ум и му обявява война, за да постигне изцеление. Смисълът на тази война не е в победата или в поражението, а в самата борба.

Всяка ценностна система има своя Книга на Ада, която се предава от поколение на поколение във всяко семейство. Съдията и Жертвата неизменно живеят вътре в нас, независимо от правилността или лъжливостта на усвоената от нас система от убеждения. Задачата на воина е да се разбунтува срещу обитаващите в нашите души Съдии и Жертви. Стъпвайки по Пътя на Мъртвите, според завета на толтеките, воинът може да остави назад и Съдията и Жертвата.

Във всяка съвременна култура се набляга на страданията. А вярата в страданието ражда страдание. Християнството учи, че Христос е търпял и ни повелявал също да търпим. Мигел твърди, че това е лъжлив сън, илюзия. Самият Христос е проповядвал, че смисълът на живота е любовта. Придаването на неимоверна ценност на страданието служи за подкрепа на страха, който пронизва цялото наше съзнание и колективно *съновидение*. Ако осмислим фразата, която чуваме често: „За всичко трябва да платите“, ще открием колко дълбоко се е вкоренила в нас идеята, че нямаме право на радост и не можем да живеем без болка.

Дори да не сме стъпили още на Пътя на Мъртвите, както ни учат Толтеките, ние можем да изпълним следното Ментално упражнение, което прилича на активна молитва. Целта на ритуала е да открием щастие-то, за което сме били създадени.

Помолете се за смъртта на *съновиденията* на планетата.

Подгответе се за излизане от ада. Представете си, че земята е истински рай!

6

ИНСТРУМЕНТИТЕ НА ТРАНСФОРМАЦИЯТА

Част първа: Митоте и ревизията

Митоте

В мексиканския път към познанието се използва древна практика, наричана *митоте*. *Митоте* е индианска дума, възприета от испанците. Буквално означава хаос, но се използва за означаване на кабафонията на звучащите в дисонанс гласове, като например врявата на пазарен площад или вавилонското стълпотворение. Толтеките казвали, че обикновеното човешкият ум представлява особен вид *митоте*.

Хората, които притежават енергия и знания, могат да бъдат истински магове. В стари времена маговете водили своите ученици в тайни места, където приемали отвара от растения от типа на пейота⁴, които помагат да се отключи съзнанието на човека и той да разбере, че по своята същност нашата реалност е *съновидение*. В наши дни отделни учители както преди прибягват до тази практика, която наричат *митоте*. Днес и състоянието на дисхармония, и практиката, прилагана с цел нейното преодоляване, се наричат *митоте*.

Единственият път към хармония (или към рая) минава през преодоляването на *митоте*. За толтеките тази дума означава хаос, породен от разрива между съществуващата в нашето съзнание връзка между Съдията и Жертвата. Адът става нормалното състояние на човешкото съзнание.

Аз практикувам *митоте* без халюциногени. Не вярвам в тях. Те са нещо външно. Говоря на моите ученици, че със съвместни усилия можем да преодолеем *митоте* и напълно да променим начина им на живот.

В толтекската традиция вие противостоите на *митоте*, но не го отричате. *Митоте* е толкова могъщо, че за неговото преодоляване е нужна чужда помощ.

Затова молим твореца да ни помогне и да ни изпрати *яснота и*

---

4. Вид халюциногенно растение в Южна Америка. Бел. ред.

осъзнаване. Практикувайки *митоте*, толтеките открили, че пред нас се открива цялото знание. *Митоте*, загнездено в нашето съзнание, е подобно на глава лук. Нужно е слой след слой да преодолеем фалша и лъжливите образи, да проясним съзнанието си и да добием кураж, да вървим все по-далече, за да открием кои сме.

Нужно е да узнаем какви споразумения сме сключили със себе си и да открием възможност за тяхната промяна. В процеса на работата се учим да изследваме *съновиденията* и да ги управляваме. *Митоте* се практикува не само нощно време, но и през деня. За практикуването на *митоте* трябва да се въоръжим с твърдото намерение да въведем ред там, където цари хаос. Ако започнете практиката *митоте*, заместването на хаоса с порядък ще стане цел на вашия живот. Такъв е Пътят на Воина.

В наши дни използването на *митоте* е силно изопачено. За толтеките *митоте* е посвещение в *безмълвното знание*, което не завършва с първия ритуал. Моето посвещение в *митоте* се състоя в пустинята, при среща с учителя, с когото ме запозна моя дядо.

Посвещението в митоте продължава цяла нощ или две нощи подред и завършва с обет. Посвещението в митоте означава преход в пространството между съня и бодърстването. То дарява човека с енергия, която му позволява да практикува митоте даже при силна умора.

По време на нашето обучение в *митоте* с учениците ние се разполагаме около огъня и учениците поред бодърстват, поддържайки огъня. Наричам ги Стражи на Огъня.

Останалите ученици започват напевно да говорят за любовта. В началото техните движения изглеждат хаотични, но след време остават седнали на пода, обхванали с ръце коленете и отпуснали глава. Приличат на *сънуващи*, но на всеки петнадесет минути се пробуждат и си променят местата, като по ред стават Стражи на Огъня. Има много начини човек да разпознае кога започва да сънува. Ние насърчаваме учениците да изследват своето съновидение и отчетливо да осъзнават момента, когато мозъкът се потопява в съня. И тук не минава без въображение.

Митоте е Пътят на Сънуващия. Не съветвам учениците сами да практикуват *митоте* в домашни условия, защото стремежът на собствения им ум е да им попречи, като пробуди за живот всичките им кошмари. По-добре е да се събере група, с която да се практикува *митоте*. Най-доброто е човек да си намери наставник.

Инвентаризация

Инвентаризацията е тази част от Овладеяването на Трансформацията, чиято цел е да подложи на съмнение цялата система от убеждения, която носим. Инвентаризацията е обзор на системата от убеждения (която толтеките наричат Книга на Ада), на всичко, което знаем. Докато извършва този преглед, воинът придирчиво анализира всичко, в което вярва. Учениците на Мигел са задължени да извършват чести персонални прегледи.

Целта на това упражнение е да възроди свободната воля на човека. *Инвентаризацията* е вашето оръжие за атака на Паразита. Паразитът е сложно същество, родено от Книгата на Ада, от Съдията и Жертвата в нашето съзнание.

Погледнете към своето персонално *съновидение*. Не хитрувайте пред себе си. Щастливи ли сте или не? Инвентаризацията на вашите възгледи трябва да бъде основана на концепцията ви за щастие. Колкото по-близо сте до щастieto, толкова по-близо сте до видението на земния рай.

Помнете, че вашите убеждения са ви били внушени отвън. Не сте ги избрали сами. Възгледите, които ви правят щастливи, трябва да бъдат опазени. Тези, които ви правят нещастни, могат и трябва да се преразгледат и да се изменят. Вашата задача е да препрограмирате нови убеждения, в името на избавлението от смъртта.

Свободната воля е нашето право да взимаме самостоятелни решения. Когато стъпим на пътя на война и проявим нашата свободна воля, получаваме втори шанс да изберем това, в което ще вярваме. Основният проблем, пред който се изправяме, е, че нашето съзнание е изцяло пронизано от старата система от убеждения. Когато за пръв път започнем ревизия на системата си от стари убеждения, в началото не намираме място за новите, но с всяка трансформация на съществуващите убеждения освобождаваме пространство за новите.

Инвентаризацията е много стара практика на толтеките. Това е преглед на целия живот, на всичко, което се е случило с нас. Тя позволява да се избавим от онова, което сътворява *съновидението* на нашия ад.

Дихателни упражнения за очистиране на емоциите

Изчистването на емоционалните отрови е твърде прост процес.

Всичко, което е необходимо, са мисли за любовта и правилно дишане.

Нужно е силно да притиснем раната в нашето съзнание.

След това трябва да започнем да дишаме равномерно, повтаряйки в съзнанието си думата „любов“.

Можем да прилагаме тази пречистваща процедура към стари и към нови рани. Изчистената рана заздравява от само себе си. Помнете, не трябва да се изчиства раната, като споделяте отровата с друг човек. От това отровата става по-голяма.

Ние се лутаме в джунглата, изпълнени с отрова, която действа пагубно на всички. Ако ви нападат, помнете, че на нападащият му е нужна вашата енергия. Когато станете *Майстор на Трансформацията*, нищо няма да може да ви навреди и ничия отрова няма да може да проникне във вас.

Като изчистите раните от миналото, ще промените всекидневния си живот и няма да обременявате душата си с емоционален „багаж“. Ежедневното изчистване на емоциите, ако не веднага след тяхното възникване, то преди прехода към съня, трябва да се превърне в обикновена работа за вас. Запомнете, че при прегледа не трябва да има нито Съдии, нито Жертви.

Осъзнаването на тази концепция има огромно значение за терапията. Според толтеките, избавлението от отровите е самостоятелно, осъзнато действие. Не е нужен лекар.

Прегледът възкресява в нашия живот всички възгледи и събития от миналото, които съдържат в себе си емоционални отрови.

Мигел учи на следните дихателни упражнения:

Съсредоточете вниманието си върху дишането.

Дишайте любовта, която винаги витае във въздуха.

Вдишайте чиста любов. Издишайте чиста любов. Дишането е нашата непосредствена връзка с любовта. Дишайте любов, изчиствайки всеки изплуващ в съзнанието ви емоционален спомен.

Изчистете съзнанието. Отключете го. Нека в него се възцари пустота. Да няма никакви мисли и преценки. Тренирайте съзнанието да извиква спомени, без да се замисля. Всичко, което си спомняте, има значение. Доверете се на прииждащите спомени.

Призовете *волята*, за да извиква спомена за отминалите емоции.

Обърнете се към *волята* с молитва за извикване на спомени.

Вариации на дихателното упражнение за жени

Призовете волята, усетете биенето на сърцето. Преместете биенето на сърцето в матката. След това преместете *волята* в матката.

Преместете там и дишането.

Пристъпете към *прегледа* на емоциите.

Позволете на спомените спонтанно да изплуват в съзнанието ви.

Процесът ще стане още по-силен, ако свържете матката си с пълната луна.

Преглед на вашите съновидения

Вече знаете метода за изчистване на емоциите, затова може да се запитате: „В какво вярвам така, че ме застава да страдам?“ Започнете с това. И излекувайте с очистиращо дихание всеки изплуващ в паметта болезнен спомен или убеждение, пораждащо чувство на вина.

Задайте си въпроса: „Доколко е стабилна моята система от възгледи?“ Ако вашите убеждения са непоколебими и твърди, възможно е със страх да се заемете с прегледа на личната ви Книга на Ада. Често осъзнаването на учениците се развива преди да се заемат с *инвентаризация*.

Толтеките открили за себе си Овладеяването на Съзнанието, когато осъзнали, че нашият свят е едно *съновидение*. Научили се да наблюдават съня на планетата, без да проявяват емоции и съумели да върнат яснотата на съзнанието си. Осъзнаването и яснотата водят до промени. И промените стават възможни, ако приложите техниките на толтеките на практика. В момента, в който види нещата в истинската им светлина, човек получава своя шанс. Осъзнаването води към просветление. Следвайки този прост план, човек постепенно ще започне да се измъква от ада.

Няма нужда да очакваме рая след смъртта. Длъжни сме да попаднем в него още приживе. Много по-лесно е да се измъкнем от адското съновидение, докато сме още живи, отколкото след смъртта. Между нас и избавлението от ада стои клопката на нашата представа за себе си, прекомерната ни гордост и страхът от позор и наказание.

В последните години много гуру учат своите последователи да обвиняват за страданията си родители, съпрузи или който и да е друг. Всъщност, учат ги да бъдат жертви.

Толтекската система учи, че ние отдавна сме престанали да бъдем

безпомощни деца и сме достатъчно силни, за да променим всичко. Ако осъзнаете това, ще окажете съпротива, силите ви ще стигнат, за да промените ситуацията. Дори тези, които са преживели насилие, могат да променят своята реалност. Болката от нанесените рани стихва, ако осъзнаете, че всичко е само сън. По силите на всеки от нас е да промени сюжета на вървящия в съзнанието му филм, защото е едновременно и режисьор, и сценарист, и актьор в него и може на чисто да препише историята на своя живот.

Нашите сънища обикновено продължават дневните ни съновидения, когато бодърстваме. Нашият ум дава на всичко, което виждаме, своя интерпретация. Единствената част от съновиденията, с която всеки човек е готов да се съгласи, е, че се намира в капан. Рамкирането на всеки от нас е еднакво. То е резултат от сключеното от нас споразумение с нашето обкръжение на планетата Земя. Това ни позволява да се чувстваваме в пълна безопасност и ни дава увереност. Дава ни усещане за време и пространство. Около нас съществуват и действат жизнени цикли, които поражда чувство за стабилност. Забелязваме промените във фазата на луната и смяната на годишните времена. Но когато се стигне до интерпретация на нашия опит, видението се променя, става много лично.

Ние, хората, не разбираме защо изпитваме страдания. Не се досещаме, че имаме избор, но той съществува. Ние не носим пълна отговорност за собственото си *съновидение*, защото го е имало преди нашето раждане. Опитваме се да превърнем това място от кошмарния ни сън в нещо по-приятно, за да улесним децата си. *Съновидението* на планетата се е развивало хилядолетия и постепенно се променя към по-добро. Но кошмарът все още си остава кошмар, а адът – ад.

Нашата цел в сегашния живот е да се изтръгнем от лапите на *съновиденията*. Структурата на създадените от хората *съновидения* изглежда съвършена, но това не означава, че трябва да продължим да страдаме. Ако осъзнаем, че *съновидението* е сън, а не реалност, можем да се опитаме да се измъкнем от него. Осъзнаването дава на човек възможността завинаги да напусне пределите на ада.

Всеки от нас знае, че страда заради всякакви дреболии, които счита за свои и които ревностно пази. Нужно е да погледнем отстрани как реагираме болезнено на несправедливостта. Тогава ще открием, че ни обзема жажда за мъст и ще осъзнаем, че желанието за възмездие няма край.

Всеки човек се превръща в демон за всички околни, задържайки ги в ада. Всеки път, когато насочим погледа на партньора към неговите

грешки, ние го караме да се разплаче. Актът на самото отмъщение се превръща в демон. Ние на воля използваме емоционалните шантажи. С помощта на чувството за вина и обвиненията, управляваме тези, които обичаме. Раздаваме обещания, запълваме живота си с надежди и задължения, но не намираме истинска справедливост. Всеки е уверен в своята правота и неправотата на ближния, защото над всичко цени собственото си мнение.

Всъщност, принудени сме да лъжем самите себе си и всички наоколо. Като ви наричам лъжци, това не означава, че ви осъждам. Просто това е факт. Лъжата е форма на защита, породена от страха. Чрез нея отвърщваме поглед от своите рани, гняв, ревност или страх. В своите измишльотини си играем с измислени образи за самите себе си. Тази лъжа разделя хората.

Когато станем воини, значи сме дошли до повратен момент в нашия живот и желаем да се трансформираме. Тогава ще сложим край на лъжите. Ще се откажем от чувството за собствена значимост и на негово място ще дойде свободата, която ще започне да се появява, когато направим преглед на нашите убеждения и с помощта на очистващото дишане се измъкнем от ада. По-нататък ще създадем нова система от възгледи, която няма да ни кара да страдаме. Това е творчески процес, подобен на всяко друго изкуство. Изисква се доста кураж осъзнато да изтриеш от съзнанието си всички убеждения, които ти причиняват страдания.

Възможно е да не вярвате, че притежавате достатъчно енергия, за да създадете собствена реалност, но ако днешното обкръжение не ви устройва, поне опитайте да създадете друга реалност, различна от тази, която ви причинява страдания.

Попълнете вашата система от убеждения с идеи и понятия, които облекчават вашите страдания. Ако постоянствате, отново ще откриете изконното право, което принадлежи на човека от раждането му – да има свободата да избира между страданието и щастието.

Ще добиете право на такъв избор, след като направите своя *преглед на възгледите ви*.

Този преглед е първият от многото. По Пътя на Мъртвите се прави само предварителният *преглед*. Като поемете по вашия личен път, също ще започнете с един предварителен *преглед*. Това ще ви даде достатъчно сили, за да продължите пътя си към свободата.

Помнете, че преди да ви опитомят, сте били щастливи. Опитайте се да върнете това щастливо състояние, но се обърнете не към детската невинност, а към съзнанието на зрелия човек. Предназначението на

Теотихуакан е да открием Бога в себе си. Той е подобен на карта, която ни води към осъзнаването, че сме богове.

Толтекската система на *преглед* има за цел да възстанови целостта на нашата природа. В своя днешен вид човечеството страда от своята незавършеност. Редовните *прегледи* на емоциите и мислите, които правим, ще прогони страха далеч от сърцата ни и на негово място ще дойде любовта.

* * *

Осъзнайте себе си. Бъдете искрени със себе си.

Осъзнайте, че се намирате в ада. Погледнете го. Не отричайте – това е действителен ад.

Обикнете хората такива, каквото са, независимо от това, дали ще ви обикнат в отговор. Щастието пробужда любовта, която е вътре във вас, а не любовта, която е насочена към вас.

Когато тръгнете по пътя на осъзнаването, ще откриете в себе си мощна съпротива към всякакви промени, защото цял живот сте правили компромиси със *съновиденията* на планетата и със себе си.

Възможно е в юношеството ви да сте си позволили да пропушите и в опита си да захвърлите пушенето, можете да кажете: „Добре знам, че пушенето е вредно, но не мога да го откажа“. Същото е положението и с лакомията. Не е така просто да се откажеш от вкоренените компромиси.

Ключът към отказа от вредните привички е проявлението на вашата воля. За да се откажеш от каквото и да е, е необходимо да подкрепиш този отказ с такова количество енергия, каквото е било заложено в сключения компромис. За да се откажеш от пушенето, трябва да превърнеш отказа в *свое намерение*. Възможно е да сте започнали да пушите, за да се успокоите, да изглеждате по-големи или за компания. Усвоявайки привичката, от която сега искате да се избавите, вие сте вложили определена енергия и в самото решение да запушите и в усилията да усвоите това действие.

Помислете колко енергия е нужна на космическия кораб, за да се откъсне от оковите на земното притегляне. Необходимо е да се изработи тяга със сила, която е равна минимум на силите на гравитацията, която държи кораба на повърхността на планетата. Същото е и с вашите лични усилия. Във всяко сключено със себе си споразумение влагате определено количество енергия и за да преодолеете това споразумение е необходима същата енергия.

Безупречното поведение е единственият правилен път за

използване на цялата енергия, която имате. Ако не правите компромиси в тази посока, можете да натрупате достатъчно енергия за преодоляване на сключените преди това споразумения. Енергията намалява от постоянното пропи-ляване за дреболии, докато енергията, вложена за разваляне на старото споразумение, се връща към вас стократно. *Спомнянето* или *Прегледът* е един от пътищата за натрупване на енергия.

Мигел моли всеки човек да сключи четири споразумения със себе си. Той твърди, че те ще променят живота ни и ще отслабят другите споразумения, които ни държат в ада, но за да заработят споразуменията е нужна практика. Ако започнете да ги практикувате, ще постигнете чудесни резултати и ще натрупате достатъчно енергия, за да контролирате всички свои споразумения.

1. Бъдете безгрешни в словата си

Това споразумение е преизпълнено с дълбоко значение, носи огромна сила и е способно да ви отърве от ада. Словото е най-мощният начин за изразяване на духа. Словото е най-мощното оръжие, с което разполага човек. Словото носи божествена природа. То е чиста магия. Чиста енергия. Говорете само това, което наистина мислите.

Истинските магове умеят правилно да използват словото и изпитват голяма почит към него. Много е важно да запомните, че все/см от нас в някаква степен е вълшебник. Умеем да причиняваме болка със словото си, да обвиняваме, да шантажираме, да сплетничим, да клюкарстваме и пак да сплетничим. Чистият шантаж е деструктивен. Със силата на словото ние се задържаме един друг в ада. Само с едно изказано съждение можем да издигнем човек до небето или да го хвърлим в бездната. Достатъчно е да кажем на някого: „Ти си страхливец“ – за да му се сложи петно за цял живот.

Шестгодишно момиченце играло и нещо си припявало. Майката я боляла глава. Пеенето на дъщеря ѝ я дразнело, затова майката казала: „Стига си врещяла като врана! Затвори си устата“. Момичето не запяло никога повече, защото считало гласа си за ужасен. Майка ѝ несъзнателно ѝ направила заклинание. С колко хора правим същото! Ние съдим другите, без да се замисляме каква вреда им нанасяме.

Това момиче е сключило със себе си споразумение: „Аз имам ужасен глас“. За да се снее заклинанието, на нея ѝ е необходимо да вложи същото количество енергия, което е довело до създаване на споразумението. Но в началото е нужно да осъзнае как се е стигнало дотам.

Всичко, което правим, е основано на споразумения. Споразумението, към което вие поемате задължение, привлича подобно на магнит към себе си енергията, която му дава допълнителна сила и го прави привидно правилно. Споразуменията са основата на *съновиденията* и на страданието. Мнозинството от споразуменията ни ограничават в нещо. Прегледът ще ни накара да се замислим как реагираме в различни ситуации. И тогава ще можем да намерим начин да се извавим от оковите на старите споразумения.

2. Не приемайте нищо лично

Ние приемаме всичко лично, със сърцето си. Чувството за собственост ни кара да мислим, че сме причина за всичко, което се случва, затова продължаваме да се нараняваме един друг и да се предаваме на скръбни размисли за причинената несправедливост.

3. Не правете предположения

Често си въобразяваме, че другите разбират, какво носим в ума си или че знаем, какво мислят те и правим предположения. Нужно е да наберем смелост и да попитаме човека какво има предвид, какво иска. Нужна е не по-малко смелост, за да кажем, какво искаме самите ние. Ако няма необосновани предположения, няма да има нито разочарования, нито вина. Вие с нищо не сте длъжни на живота, той също не е в дълг към вас.

4. Винаги правете най-доброто, на което сте способни

Ако винаги правим това, което е по-силите ни, няма да се самоосъждаме и рядко ще изпадаме в разочарования. Когато сме болни или уморени, нашето „най-добро, което можем“ се отличава от това, което можем да сторим, когато сме здрави. Нашето „най-добро, което можем“ непрестанно се променя, важното е винаги да правим „най-доброто, което можем“. Когато сме здрави и пълни със сили то също се променя. С една дума, ако във всяка ситуация даваме най-доброто от себе си, на душата ни ще бъде по-леко. Пристъпвайки към *прегледа на старите възгледи*, трябва да се задълбочите в своето съзнание, да анализирате цялата система от споразумения, които сте сключили и ако е нужно, да ги унищожите едно след друго.

Още един път към осъзнаването е да откриете истинското *съновидение* и да станете истински *съновиждац*. Влизането в *съновидението*

изисква смелост. Сънуващият няма къде да се скрие, докато не осъзнае, че реалността е илюзия, която сам е сътворил.

Проясеното съзнание осъзнава, че всичко наоколо е само сън. Ако съумеете да преместите гледната точка и да контролирате своето *съновидение*, можете да създадете нова реалност. В началото това се постига с много труд, но скоро ще откриете, че новата реалност не е по-малко реална. След време ще ви става все по-трудно да се приспособявате към това, което преди ви се е струвало реално.

Толтеките използвали два способа за достигане до осъзнаване – *прегледа на възгледите* и *влизане в съновидението*. Знаели, че всичко наоколо е сън и си поставили за цел да станат повелители на съня. Достигнали до пълен контрол над своето лично *съновидение* и постепенно го подчинили на своята *воля*. Те се стремели към щастие. Смъртта вече не ги плашела. Аз ви уча на толтекския път на правене на *преглед на възгледите* и *влизане в своя личен сън*.

Толтеките не били аскети. Те дълбоко почитали материалния свят. В тази система няма нужда да живееш в бедност или да трупаш богатство. Вие ще се ползвате от благата на материалният свят, просто ще осъзнавате, че той не е ваш. Мнозинството споразумения, всъщност, служат за проява на привързаности. Ние казваме: това е моето тяло, моят дом, моето семейство, моят живот..., но всичко това не е истина.

Ако ви е трудно да загубите своите материални или емоционални придобивки, значи живеете в ада.

Ние, толтекските *нагуали*, предоставяме на своето тяло цялостен контрол над самото него. Позволяваме на тялото да прояви собствената си сила. Почитаме и обичаме нашето тяло и му позволяваме да бъде това, което то е, без сянка на срам или отвращение.

Почитаме и своя ум. Позволяваме му сам да се коригира. А умът обича тялото. И ние позволяваме на своето тяло, на любовта, ума и душата да бъдат това, което са.

Хаосът настъпва, когато тялото усеща: „аз съм това, което чувствам“, а умът чувства: „аз съм тялото и това, което мисля“. За да се преодолее хаосът, позволете на тялото да прави всичко, което е по силите му – нито по-малко, нито повече.

С течение на времето може да доведете *прегледа* до такъв автоматизъм, че този процес да се осъществява и в съня. Мигел веднъж направил *преглед* на своите *съновидения*, преравяйки в паметта си всички свои стари сънища. От този *преглед* излезе друг човек.

Цялата предишна информация е скрита дълбоко в моя мозък. Аз

вече не помня всичките си *съновидения*, които преди изплуваха едно след друго, но сега съм свършено нов човек, създаден в резултат на това припомняне.

Когато анализираме миналото, важно е да помним, че присъствието на Съдии и Жертви в *прегледа* е нежелателно. Трябва да направим *прегледа* с очите на любовта. Ако *преглеждаме* своя живот без любов, значи сами разравяме старите рани и създаваме още по-големи емоционални отрови, оправдавайки болката, която носим цял живот.

Обикновено събитията от миналия живот се пазят в паметта в съответствие с интерпретацията, която сме им дали. Тази интерпретация зависи изцяло от емоционалното ни състояние в конкретния момент. Да си представим семейна свада, която протича пред очите на свекървата, тъщата и някой съсед. Неин свидетел се оказва страничен човек, който не изпитва особена привързаност нито към жената, нито към мъжа. Всеки от участниците в сцената ще я види и изтъкува по своему. Четиримата близки роднини ще напишат четири свършено различни разкази за свадата. По-близо от всички до истината ще бъде разказът на неочаквания свидетел, който няма връзка с участниците в нея.

Не е изключено докато си спомняме ситуацията, да я видим през очите на Съдията или Жертвата и първоначалната интерпретация да изплува в паметта ни с всички обвинения и оправдания. Ето защо трябва да се стараем да встъпим в ролята на страничен наблюдател при нашия *преглед*.

Докато правим *прегледа*, трябва да дишаме по различен начин. Целта е да наситим спомена с любов. Каквото и да си припомним, ако се отнесем към него с любов, ще можем да трансформираме дори спомена за абсолютната несправедливост. Любовта е ключът към прошката. Нужно е да дадем прошка и на това, което се е случило и на себе си. В резултат ще се променят част от условията на нашето споразумение и вътрешната ни природа ще си възвръща някаква част от загубената цялост.

Преди да пристъпите към *прегледа*, полезно е да съставите списък на събитията, които искате да си спомните. Записът е нужен, за да могат събитията да изплуват в паметта ви и да започне процес на припомняне, който да даде възможност щателно да проанализирате дадено събитие, емоция или взаимодействие. Може да произнесете този списък и на глас, но ако го напишете на хартия, той действа по-силно.

Списъкът може да се състои от отделни събития, имена и дати. По-леко е да си припомните един човек, после друг, в зависимост от степента на тяхното влияние във вашия живот. Спомнете си колкото може

повече подробности за всеки. Това е много ефективен способ за анализ на отношения с околните. Може да направите и списък на емоциите си. Такива списъци могат да се съставят много пъти.

С всеки преглед прекъсвате веригите, които ви държат в примките на вашата реалност. Колкото по-малки са тези вериги, толкова повече енергия ще натрупате, за да се освободите от съня и ще развиете собствените си сили.

Ако правите това припомняне всеки път преди заспиване, броят на веригите намалява. Преди да заспите, освободете съзнанието си от емоциите. Ако се събудите посред нощ, това е най-добрият момент за *прегледа*. Заставете се да седнете и се захванете за работа. Ако вече сте направили един основен преглед, това е освободило емоции от целия ви живот, затова ежедневните прегледи на всички ваши контакти и чувства стават по-леко и по-бързо, отколкото връщането към отдавна натрупани емоции.

Прегледът е форма на медитация. Той не е съзнателен анализ. Тук няма нито Съдии, нито Жертви. Това е само анализ на чувствата.

Можете да пристъпите към изпълнение на това упражнение по следния начин: запалете в стаята свещ и втренчено гледайте пламъка, като се съсредоточите върху дишането си. Може съсредоточено да гледате в огледалото; да седнете в тъмна стая, като спуснете крака на пода и поставите ръце на коленете си; може да лежите, покрити с одеяло, със скръстени ръце на гърдите; да седнете на пода, обхванали с ръце сгънатите колена и опрели гръб в стената.

Всичко това са методи за влизане в леко състояние на транс.

Дайте си команда: „Аз съм Съновиждащ“. Дръжте очите отворени. Затваряйки очи, ще започнете да виждате *съновидения*, но това не е едно и също с припомнянето. Когато очите са отворени, вашият ум не може да отрича това, което виждате. Трябва да сте сигурни в това, което виждате, за да можете да се върнете към вълнуващите ви събития от миналото. След всеки *преглед* ще се връщате в живот – *съновидение*, гледайки го с други очи.

7

ИНСТРУМЕНТИТЕ НА ТРАНСФОРМАЦИЯТА
Част втора

Всички хора на тази планета са ловци. И всеки рано или късно се оказва дивеч. Вие притежавате определен запас от енергия. За да оживеете и да се развивате, е необходимо да натрупате по-голямо количество енергия. Където и да я намерите, на когото и да е принадлежала, вие се нуждаете от нея и инстинктивно се стремите да я получите.

Ловецът е *сталкер* – той дебне дивеча. Тази дума се използва в толтекската традиция и произлиза от *ягуар*. Ягуарът е мощно животно, което винаги е нащрек. Бавно се прокрадва и хваща своята жертва. Ягуарът не вижда надалеч. Той живее в мига.

Понятието *сталкер* включва и образа на *орела*. Порейки въздуха, орелът обхваща с взора си цялата земя. Той не вижда дребните детайли, но е способен безпогрешно да улучи плячката. Орелът е съновидец. Със своя панорамен поглед лесно може да стане Майстор на Осъзнаването или Ловец на Емоциите. Ако възприемем гледната точка на орела, ще можем бързо да осъзнаем своите емоции, но от това разстояние трудно ще ги разберем.

Сталкерът прилича и на *паяк*, който плете красива паяжина в очакване на плячката. Хората често заимстват ловните методи на паяка, затягайки жертвата си в паяжината на обстоятелствата, създадени от тях по интуиция или чрез умисъл. А жертвата винаги бива привлечена от това, което страстно желае, независимо дали това е власт, обществено положение или пари.

Воинът също е *сталкер*. Да се превърнете в *сталкер*, означава да станете ловец. Воинът е ловец на енергия. Тогава ще проследявате всяка своя емоция и дума, излизаша от устата ви, както се следи дивеч. Стъпвайки на пътя на *сталкера*, ще се научите да живеете абсолютно свободно.

Да бъдете *сталкер*, означава да търсите информация. В това преследване всяка постъпка, мисъл и произнесено слово имат значение. Например, често ни се случва да вземаме участие в разговор, където сплетничат за всеки подред. За да се защитим от тази отрова, нужно е да прецистим нанесената от сплетните рана с дихателни упражнения.

Воинът улавя енергията, която му е необходима, за да достигне до ниво на съзнанието, което излиза отвъд пределите на материалния свят. Енергията е живо същество. Тя също е част от съновидението на планетата. Голяма част от хората работят над това живо *съновидение*, влагайки цялата си налична енергия в него, така че то продължава да расте. Ние хващаме нашите близки в примката на съновидението и разпростираме същите примки към своите деца, учейки ги да съдят ближните си, да се примиряват с ролята на жертви и да проявяват емоции, пълни с отрова.

В *съновидението* на планетата словото служи като най-мощно оръдие за разпространение на духовната отрова. Словото е способно да спаси или да убие. Неговото влияние се разпространява като кръгове във водата. Словото е като игла, чрез която другите хора вкарват в нас отрова. Ако се поддадем на обида или злост, можем да изречем дума с особена сила. А това е вече черна магия.

Всички сме магьосници, оковани в силата на думите и ще останем такива, докато не се научим да се наблюдаваме.

Най-голямото достижение на сталкера е пълната бе-зупречност на неговото слово. Човек може да стане безупречен, ако осъзнае, че всяка негова постъпка е акт, подвластен на енергията. Ако словата ви са безупречни, ще успеете почти изцяло да се измъквате от съновиденията, но все още ще ви предстои да обуздаете своите емоции. За да живеете по-далеч от ада, трябва само да престанете да разпространявате отровни емоции и да ги приемате отвън.

От осъзнаване към сталкинг

Майсторът на Трансформацията осъзнава, че всички ние сме многостранни същества. Да осъзнае това е първото изискване към толтекския воин. *Майсторството на Осъзнаването* може да се нарече *Майсторство на ума*. Това понятие включва две гледни точки – не само на ума, но и на тялото.

Всичко на света е *съновидение*. За да намерим обяснение на самите себе си и околната среда, ние, хората обичаме да разделяме всичко на категории. Най-важните от тях са *съновидението* и *сънуващият*. *Сънуващият* вижда *съновидение*, което съществува и само по себе си, независимо от сънуващия, тъй като във всеки конкретен момент многобройно множество от *сънуващи* му вдъхва живот.

Всеки от нас е настроен на определена честота със съновидението на планетата. Всъщност, планетата управлява сънуващите, а не обратно. Ние сме това, за което се считаме, но с промяната в нашето съзнание се изменя и мястото ни в съновидението. Постепенно осъзнаваме и самият процес на сънуване и нашето място в него. Както и факта, че сънуваме, а сънят ни е кошмарен.

Ако станем Майстори на Трансформацията, можем да изменим цялото съновидение. Това трябва да протече на личностно ниво. Само ако трансформиране себе си, можем да променим цялото съновидение.

Историята показва, че хората винаги са се стремели към вечно щастие. Ние търсим вечно блаженство в небесата, в нирвана или на върховете на Олимп. Но докато цялата планета сънува своя сън, не е възможно да се стигне до щастieto. Толтеките знаели колко е трудно да останеш щастлив. Те изучавали пътя и способите за промяна на съновиденията и открили първите две умения. Първото е *осъзнаване*, а второто – *личната трансформация*.

Главните инструменти и постижения на Майстора на Трансформацията е *наблюдаване* на съновиденията (сталкинга) и *прегледа* (или спомнянето). В моите представи *прегледът* е овладяване на изкуството да виждаш с погледа на орела. Призовавайки на помощ паметта, ние се задълбочаваме в миналото и го връщаме от небитието. Затова, формално, може да се каже, че *прегледът* визира миналото, а *сталкингот* – настоящето. Изкуството на сталкинга е изкуството на свободната воля, избора и поемането на риск. Това е изкуството винаги да живеем в настоящето, подобно на ягуара.

Когато бодърстваме, можем да контролираме съновидението чрез различни методи. Във Вселената се извършва непрестанен процес на действия и реакции. Съновидението реагира на нашия избор. Изкуството на сталкинга се заключава в уменията да контролираш реакциите си. Да осъзнаваш своите постъпки.

В този момент трябва да се върнем към темата за опитомяването. Опитомяването ни учи да виждаме сънищата и да се адаптираме към съновидението на планетата. То програмира в нашия ум цяла система от убеждения. Намира място в съновиденията на семейството, обществото и самите себе си. Нашето място е мястото, което си представяме в един или друг момент. Но където и да се намираме, винаги се стремим към власт, както всички хора. А това поведение предизвиква хаос и паника.

Личното ни съновидение и нашето място в него е резултат от собствените ни представи. Тези представи се управляват от емоциите, а не

от разума. Умът търпи поражение, защото нашите сънища са лишени от логическа свързаност.

Във всичко, което изпитваме, присъства емоционален компонент. Например, емоционално реагираме на красотата. Емоционалното тяло има само едно предназначение – да чувства. Интелектът, от своя страна, интерпретира всичко, което чувстваме, и се опитва да обоснове нашите емоционални реакции. Интелектът се опитва да потисне емоционалното тяло и да прикрие неговите рани с воал от лъжи, за да не болят. Ето как създаваме нашата система от отрицания.

Започваме с отказ от нашите детски преживявания, като реагираме на всичко, което считаме за несправедливо. Взаимодействието между емоционалното тяло и интелекта ражда нарастващ конфликт. Голяма част от нас не приемат своите емоции. Всички ние, особено в западното общество, се срамуваме от своите емоции и често ги отричаме.

Като останем насаме със себе си, ние свято вярваме в създаденият от нас собствен образ. Но този образ не е истински. Той е само част от нашето съновидение. Той носи бремето на чуждата и нашата вина, роде-на в процеса на опитомяването. Много от нас така отчаяно ненавиждат себе си, че животът им е лишен от всякаква радост. Изисква се голяма смелост, за да бъдем честни със себе си и да разобличим цялата лъжа, в която са ни учили да вярваме. Човъркането на раната винаги боли, но Майсторът на Трансформацията прави точно това при stalking.

Когато бодърстваме, изкуството на stalking се състои в постоянно изострено внимание към нашите мисли, постъпки и реакции. Новакът започва, като насочва съзнанието си вътре в себе си. Винаги трябва да започваме със себе си. Ако проумеем себе си, ще се научим да разбираме другите, които постъпват като нас, водени от своята система от възгледи. Когато спим, изкуството на stalking ни дава възможност да контролираме съновиденията на живота и да станем майстори на съновиденията.

Сталкерът прави избор, като използва своята свободна воля и не влага емоции. Като позволяваме на Съдията и Жертвата да вземат решение вместо нас, ние се оказваме да поемем отговорност за живота си и губим свободната си воля. Сталкерът осъзнато отнема от Съдията и Жертвата правото на избор.

Животът е действие. Действието променя света. Сталкерът може да направи съня истински и да се прояви в материалната реалност. Това не е по силите на спящия. Сталкерът може да промени съновидението на планетата в пределите на мястото, което заема. Спящият не е способен

на това.

След вътрешния stalking и придобиването на майсторство, новият майстор нагуал пристъпва към stalking на външното съновидение на планетата, с други думи, съновидение, общо за цялото човечество.

Изчиствайки ума си, стalkerът може да пристъпи към въздействие върху външното съновидение. И когато започне да се променя съновидението на един или друг стalker, светът буквално пред очите ни ще се промени и няма да остане място за нищета, пасивно примирение и деградация. *Действието ражда изобилие.*

Духовният труд на Майстора по Трансформацията завършва, когато той пристъпи към творчество във външния свят. Подобно на лекаря и инженера, ние се учим на практика да приложим усвоените знания. Ако говорим за изучаване на толтекското майсторство, за да излезем от саморазрушението, е необходимо да трансформираме всички наши душевни рани. Човек трябва да изцели тъмната страна на своята природа. Емоционалното тяло на всеки от нас е изцяло покрито с рани и гладува за любов и справедливост. Когато раните бъдат заличени, трансформиранят воин ще започне да излъчва само любов. Майсторът на Трансформацията е и Майстор на Любовта или – по-точно казано – Майстор на Намеренията. Всички тези понятия са синоними. Воинът осъзнава, че истината е любов.

Постигане на изкуството на stalking

Мигел прилага последователен подход в обучаването в изкуството на *stalking*. Той неизменно повтаря следните ключови идеи:

Не забравяйте, че всички се намираме в ада, захванати в мрежата на *съня* на планетата.

Stalkingът ни помага да стигнем до осъзнаването, да променим нашето *съновидение* и да излезем от обятията на *съня*. *Stalkerът* в нашата душа ни помага да прекратим кошмара и да се доближим до изхода на ада.

В традиционното състояние на съзнанието ние живеем с убеждението, че сме дошли на този свят, за да страдаме цял живот.

Преживяваме един кошмарен сън, а паметта ни е слаба. Почти не можем да си припомним какво е било вчера. Струва ни се, че познаваме себе си до мозъка на костите, а истината е точно обратната.

Цялата вчерашна нощ аз прекарах в *съновидение* за Силата, но

въобще не го помня. Знам само, че сънят е бил за Силата.

В моята памет се е съхранило нещо за тези времена, когато аз, осемгодишно момче, се учех в първи клас, но въобще не помня, какво правех и говорех тогава. Нас ни заслепяват илюзиите. Ние живеем в лъжливо обкръжение, пораждащо амнезия. В мен самия има много неща, които не помня. Така е и с всеки от вас.

На моите ученици, стъпващи на пътя на ставането на *Майстори на Трансформацията*, им предлагам следната последователна концепция:

1. Ние се раждаме в този свят с определен запас от енергия, която се съдържа в оплодената яйцеклетка. Яйцеклетката включва в себе си нашето тяло и цялата обкръжаваща го духовна енергия.

2. Физическото тяло ни е дадено по рождение, а след появяването на света ние развиваме и ментално тяло. И макар новороденото дете да няма разум, неговата душа дава мощен знак, че съществува.

3. Когато растем, черпим енергия от външния свят. Трябва да захранваме нашите различни тела с различни видове енергия. На физическото тяло му е нужна храна, но това не е единствената енергия, необходима за нашето израстване. Ние сме подобни на живо същество, което трябва да израсте от някакъв плод, друго същество използва този плод за храна. Нашият плод е нашето съзнание. Всеки вид енергия носи съзнание, но човешкото съзнание е особено и рязко се отличава от съзнанието на другите същества и в тази, и в другите реалности. Нашето човешко съзнание носи знание.

4. Умът ни създава енергия. Колективният ум принуждава нашия индивидуален ум да създава енергия. Страхът приучва нашият ум да сънува.

5. Разумът свързва нашето вътрешно *съновидение* с външния *сън* на планетата. Разумът носи свое собствено, особено съзнание, което няма общо със съзнанието на тялото, ума, душата или на някоя друга енергийна система в човека.

6. Съзнанието расте с израстването на личността. Умът подкрепя нашето чувство за собствена значимост, което ражда в нас лъжлив образ, лъжлива представа за себе си. От този лъжлив образ се ражда плодът на нашето съзнание. И ние откриваме за себе си всички проявления на ума, носещи свое особено съзнание.

7. Умът има огромен запас от енергия. Нашите енергийни запаси се захранват от много други органични и неорганични системи, които обитават нива, близки до човешкото съзнание.

8. Черпим енергия за нашия ум или от другите хора или от

съновидението на планета. *Съновидението* на планетата ни дава на заем от своята енергия, но по-късно изисква връщане на заетата енергия във вид на краен продукт – нашето съзнание. *Съновидението* на планетата инвестира енергия в нашето нарастващо съзнание, но за сметка на това иска да получи плода. Това прилича на посев на семена за сметка на получения урожай.

9. За *съновидението* на планетата и други обкръжаващи я енергийни системи, човешкото съзнание има огромна ценност. С това се обяснява, защо хората на света са толкова множество.

10. *Съновидението* на планетата се разплаща за разрушителността на човешкото съзнание. В определен момент човешкото съзнание излиза от контрол. И тогава други енергийни системи започват да отговарят за възпроизводството на човешкия род. Днес всички осъзнаваме, че човешкото съзнание прилича на тумор, с когото няма кой да се справи, освен самият човек. А ние не спираме да унищожаваме нашата планета. Крайно време е човек да осъзнае, че плодовете на неговото съзнание са толкова големи, че са в състояние да доведат до излишък от енергия.

11. Около себе си виждаме едно огромно живо същество – *съновидението* на планетата – което при-нуждава хората да се вгледат в себе си. Човечеството се блъска в капана на реалността, измъкването от което не е много просто. Между човека и *съновидение-то* на планетата съществува своеобразна форма на симбиоза.

Съновидението на планетата дава енергия за разви-тието на човека, но цената е много висока – отсъствие на свобода. Хората на малката планета Земя живеят в робство.

12. Няма изход и в смъртта. Тялото умира, но душата продължава да живее и може отново да попадне в мрежата на енергийната система на Земята. Когато тялото умира, *съновидението* на планетата сграбчва частта, която му принадлежи и постепенно поглъща всички емоции, присъщи на тялото. Другите емоции остават с душата и стават част от следващото прераждане.

13. С началото на новия цикъл целият процес се повтаря: черпене на енергия от *съновидението* на планетата, израстване на съзнанието и отдаване на енергията на съзнанието, в подкрепа на *съновидението* на планетата.

Човешките души остават в капана на земния живот след смъртта дотогава, докато не овладеят *изкуството на сталкинга*.

Любов към себе си и трансформация

Винаги и навсякъде човек се стреми към щастие. Щастието може да се роди само вътре в нас. Никой не може да ни направи щастливи. Щастието е проявление на получената от нас любов. Щастливи сме, не защото някой ни обича, а защото ние самите обичаме.

Целта на толтекската идея е човек да се научи да обича себе си.

Тук има всичко, което човек може да обича, включително себе си. Ако нашата любов към себе си не е безусловна, не можем безусловно да обичаме и другите. Понякога нанесените рани са толкова много, че ни принуждават да се откажем от любовта към себе си, а след това спираме да обичаме и другите. Затова първата ни задача трябва да бъде да се научим да обичаме себе си. Ако достатъчно обичате себе си, няма да изпитвате нужда от любовта на друг човек. Можете да се сблизите с него, защото искате да му дарите любов, а не по необходимост. Ако човек изпитва остра нужда от нещо, много лесно се манипулира.

Ако сте щастливи сами, вашето щастие няма нужда от подкрепа. Ние споделяме и разделяме радостта, а не самотата си. Любовта, която изпитваме, ни прави достойни за любов. Обкръжаващите винаги биват притег-лени към човек, който се чувства великолепно в своята лодка.

Мигел се стареа да провокира хората да осъзнаят своите блокажи, родени от собствените им убеждения, превърнати в нещо обичайно. *Нагуалите* често правят на глупаци своите ученици, за да им помогнат да се избавят от своите блокажи. Да провериш всички тъмни ъгли – това е трик, който помага на човека да види от всички страни своите възгледи и представи. Този метод открива пред ученика на *сталкера* нови възможности. Целта на този метод е човек да се избави от своята закъстеност.

Да видим мястото, което заемаме в дадена ситуация – това е начинът да се справим с различните обстоятелства. Нашето място в света постоянно се променя. Когато гледаме към себе си отстрани, като наблюдатели, във всеки момент можем свободно да променяме своето място и спонтанно и меко да реагираме на новите обстоятелства, без всякакво самоосъждане. Като се вгледаме безпристрастно в себе си, ще осъзнаем, че често сме доста лицемерни. Всеки от нас носи своята маска и я променя, както му е изгодно. Това поведение често води до двуличие и склонност към софистика. За да промени това поведение, човек трябва да се постарее да промие раните, които носи и да ги осъзнае.

Осъзнаването е мощно средство да се освободим от зависимостта си от *съня* на планетата.

В древните толтекски времена в Теотихуакан и Тула, както и в градовете на майте използвали много маски. Тези маски били едновременно една от формите на толтекското изкуство и съставна част от наука, която имала практическо предназначение. Маските висели на стените, ученикът заставал пред някоя от тях и се стараел да предаде на своето лице нейното изражение, докато започне да изпитва изразяваните от маската емоции. В началото ученикът като маймуна подражавал на маските без очи. След това набирал опит и преминавал към подражание на маските с очи.

Учениците били изпращани от град на град, за да изучават изражението на лицата на обикновените граждани.

Човек показва истинското си лице само в *съня* си. Толтеките майсторски умеели да анализират състоянието на човека, както другите народи умеели да четат аурата. Тази практика им помагала да достигнат до голяма дълбочина в разбирането на човешката природа. На истинския майстор бил достатъчен един поглед, за да разбере какви чувства се крият зад изражението на лицето на даден човек. Копирайки това изражение, майсторът сам изпитвал емоциите на другия човек. Особена полза принасяла тази практика, когато било необходимо да се разобличи лъжецът.

Много от живеещите на земята инстинктивно надяват съответстващата маска, за да постигнат желанния резултат. Това откритие принадлежи на шаманските умения, съставна част от *безмълвното знание*, което векове наред се предавало само на избрани ученици, защото дарява голяма сила, с която може да се злоупотребява.

В процеса на наблюдение на нашите *съновидения* ние се сблъскваме лице в лице с позициите, които заемаме в безбройните разнообразни житейски ситуации. Някои от тях не могат да бъдат променени. Една от тези дадености е полът. Ако си жена, няма какво да промениш. Понякога в своето вътрешно *съновидение*, човек не може да се примири с неизменността на някои обстоятелства и това му причинява напразни страдания. Но когато трансформирате своето лично *съновидение*, много поспокойно ще започнете да се отнасяте към всичко, което не може да се промени.

Съществуват обаче много обстоятелства, които могат да се променят. Да кажем, че сте персийка, която живее в Иран или Ирак. Нещо в тази ситуация може да се промени. Разбира се, пак ще си останете жена,

но можете да промените мястото си в тази култура. Ако го направите, околните ще забележат вашия нов начин на поведение и също могат да променят положението си.

Не всички промени на *съновиденията* завършват щастливо. Хитлер, например, се опитал да промени външното *съновидение*, но го направил по чудовищен начин. От друга страна, Махатма Ганди първо сам се пречистил и в резултат на неговата дейност светът се преизпълнил с любов и благожелателност.

Страната на Играчката

Страната на Играчката е метафора, с чиято помощ Мигел учи своите последователи безпристрастно да оценяват себе си такива, каквито са.

Понякога разказвам за Играчката, която живее в страната на Играчките. Ако си представите целия свят като страната на Играчките, вашето тяло ще стане вашата любима играчка. Вие обичате своето тяло. Без него няма да можете да направите нищо. Вашето тяло е създадено за веселие и радост, а не за страдание и жестоки двубои. Можете да разговаряте с тялото си и да споделяте *съновидения*. В страната на Играчките виждате външния свят, изпитвате благодарност към своето тяло и се отнасяте към него с огромна почит. Всеки, който пожелае да играе с вашата играчка, трябва да се отнася към нея с подобаващо уважение.

В страната на Играчките всички искат да бъдат щастливи. Всички играчки, населяващи тази страна, са заети с игра – заедно или поотделно. В даден момент всеки може да се откаже от една игра и да започне друга. Всяка играчка умее нещо различно, затова резултатът от играта зависи от всеки.

В Страната на Играчките можете да бъдете лекар, инженер, писател – всичко, което искате. В процеса на играта отново преоткривате емоции, познати от детството, когато всичко е било възможно. Въображението ви помага да си върнете личната свобода. Концепцията на Страната на Играчките е великолепен начин да се освободим от всичко заостеняло. Тя помага да се помирим със себе си и да осъзнаем, че сме това, което сме.

При *сталкинга* вие контролирате своето *съновидение* и го правите такова, каквото искате. Доколкото всичко наоколо е илюзия, *сталкингът* също може да стане игра, както и Страната на Играчките. Ние

страдаме само тогава, когато не ни достига смелост да променим играта или своето място в нея и да излезем от тази игра, в която повече не искаме да играем. Страната на Играчките ни стимулира да разберем, какво всъщност искаме, а след това да създадем игра, която ни помага да достигнем цели.

Толтекският ученик-воин трябва да се научи до съвършенство да бъде играчка. Това намалява чувството за собствена важност и позволява на ученика, за разлика от мнозинството хора, да види в живота по-скоро комедия, отколкото трагедия. Учениците се учат да плуват по течението. *Сталкерът* трябва да може да рискува. *Сталкинът* прилича на игра, в която няма какво да загубите.

За годините работа с учениците нагледно видях резултатите от овладяване на майсторството на *сталкин-га*. Един от тях започна да пише книги по проблемите на бизнеса и да провежда семинари във всички страни. След кратък момент на умствена неразбория, учениците, достигнали майсторство, продължават да живеят и работят. Овладяването на толтекската мъдрост е непрекъснат процес. Няма момент, в който да можеш да кажеш: „Това е всичко, край на практиките, вече съм *нагуал*“. Превръщането в Майстор на намерението е и начин на живот, и дело на целият живот.

Сталкинг на тялото

Досега говорехме за изкуството на *сталкинга* от гледна точка на ума. Нека поговорим от гледна точка на тялото. Една от най-болезнените рани, които си нанася човек, е чрез възгледа за собственото му тяло. А то винаги е било най-преданият ни и верен приятел. При толтеките е прието човешкото тяло да се почита, да се държи на неговата чистота и то да се счита за връх на съвършенството. Но на голяма част от нас, хората от запада, това се отдава много трудно.

Причините за голяма част от болестите на тялото се коренят в ума на човека и зависят от неговото място в живота. Причина за недъзите често е безотговорното отношение към собственото здраве и опитът да оправдаят своя статус на жертви с обстоятелствата.

Негативните мисли въздействат на ума и той потиска тялото. По този начин тялото дава на ума власт над себе си. Повечето от произволните и произволните движения на тялото се контролират от ума.

Умът казва: „Аз съм моето тяло“.

Умът разделя потребностите на тялото на приемливи и неприемливи.

Умът интерпретира телесните нужди като собствени.

Вечно будният Съдия, който живее в нашето съзнание, сравнява тялото ни с някакъв измислен идеал и произнася обвинителна присъда, например: „Тялото се нуждае от храна“. Умът признава тялото за виновно и същевременно го тласка към лакомия.

Понякога ние се стремим да променим отношението си към нашето тяло. По-добре е с уважение да се отнасяме към възможностите на нашето тяло и да се научим да виждаме красотата – в нас самите, и в околните. Във всяка възраст, във всяко състояние на тялото, както и да ни изглежда, то е прекрасно.

Нашето тяло принадлежи на Ангела на Смъртта. То ни е дадено на заем. Нужно е да се отнасяме с благодарност към всички негови части и функции. За разлика от пуританските възгледи, присъщи на западната култура, толтеките считат, че човек трябва да изпитва благодарност към репродуктивните органи и тяхната способност да създават на деца и да продължават живота.

Ако стигнем до осъзнаване на тази благодарност и се проникнем с уважение към своето тяло, без да изпитваме чувство на собственост, то ще ни се отплати и ще постигне своята идеална форма. Разберете, вече сме постигнали съвършенство, няма смисъл от мъчителен труд.

Обърнете внимание как се отнасяте към чуждото мнение. Често, изпълнени със съмнения за своето тяло, питаме околните: „Е, как изглеждат?“ Един единствен отрицателен отзив е способен да разруши до основи нашата представа за себе си. Като постъпваме така, отдаваме себе си във властта на чуждото мнение, в стремежа си да получим признание. И пробуждаме към живот своя Съдия и Жертва.

Потребността на тялото и потребността на ума са две различни неща. Физическите упражнения позволяват на тялото да възстанови силите си. В толтекската система за обучение на нагуала, упражненията започват с техника, наречена радостно *дишане*.

В началото на тази книга е написана молитва за възстановяване на връзката ни с любовта, с която е пронизан целият въздух. Да осъзнае любовта, която прониква в нас с всяко вдишване, е основна задача на ученика-воин.

Физическият режим на трансформацията

Макар че в тази книга не се разглеждат подробно, аз обучавам в целия комплекс от физически упражнения, доста сходни с бойните изкуства, йога и тай дзи цюан. Читателят може да практикува всяка система от упражнения, тъй като тяхното предназначение е да създават енергиен поток, който безпрепятствено пронизва цялото тяло.

Упражненията помагат да се избегнем от много от негативните схващания за тялото си, които имат повечето хора, и които ни дават допълнителна сила. Докато изпълнявате упражненията, размишлявайте за удоволствието и радостта да се живее.

Ние сме многоизмерни същества и нашите тела се състоят от уникални органи. Трябва да изпитваме уважение към нашето сърце, бели дробове, черва..., към всяка частица от нашето тяло, която притежава собствено съзнание.

Започваме упражненията с молитва, която ни преизпълва с благодарност към нашето тяло.

В хода на упражнението ние заемаме различни пози и регулираме дишането си. Аз винаги предлагам на моите ученици да открият собственият си ритъм на дишане. Самият аз не задавам ритъма, както е прието при йогите. На всеки от нас е присъщ особен, уникален ритъм. Свой ритъм имат нашите мускули и стави.

Докато изпълнявате упражненията, внимателно се вслушвайте в тялото. Опитайте се да пробудите всяка негова част и да възстановите нейното здраве.

Захвърлете емоциите, които се спотайват в различни части на тялото. Целта на това упражнение не е в развитието на физическата сила, а в преодоляването на емоциите и постигането на вътрешна хармония, посредством освобождаване от токсините. Когато емоционалните токсини се изхвърлят от тялото, между него и органите се поражда хармония и силен поток от енергия започва да тече от чакра към чакра. Чакри са седемте енергийни центрове, разположени по дължината на вертикалната ос на тялото – от темето до основата на гръбначния стълб. Тази концепция води началото си от индуистката и будистката традиции.

Докато в процеса на упражненията заемате различни пози, посветете това време за размисъл върху предназначението на всяко движение. В целия комплекс от упражнения движенията изразяват красотата на човешкото тяло. Всяка поза на тялото е красива.

Истинско изкуство е да се изпълняват упражненията осъзнато. Започнете с най-простото. Аз обучавам в половинчасов комплекс от упражнения, предназначен да оживи цялото тяло. При редовно изпълнение този комплекс води до съществено намаляване на теглото.

Особено наблягам на тясната взаимовръзка между нашето тяло и Майката Земя. Всичките четири елемента – *земя, въздух, огън* и *вода* – са представени в предложения от мен комплекс. Човешкото тяло олицетворява *земята*. Гръбначният стълб, главният мозък и нервната система – са *огъня*. Епифизата, разположена в центъра на челото, остро реагира на светлината. В тази точка на тялото контактуваме със Слънцето.

Огненото дишане се изпълнява така: поемете въздух, издавайки с гърлото бълбукащи звуци. След това бавно, със свистене, издишайте през зъби.

Вдишайте частица от слънцето, пропускайте я през епифизата до самата основа на гръбначния стълб. Докато вдишвате, визуализирайте, че сте се устремили към центъра на Земята и принасяте себе си като жертвоприношение или причастие.

Докато издишвате, визуализирайте, че носите в себе си отговора на Земята и го отправете към Слънцето.

Посредством дишането ние каним Земята и Слънцето да се слоят с нашите тела. Съединяваме в себе си двете енергии – слънчевата и земната.

Нашите нерви контактуват с всяка клетка на нашето тяло.

Нашето дишане подава енергия и живот на всяка клетка, дарявайки я с целителна сила. Вие дишате и усещате как потокът от енергия пронизва цялото ви тяло.

Този комплекс от упражнения усвоих от учителя, с когото се запознах в годината, когато след дипломирането ми като лекар се наложи да работя в градче, изгубено сред пустинята. В Мексико често могат да се видят статуетки, изработени в позите, на които той ме обучи. Подобни движения се срещат и в други традиции в целия свят, защото хората отдавна са открили тяхната сила.

В моите занимания с учениците ми правим упражнения и за гласа.

Нашата задача е да възстановим чистото природно звучене на гласа. Тишината придава на звука форма. Хората са истински художници на звука – както в речта, така и в музиката.

Ние практикуваме безупречна чистота на думите, използвайки ги конструктивно. Анализираме думите внимателно, за да стигнем до осъзнаване на великата сила на това, което говорим. Постепенно започваме

да откриваме силата, скрита във всяко твърдение, във всяко осъждане или обвинение. И думите ни се променят и губят способността си да раняват другите хора. Когато реагираме болезнено на чуждите думи, ние показваме собствените си рани. Затова трябва да поровим в паметта си, за да открием с какво са ни уязвили казаните думи. След това раната може да се изцери.

След като тези упражнения бъдат усвоени, отпада необходимостта от посещаване на занятия. Упражненията могат да се изпълняват по всяко време. Спирайки се при светофара, можете да практикувате огнено дишане. Шетайки въщи, можете за малко да замрете, подобно на скулптура и да изпълните няколко осъзнати дишания. Всички тези упражнения са предназначени да пробудят осъзнаването в даден момент.

Свидетелствата на стalkerите

Когато художничката Бернадет Виджия, бивша ученичка на Мигел, станала напълно подготвен *нагуал*, Мигел я убедил, че е дошло време сама да води групи ученици в Теотихуакан и да ги учи.

Споделяйки, какво представлява за нея превръщането в *нагуал*, Бернадет казва: „Простих на себе си за всичко. Отказах се от ролята на жертва. Моето емоционално тяло умря. Умря в процеса на церемонията в Теотихуакан“. Тя говори и за *събирателната точка*, т.е. тази точка във всеки от нас, където можем да получим достъп до *безмълвното знание*. В процеса на осъзнаване *събирателната точка* може да се измества и разширява, довеждайки до по-високо ниво на осъзнаване.

Ето как описва Бернадет своето усещане като *стalker*: „За да бъде безупречна, аз съм много внимателна в своите думи и мисли. Когато съм заета с преподаване, премествам своя център, за да призова целия *нагуал*, който се намира в други измерения. *Нагуалът* е част от съкровенията същност на човека, която се разпространява в другите измерения много по-далеч от духовното тяло. Ние започваме занятия по *стalking* с молитвен кръг. Изказваме на висок глас нашето намерение и се слушаме един друг. И тогава идва безмълвното знание и дарява кръга с огромен заряд от енергия.

В началото усещам *събирателната точка* на новия ученик малко вдясно, и отзад на неговото духовно тяло. Действайки в качеството си на *нагуал*, аз се докосвам до новия ученик в състояние близко до транс. Направлявам енергията от себе си до него. И всеки ученик започва да

осъзнава, че до него е дошло *безмълвното знание*.

Умът е построен от милиарди *емоции*. Всяка емоция е живо същество и всички заедно образуват ума. Умът е подобен на страна, която се населява от милиони хора. Можете да попитате къде е главата на тази емоционална страна. Престанете да съдите ближните си и се въздържайте от злословия. Да мислите, че с вас са се отнесли несправедливо, значи да се съгласите с ролята на жертва. В толтекската традиция решително отхвърляме тази роля.

В Теотихуакан всяка крачка, направена по Пътя на Мъртвите, е подготовка за смъртта посредством премахване на страховете. С всяка крачка вие погребвате старата същност, която сте били досега. Походът по този път може да се сравни с издигането нагоре по чакрите в индийската традиция. С всяка крачка нараства осъзнаването и страховете изчезват“.

Бернадет говори за яйцето, в което е заключена душата на човека. Нашето тяло е нашата граница. Зад пределите на тялото има дух, фигуративно казано заключен в яйце. Хората с особени дарования са обкръжени с двойни яйца. Мигел открил, че болшинството от неговите ученици са обкръжени от двойни яйца, до същия извод стигнала и Бернадет. Този ученик, на когото не достига двойно яйце, трябва да разбие единичното и да сътвори двойно, когато енергията на *нагуала* проникне в неговото поле. При изцяло отдадения на делото ученик това може да се случи мигновено.

Жената на Мигел, Гая Дженкинс Руис, самата тя *нагу-ал* и наставник, ни напомня, че взаимовръзка от такъв род се нарича „да докоснем раните един на друг“.

„Ако при вас се появи човек, които сипе обидни думи, които се впиват във вашия ум, това означава, че във вас има нещо, което се нуждае от пречистване.

Ние вибрираме на определена честота. Ако вие общувате с Джейн, когато сте изпълнени със злост, вие изплисквате тази злост срещу Джейн, стоварвайки удара върху нейната аура. Ако и тя е озлобена за нещо, може да пламне като клечка. Но ако Джейн е настроена миролюбиво, тя просто няма да започне да вибрира в резонанс с вас и вашето излъчване ще премине покрай нея, без да остави следа.

Няма нужда да се защитавате от всички и всеки. Трябва да умеете да се защитавате от самия себе си. Каквото и въздействие да оказват над нас, в душата ни трябва да се пробужда чувството за собствена значимост. Когато ни обвиняват на живо, ставаме уязвими. Чувството за

обида или огорчение е сигнал, че нашето чувство за собствена значимост е живо и активно, но се нуждае от пречистване.“

Гая напомня на учениците си, че ако ежедневно следят своите мисли и желания, а след това заспиват, произнасяйки молитва, те сами контролират живота си дори по време на сън. Един от учениците на Мигел говори за ограниченията, които налага всекидневният преглед на духовната природа на човека. „Ако, докато беседвам с някого, открия, че беседата е само повод да се издокарат пред събеседниците, аз се оттеглям, за да икономисам енергия“.

Мигел подкрепя тази гледна точка, тя е пример за безупречност в словото.

Друг ученик на Мигел излага своя поглед за *сталкинга*, сравнявайки го с гледната точка на художника. Според неговите думи, *сталкерът* е *Майстор на Осъзнаването*. Колкото по-пълно прониква в същността на *сталкинга*, толкова по-голямо внимание започва да обръща на играта на цветовете, на интериора в стаята, на това как е устроен животът му и отношенията в семейството. Сякаш за първи път е открил за себе си енергията във формата на красота. „Пред мен се откри огромна врата. Изведнъж се оказа, че целият живот може да бъде непрестанна радост“ – споделя той.

Мигел препоръчва на ученика да се хване за първата изникнала нишка съзнание и да я стимулира грижливо да расте, концентрирайки се върху понятието за красота. Във всичко прекрасно е скрита огромна енергия, цялата естетика е преизпълнена с радост. Ловецът винаги търси нещо особено, което отговаря на неговите лични нужди. За *сталкера* личната потребност в някаква степен минава на втори план, а на нейно място расте нещо много по-дълбоко, неподвластно на контрола на ума. Започва буквално да ви привлича красотата, независимо че при всеки човек този процес протича по своему. Следвайки интуицията си, човек започва да се стреми към някаква омиротвореност, към дълбините на *безмълвното знание*, което всички търсим. Неговата мъдрост е много по-всеобхватна от усещането за собствена личност. Тя възниква на мястото на най-дълбокото от всички желания, които изпитва душата ни. Това желание носим в себе си още от детството, когато детето съхранява живата връзка с душата. *Сталкерът* отново намира тази връзка.

Когато една жена желае да започне да наблюдава сънищата си, тя открива, че започва да става по-внимателна към постъпките си. *Сталкинът* не ѝ позволява да зацикля над страданията си, помага ѝ да вземе решение. С помощта на *сталкинга* тя по-добре опознава себе си, а

самопознанието доставя радост. Започва да анализира емоциите си. „Защо ми е неловко? Откъде се е взело това чувство. Ту изпитвам страх за собствената си безопасност, ту не ми е по душа ситуацията, в която се оказвам?“

Пребивайвайки в състояние на *съновидение*, ученичката, според нейните думи, може да наблюдава някое събитие, да разгледа същността на случващото се и да излезе, да се освободи от него, да сътвори нова ситуация или да промени хода на събитията въз основата на новото ниво на осъзнаване.

Сталкерът не изпитва страх. Той знае какво иска и се стреми да го получи. Преди да действа, в процеса на действието и след него, *сталкерът* се настройва на вълната на своята интуиция и се вслушва в нея. Ако човек тръгне по пътя на *нагуала*, той не позволява нещо да застане на пътя му.

Друга ученичка на дон Мигел споделя: „Да бъда *сталкер* означава да си давам ясна сметка и да контролирам постъпките си във всеки момент от своя живот. Това означава добре да осъзнавам какви маски си слагам и при какви обстоятелства. *Сталкерът* следва интуицията си с твърдата вяра, че от всяка сложна ситуация има изход. Не съжалявам, че поех по този път, макар че не е лесно да живееш живота на *сталкер*. Радвам се, че осъзнавам и наблюдавам всичко, което се случва“.

Друг ученик добавя, че изкуството на *сталкинга* се нарича още изкуство на *трансформацията*. „С помощта на *сталкинга* аз изтласквам себе си от ада. Той ми служи като оръжие в битката между Съдията и Жертвата. *Сталкингът* ми позволява да осъзная, че в моето тяло присъстват енергии, които ми пречат да бъда самия себе си. Ако открия, че съм обхванат от тревога, вече знам, че причината е, че просто не живея в настоящия момент. Щом вниманието ми се върне в сегашния момент, тревогата се разсейва. Притежавам способността да наблюдавам своите чувства във всеки момент и да ги променям. И ако в нужен момент имам достатъчен запас от енергия, мога да се измъкна от пъкълa.

В мигове на паника успявам да преместя своята *събирателна точка* отвъд тревогата, да я осъзная и с усилие на волята да я върна на мястото ѝ. Без *сталкинга* не мога да осъзная, че съм се преместил на място, където не искам да бъда. *Сталкингът* е инструмент, вложен в моите ръце, за да ме направи щастлив. Без *сталкинга* щях да остана зад завесата на собствената си плахост и никога в живота си нямаше да изпитам любов. *Сталкерът* в мен е много силен, той казва: «По дяволите всички страхове! Напред, без да се оглеждаш». За да бъде *сталкерът* достатъчно

ефективен, човек трябва да е безпощаден към себе си. В противен случай винаги ще намери оправдание да спре на едно място“.

„Ние обикновено противопоставяме *сталкинга* на *съновидението*, но това е само едно ниво на обяснение – добавя ученичката. – Ако изляза извън неговите предели, откривам, че и *сталкингът* е *съновидение*. Колкото повече осъзнаваме света, толкова по-категорично разбираме, че всичко е сън. Когато някой казва: «Аз виждам сънищата си, но нямам понятие какво е това *сталкинг*, – аз отговарям – Е, без *сталкинг* няма да минеш».“

Вие трябва да направите избор дали искате *сталкинг* на съзнание-то. Ако човек никога не занимава със *сталкинг*, той вечно би дрейфувал без определена посока. Няма да може да разбере какво в действителност се случва около него, няма да знае дори своето име, няма да се ориентира във времето. Всички наши постъпки, всички обекти, които виждаме – всичко е *сталкинг*... *сталкинг* на *съновиденията*.

Във всеки миг съществуват безброй неща, на които можем да обърнем внимание. Изборът на обекта на внимание говори за това какъв сте като *сталкер*. Искам да подчертая, че *сталкингът* и *съновидението*, въпреки привидната си противоречивост, действат ръка за ръка. *Сталкерът* е съзнателен и отчужден наблюдател, който стои вън от *съновидението*, в което пребивавате вие. Вие сте в плен на *съновидението*, дори когато стоите малко встрани. Докато *сталкерът* е успял да се освободи и от емоциите, и от *съновиденията*.

Един ученик описва *сталкинга* като оценка на запаса от енергия. За да не съдим прибръзано, нужно е да си изработим определен метод за оценка. Вместо да правим необосновани съждения, може да преценим какво е нивото на енергия в човека или ситуацията и доколко това е в хармония с нашите действия или потребности. Една енергия се оказва безполезна за нас, докато друга е тясно свързана с целта, която искаме да постигнем. Ако искате да станете *сталкери*, стремящи се към възвишени цели, няма да мине-те без такива оценки.

Има огромна разлика между отдаване на истинската си същност и следване собствената душа, и подчиняване на старите привички. Когато сте заети с някаква работа, понякога е трудно да определите правите ли това, което искате, това, което ви е предначертал духът. Невъзможно е да се отдели *сталкингът* във външния свят от *сталкинга* на самия себе си. Всяка постъпка, извършена от вас във външния свят, се отразява на вътрешния ви път. *Сталкингът* е метод за преценка на вашия запас от енергия и настройването му с енергията на духа.

Мигел съветва своите ученици

Идвайки на този свят, вие попадате в граничното състояние на емоционална смърт. Не усещате нито щастие, нито нещастие дотогава, докато вашата личност не се развие достатъчно, за да общува с външния свят. Обикновено човек подбира за себе си определена маска с различни вариации. Тя му дава усещане за безопасност. Маската е променлива величина, която *сталкерът* показва на света. Когато в детството човек вземе решение как да живее по-нататък, това влияе върху целия му живот.

Наставникът-нагуол се старая да види маските, които носят неговите ученици, за да изясни начина им на поведение в този свят.

Ако успеете да разпознаете маската, която носи даден човек, ще можете да изберете как да се държите с него. Ако използвате *сталкинг*, отношенията ви с хората ще станат по-ефективни. Вече всички осъзнаваме, че старият подход в общуването не е ефективен. Ако използвате *сталкинга* в света на бизнеса, това ще ви донесе много по-голяма полза, отколкото ако останете в ролята на винтче от системата. *Сталкингът*, умението да видим ситуацията безпристрастно и от много страни, дава огромно преимущество и ни предпазва от опасността да бъдем въввлечени в пъкълата на бизнеса.

Сталкингът е метод, чрез който човек може да навлезе във висшите сфери на съзнанието, да се върне обратно и да помогне и на другите в изкачването им към висшето съзнание.

Когато емоционалната отрова се изчисти без следа, ако някой да се нахвърли върху вас, кипейки от ярост, вие няма да поемете дори капка от нея. Това състояние става достъпно, когато човек стане *Майстор на намерението*. Тогава започвате да пребивавате в любовта и противникът ви забелязва, че цялата му ярост се стича от вас, както водата не попива в листата. Майсторството означава неуязвимост към чуждия яд.

Живеем в свят, в който изкушенията нямат край. Другите живи същества, манипулирайки вашите емоции, се стараят да ви повлекат назад в *съня*. Те остават в плен на тъмния свят на Луцифер, описан в Светото писание. Когато сте въоръжени с нови знания, ще съумеете да отхвърлите изкушителите. Исус ни е показал как да устоим на изкушенията с *любов*. Не се опитвайте да спрете потока на отровата – пропуснете го през себе си. Само не го задържайте.

На километър и половина от Пирамидите на Слънцето, близо до

реката Сан Хуан, се намира древното селище Тетитла, което означава „Мястото на камъка“. В това селище били открити много стенописи.

Тетитла е мястото, в което протича чистата черна светлина. Тя носи целебна енергия, която попива в раните, които носим и ги прочиства от отровите. Черната светлина е чиста, пречистваща любов. Тази светлина лекува дори раните, за чието съществуване не подозирате – например, детските страхове. Лъжливите образи се рушат. Гневът преминава в огорчение. Това са етапите, на които протича прочистването. Когато човек дълги години е потушавал емоциите, за да съответстват на създадения от него образ и в един миг им дава пълна воля, процесът на пречистване не е кратък.

Посещението на Тетитла, където е запазен архетипен опит, е един от най-добрите начини за пречистване. Но дори да нямате възможност да се отправите натам, можете да извършите преместване чрез вътрешна ревизия.

Всеки човек притежава сетивни възприятия и има своя уникална гледна точка, чрез която може да възприеме различните потоци от енергия. *Събирателната точка* вътре в него придвижва волята от дълбоките слоеве на съзнанието до повърхността на човешкото „яйце“. *Събирателната точка* е мястото, чрез което вие възприемате видимата реалност.

Погледнати от тази перспектива, емоции като гняв, ревност и страх заемат много тесен диапазон, но човек просто няма друга гледна точка. Имате възможност да излезете отвъд пределите на този диапазон, докато все още не сте загубили връзка с реалността. Ако възприемате чакрите като прозорци за сетивата, може да си въобразите, че всяка от тях има собствена гледна точка.

Когато възприемате една и съща информация през първа и втора чакра, трябва да знаете, че първа чакра не може да възприеме всичко което се възприема от втора чакра. Обикновено вашата *събирателна точка* е разположена някъде в пределите на спектъра на цялото съзнание. Неразумно е да се опитвате да я преместите, докато не сте се избавили напълно от страховете си.

Всички усилия на толтекската традиция са насочени към извисяване на вашето лично съзнание над основаните на страх стари *съновидения* на планетата, за да достигнете до новото видение за рая на земята. Но старите *сънища* продължават вече няколко хиляди години и са се вкоренили дълбоко в ума на хората.

По своята същност *съновидението* е живо същество. То е архангел,

дошъл от Слънцето.

Ние, хората, сме проявления на духа и той ни подтиква към промяна на *съновиденията*. С много упоритост духът отвоюва своето царство. Когато влязохме в Епохата на Шестото Слънце, то ни даде възможност да извършим трансформацията, към която ни призовава от дълго време.

Ако се изтръгнете от *съновидението* на планетата, ще преместите своята *събирателна точка* и ще възприемате света през погледа на вашата душа. От дълбините на душата си ще видите кой е потънал в *сънища*. След това ще преместите перспективата и ще виждате чрез духа си. Ще направите огромен скок от едната страна на душата към другата.

За да осъществи това преместване, част от нашия разум приема черната светлина, пълна с безусловна любов, която прониква право в душата, разтваря я и пуска духа в свободен полет. И духът се съединява с тази част от ума, която осъзнава безусловната любов. Това сливане е напълно възможно. То пречиства ума и излъчва своето осъзнаване във външния свят. И човек пребивава в онези измерения, в които съществуват Буда и Христос.

В енергийната система, която наричаме *реалност*, умът е пълновластен господар, затова в нас живеят и Съдията и Жертвата. Единственият елемент на ума, който остава да съществува в енергийната система на духа, е частта, която отразява душата.

Душата е микроскопично малка, но е свързана с всяка клетка от нашето тяло. Душата пребивава в дълбочината на човешката яйцеклетка. Тя е скрита в ядрото на желанията, в центъра на възприятията. А духът е дребен отломък от Слънцето, обвит в материя. Нашата ДНК е свързана с духа. Ние сами създаваме дух. Ние сме Бог. Нашата *воля* обкръжава нашата човешка същност и живее до самата ни смърт.

Когато стоите на кръстопът и двата пътя водят надолу, няма значение по кой ще тръгнете. Пътят сам ще ви разкрие дали е неправилен. Не е страшно да сгрешите. Опитайте се да обикнете себе си за този опит. Кажете си: „Обичам се заради натрупания опит, нищо че се оказа илюзорен като сапунен мехур“.

След време ще започнете повече да се доверявате на чувствата си. Сякаш ще активирате мускул, закърнял от бездействие. Ще си кажете: „Чувствах, че няма да се справя, но въпреки това се залових за работа“. И когато това се повтори пет пъти, вече ще мислите: „Ще успея. Вече съм имал такива предчувствия, но не им обърнах внимание“. И все по-малко ще се облягате на разума и ще се доверявате на чувствата си. Така трябва да се живее.

Съновидението на живота е синоним на всички наши реалности. *Съновидението* на този живот, който живеем в дадения момент, отразява нашите представи за себе си, както и представите ни за всички, населяващи тази реалност. Нашият *сън* е резултат от сетивното ни възприятие. Ние създаваме нашата собствена реалност, личното всеобхватно *съновидение* и собствения ум, сътворявайки всичко, в което вярваме, чрез сетивните възприятия.

Ние сме многостранни същества и притежаваме способност в един и същи миг да усещаме хиляди различни неща. Една от най-вълшебните особености на човека е способността да различава. Можем да изключим всички усещания, които не желаем да забележим и да се съсредоточим над това, което ни занимава. Тази способност отделя едно усещане от милиони възможни дразнителни. Фокусираме се върху него чрез това, което наричаме „внимание“.

Вниманието ни позволява да съсредоточим нашето възприемане върху обекта, който искаме да опознаем. За да се научим да вървим, да караме велосипед или да свирим на пиано, отначало трябва да фокусираме вниманието си в тази посока и непрекъснато да практикуваме, докато не направим своите действия автоматични. Едва тогава усвоеният навик става част от самите нас.

Чрез вниманието научаваме всичко, което искаме да знаем и всичко, в което вярваме.

За първи път използваме вниманието си за създаване на нашата лична реалност, нашето *съновидение*. Резултатът от първоначалното използване на вниманието е кошмарът, който наричаме ад.

Трансформирането на това *съновидение* може да стане с помощта на същия инструмент, който сме използвали за неговото създаване – нашето внимание.

Докато в процеса на преглед на нашите възгледи анализираме всичко, което знаем и приемаме за истина, в опита си да решим заслужава ли да го приемаме на доверие, отново се обръщаме за помощ към вниманието. Второто подвключено внимание изменя *съновидението*. С помощта на второто внимание се снемат ограниченията, които са ни обвързвали преди и съзнанието се разширява. В крайна сметка, ние откриваме, че виждаме ново *съновидение*, сън за живота, където няма нищо невъзможно, сън с пълна увереност в себе си, надежда и устременост. Това ново *съновидение* ние наричаме рая на земята.

Когато повторно насочим вниманието си към нашето *съновидение*, можем да се пренесем във всяко време и място и да станем

първооткриватели. Да спрем да вярваме на догмите. Добиваме много по-широк светоглед. Нещата, които не сме познавали, стават достъпни за нас, но както и преди има още много непознати измерения. Второто внимание ни дава възможност да контролираме *съновидението* си и да осъзнаем, че самите ставаме богове.

Мигел е бил в състояние на второ внимание, когато е достигнал до мъдростта на Книгата на Хермес и когато се е срещал с Исус и Буда. За тези, които пребивават във второто внимание, всичко, което съществува, живее вечно.

Сталкинг на своето собствено съновидение

Като *сталкер*, вие сами конструирате своето *съновидение*.

Аз създавам своя живот. Това е огромен труд, но аз обичам всяка крачка по пътя. Старая се да вложа себе си във всичко, което правя. Когато осъзнаете силата на всяко свое действие, ще излъчвате само любов. Ако някоя рана продължи да ви напомня за себе си, ще се наложи да направите още един преглед, за да се заличи цялата рана.

Ако пребивавате в състояние на любов, няма какво да загубите. Вие живеете в състояние на пълнота. Вие сте богът на земята.

Тази идея е прекрасна. Когато се пробудите от съня, тя ще престане да бъде абстрактна концепция и ще се превърне в реалност.

Вие сте любов. Но докато не се пробудите, тази идея ще си остане само теория. Поетата отрова ще остане във вас и ще ви разрушава както преди. Както преди ще бъдете изпълнени с прекомерно самомнение. Всичко това са капани на старото съновидение. То ще иска да ви държи здраво в своите лапи, защото се страхува от любовта.

Да притежаваш знание е прекрасно, но и знанието е капан, докато не го активираш. Милиони души са уловени в примката на студеното знание, защото не познават любовта. Струва им се, че знаят, но тяхното знание е дошло от мрежата на съновиденията, в която всички се блъскаме. За да се пробудите от съня, трябва да станете сталкер.

Всеки човек на определено ниво е сталкер. Сталкингът е единственият начин, чрез който заставяме нещо да се прояви наяве.

За мнозинството от хората сталкингът е само метод, с който да оживеят. За война сталкингът е път към свободата. За майстора, сталкингът е изкуство. Необходимо е да станем художници на сталкинга.

Ако вече сме станали воини, с помощта на сталкинга ще променим

нашето съновидение за планетата. Този процес прилича на „вътрешна война“ между старата илюзия за ада и новите видения за рая. С помощта на сталкинга можем да творим изкуство и да създаваме красота, а те са неотменими характеристики на рая.

Изкуството на сталкинга изисква дълги години на подготовка. Майсторството идва чрез осъзнаването, че всяка постъпка и дума носят енергия. В резултат на това осъзнаване вие поемате на плещите си отговорност за всичко, което говорите и вършите, и осъзнато направлявате своята енергия за сътворяване на новото съновидение на рая на земята.

8

СВЕТЪТ НА СПРАВЕДЛИВОСТТА

През декември 1992 година Мигел се отправил към Теотихуакан с надеждата да се върне различен човек. Вътрешният глас му подсказвал, че това пътуване в Теотихуакан ще бъде по-опасно от предишните. Той решил да се изкачи на върха на Пирамидата на Слънцето и с шамански средства „да извърши скок в Слънцето“, като подчини напълно своята жизнена сила на чистия дух на светлината. Този скок към Силата щял да му помогне да достигне много по-високо ниво на съзнание. Подобно доброволно изпитание може да се окаже съдбоносно за шаман, способен с усилие на волята да спре дишането и биенето на сърцето си. Древните толтеки използвали техника, чрез която Силата им позволявала да се издигнат над своето тяло. Мигел знаел, че ако остане жив, преживяното изпитание ще го промени завинаги. Той отново се подложил на риск да загуби личността си, както в мига, когато решил да остави медицинската си практика.

Мигел останал сред живите, но очакваните промени в неговата природа настъпили толкова стремително, че спътниците му веднага почувствали – той вече не бил човекът, с когото тръгнали на път. В неговия външен облик и маниери нищо не се променило, но те знаели, че предишният Мигел е изчезнал завинаги.

От този момент претърпели промени и външността на Мигел, и неговият характер. Новият Мигел е учител, странстващ по света, който изнася лекции пред все по-широка аудитория, независимо че в дълбочината на душата си вижда, че трябва да се отдалечи от света.

Преди трансформацията Мигел виждал своето предназначение в това да сподели мъдростта на толтеките с всеки, който се стреми да я достигне. Той е посветил целия си живот на тази мисия.

Днес той казва:

Всичко изчезна. Вече нямаше никаква мисия. Нямаше човек. Нямаше живот. Препълваше ме огромна радост, покой и любов, просто защото съществувам. Вече не бях задължен да търся оправдание нито пред себе си, нито пред другите. Промени се целият смисъл на моята работа. Вече не усещам, че нося някакъв особен дар, който съм длъжен да споделя с другите. Преди мислех, че се трудя на нивата на Бог и той ме е изпратил с определена цел. Сега виждам, че не е така.

Почти престанах да мисля в общоприетия интелектуален смисъл. Понякога чета, но това няма общо с предишната умствена дейност.

Това е състояние близко до самадхи. От този необикновен ден аз виждам света съвършено различен. Не откривам в своето сърце нещо за осъждане. И резултатът е поразителен. Престанах да се тревожа за съдбата на планетата. Не се тревожа и за бъдещето на природата. Не се тревожа за другите хора, за войните и ураганите, за това, че мога да попадна под нечий заблуден куршум. Аз знам, че всичко, което се случва, трябва да се случи. Всичко става се случи. Всичко става точно така, както трябва да бъде. Вярвам в това безусловно.

Вече виждам света, воден от справедливост в душата. Ние живеем в света на справедливостта, който търсихме хиляди дълги години. В новото състояние на ума аз виждам всички кошмари, които сме създали в този свят. Не е трудно да се разбере, че емоционалните и физически страдания на хората са резултат от болката, която сме сътворили.

След този ден аз отново се видях като двегодишно момче, което прекарва цялото си време в игри и забавления. На тази възраст още не бях видял света на несправедливостта. Не знаех, че хората навсякъде виждат един безкраен кошмарен сън.

Истинското блаженство, което извира от детската невинност, знае, че този свят е свят на справедливостта. Но няма да се избавим от кошмара, ако останем невинни, като деца. Децата са абсолютно невинни, като малките агънца. И наш дълг е да им покажем ада, за да могат по-скоро да се измъкнат от него.

След това съдбоносно пътуване Мигел изпитал абсолютно доверие към всичко. И днес той казва на учениците си, че може да се довери на всеки, с когото контактува.

Аз нямам нужда да преосмислям всичко, което знам. Не се съмнявам в достоверността на своите думи. А и това не е важно. Открих за себе си нещо много важно за истината. Истината е индивидуална. Това, което е истина за мен, не е задължително да бъде истина и за останалите.

Всеки слушател на моите лекции възприема по различен начин думите ми. Всеки иска да чуе нещо свое. И това не е всичко. Всеки вярва по-своему. Аз не.

И това не е всичко. Всеки вярва по-своему. Аз не само споделям това, което знам. На мен ми е нужна реакцията на аудиторията, затова моля да ми задават въпроси, за да си изясня какво са разбрали.

Беше време, когато ги учех да „избягват да осъждат“ и тогава

открих, че все още продължавам да съдя себе си. След онова пътуване се приех напълно и вече не се осъждам. Почитам себе си такъв, какъвто съм.

Преди изпитвах необходимост да изразя себе си. Сега нямам нужда от това. Важно е човек да наблюдава какво искат да чуят хората. Аз не промених нито дума от своите беседи, измених метода на наблюдение.

Днес знам, че на никого не съм истински нужен, в това число на двамата ми синове, майка ми, жена ми и учениците ми. Когато осъзнаете света на справедливостта, ще можете на сто процента да бъдете себе си. Ще откриете тясна връзка между себе си и останалите. Когато сте напълно открити за истинската си същност, ще установите, че сте едно с другите хора. И това ще ви сближи с тях. Личните потребности заставят човека да отхвърля околните. Но като осъзнаете, че не сте нужни на никого, няма да изпитвате нито страх, нито отчужденост.

Всичко, за което говоря, прилича много на излизане извън тялото. Като не изпитвате никаква остра необходимост, вие сте открити за всички хора.

Уважавайте хората.

Уважавайте тяхното право на избор.

Помнете, че вие по собствена добра воля можете да изберете какво да правите или да не правите. Не е нужно да правите нещо, което не искате.

Научих се да се отнасям с уважение към всичко, което съществува. Вече не виждам проблеми. Несправедливостта, която изпитват хората, е илюзия. Несправедливостта не идва отвън. Тя възниква от решения, взети от всеки от нас в продължение на целият ни живот. Членовете на човешкото общество на пръв поглед изглеждат жертва на несправедливостта, но всъщност сами се поставят в такава ситуация като правят един или друг избор. Никой няма вина за отровата, с която е пълно тяхното *съновидение*. То е тяхната собствена преизподня. Откъде накъде са решили, че *съновидението* ги контролира? Те са си го избрали сами. Негдъгът, който наричаме ад, може да се излекува.

Аз дълго се молих. Съжалявах хората. Колко тежко страдат. В каква нужда живеят. Но се оказа, че ние сами сме построили общество, основано на нуждата. Зад пределите на *съновидението* няма нито страх, нито нужда.

Знам, че на света може да се гледа по абсолютно различен начин, и тогава той ще изглежда много по-прекрасен. Ако се освободите от потребностите, ще престанете да се боите от обидите и болката, защото

нищо няма да очаквате. Не са ви нужни граници. Вие ще се слееете с всички, с цялото. Няма да мислите за нищо. Това означава да пребиваваш в блаженство, а не в невинност. За да се преодолее невинността е нужна мъдрост, не само знание. Когато престанете да се нуждаете от нещо, ще откриете мъдростта.

Тялото умира, умира и мозъкът, но съзнанието живее и след смъртта, и усеща всичко, сякаш животът продължава. За да живее, мозъкът се нуждае от захар и кислород, но съзнанието няма нужда от това. След смъртта съзнанието не разбира веднага, че тялото е умряло. Дори насън вие усещате своето тяло и разговаряте, като понякога осъзнавате, че сънувате и съзнанието се опитва да ви пробуди. Но след смъртта умът престава да функционира, затова нищо не ви подсказва, че сте умрели.

Смъртта е акт на справедливост. Ако искате да изпитате живота в цялата му пълнота, трябва да рискувате. Ако се боите от смъртта, значи не живеете истински. За да познаем напълно радостта от всеки миг от живота, трябва да приемем мисълта, че смъртта може да ни споходи във всеки момент, когато ѝ се прииска.

Смъртта е естествената спътница на живота, съставна част на природния континуум, в който се проявява енергията. Отчуждеността, породена от приемането на смъртта, не означава скука и духовен хлад. Точно обратното, когато човек престане отчаяно да се държи за живота, той може напълно да се наслади на вкуса на всяко мигновение.

Ако човек страда от смъртоносен недъг и открие начин за неговото излекуване, аз го съветвам да се възползва. Ако няма такова средство, съветвам ви да се въздържате от медицински процедури, причиняващи излишни страдания.

Умът не иска да умре и затова заставя тялото да страда напразно. А е много по-добре да му позволи да умре.

Когато скъп на вас човек е близо до смъртта или страда от някаква болест и вие отчаяно го жалите, с това не му помагате. Ще станете добър лекар, ако останете спокоен, невъзмутим и любящ, смирил се с естествения ход на нещата. Това е справедливостта.

9

ЖИВОТ СЛЕД СМЪРТТА

Всяка своя лекция Мигел започва с молитва към нашия бог, създателя на Вселената. Той моли твореца да се възползва от неговия глас, очи, ръце и сърце, за да сподели себе си с всички свои деца. Тази глава, взета от неговите лекции, той посвещава на проблемите на живота и смъртта.

Смъртта не е нищо друго, освен трансформация. Тя е преди всичко концепция, която плаши хората всеки път, когато се сблъскват с трансформацията. Често страхът от смъртта е особено силен, когато в края на живота човешкото тяло започва да губи съзнание. Тялото престава да чувства или да диша. То осъзнава приближаването на края, а в същото време ние, крачка по крачка, се връщаме към Бога. Говорим за живот след смъртта, а това означава, че вярваме, че ще живеем след смъртта на земната плът.

От хиляди години хората мислят за същността на живота и смъртта. И в ума им цари пълен разнобой – от „Край на всичко“ до „Ние ще се върнем в живота чрез прераждането“.

Живот след смъртта съществува, независимо че не можем да го докажем. Впрочем, ние не можем да докажем съществуването на още много неща, но сме твърдо убедени, че съществуват.

Човешкото тяло се нуждае от материална енергия под формата на вода, храна и кислород. Съновиденията, емоциите и ума не се нуждаят от такава енергия, следователно няма как да умрат.

Нашият разум е живо същество. Той се състои от фина енергия. Разумът е създаден в процеса на мислене. Ние мислим с разума, а не с мозъка. Разумът притежава съзнание.

Главният мозък е инструмент за чувствено възприятие. С помощта на главния мозък ние усещаме светлината и звука и ги преобразуваме в ефирна енергия. Всичко, което усещаме, има ефирен компонент. Емоционалният компонент поражда енергията на емоциите, въображението, астралния разум и *съновиденията*. Главната функция на мозъка е да трансформира материалната енергия в ефирна. Този удивителен процес преобразува кислорода и захарта в емоция.

Функцията на ума е денонощно да твори *съновидения*. Сънят найвече има материална структура. На спящия също му се струва, че сънищата

му имат определена структура. Бодърстващият ум през деня попада под въздействието на много енергийни цикли и смяна на светлинните потоци. Този ритъм дава на ума усещане за време и пространство. В съня си не усещаме обкръжаващата ни енергия, но умът вижда различни образи, включително образа на нашето собствено тяло. Ние разговаряме, гледаме, дори летим на сън, защото в *съновидението* не осъзнаваме, че спим.

Две разновидности на *съновидения* се преливат едно в друго. *Съновидението* в съня продължава с видение най-вече без каквато и да е времева и пространствена структура, и обратно. За един час можем да видим целия си живот и същият час да ни стигне да преживеем едва пет-десет минути.

Съществува силна връзка между вътрешно и външно *съновидение*. Тази връзка е съзнанието. Съзнанието е тази част от ума, която се опитва да разбере всичко и да го разложи на отделни части. Умът казва: „Това е реално, а това не е“. Той ни създава илюзия за реалността на *съновидението* дотогава, докато в него се съхранява материална структура. Именно материалната структура осъзнаваме като реалност. Не забелязваме, че интерпретираме реалността, изхождайки от *съновидението*, в което се намираме в дадения момент.

Когато интерпретираме *съновидението*, ние снимаме собствения си филм. Често нашата интерпретация не се отличава от интерпретацията на другите, пред очите на които се е развивало същото събитие. Всички заедно виждаме едно и също *съновидение*.

Умът е живо същество. Вие можете да си мислите: „аз съм тяло“ или „аз съм ум“, и тогава вашият ум ще започне да се бои от смъртта. Той се страхува, че със смъртта на тялото и мозъка животът свършва и съзнанието изчезва, но не е така.

По време на обучението ми в медицинския колеж претърпах автомобилна катастрофа. Колата се счупи на парчета. Видях се спящ на кормилото. В този момент бях вън от своето тяло и затова знам, че аз *не съм моето тяло*.

Бях потресен, защото това, което приемах за реалност, не беше реално. В онзи период пред мен стояха много задачи. Учен в университета и след година трябваше да получи диплом за лекар. Разтревожи ме фактът, че напуснах реалността, но тя не се оказа реална. В този момент разбрах, че смъртта на тялото не е край. Ние продължаваме да живеем.

След катастрофата започнах да анализирам своите *съновидения* и осъзнах, че всичко, което се случва с нас, когато умираме, прилича на сън. Тръгнах от идеята, че състоянието на смърт много прилича на това,

което се случва с нас в съня. И това е истина. Тялото умира, а умът продължава да сънува.

Когато заспим и сънуваме, нашият мозък напълно отключва. Нашият ум забелязва, че сънуваме и се опитва да разбуди мозъка. Задачата на ума е да каже: „Ето, това е реално, а това – нереално“. Умът винаги се вкопчава в материалната структура, защото тя му дава усещане за безопасност. Без нея умът е лишен от опора.

В състояние на смърт взаимодействието между ума и мозъка отсъства. Без тялото, умът не може да пробуди мозъка и да установи връзка с материалната структура. Затова умът продължава да сънува и без мозъка.

Умът е пазител на нашата личност и на нашата памет. Той продължава да живее, дори ако се прекрати подаването на енергия. Умът вече не получава емоционална енергия от мъртвото тяло, но връзката с неговата памет се запазва. Умът може внезапно да осъзнае своята смърт и това за него да бъде голяма изненада.

Много хора умират, без да осъзнават собствената си смърт. Други, които живеят в собственото си тяло, не осъзнават, че отдавна са умрели. От гледна точка на толтеките, тези, които пребивават в *съновиденията на ада*, фактически са мъртви.

Ние помним, че всичко истинско идва от Бог. В *съновиденията на ада* виждаме, че не сме богове. Ние сами сме превърнали Бог във висше същество. Създаденият от нас бог ни освобождава от задължението да бъдем самите себе си и ни затрупва със страхове и наказания.

Денят, когато спящият се пробуди и стане Бог, е равносилен на Деня на възкресение от мъртвите. Първо трябва да осъзнаем, че сме мъртви. След това идва пробуждането.

Мигел открил, че древните толтеки знаели, че и след смъртта умът продължава да вижда сънища. Те се тревожели, че кошмарът ще продължи и след тяхната смърт и ще се проточи много дълго. Затова съсредоточили усилията си върху управлението на *съновиденията* в живота – както насън, така и наяве. На това учела тяхната мъдрост. Те открили, че всичко, усещано от ума, е *съновидение*.

Толтеките разбрали, че и умът не е вечен. В крайна сметка, настъпва и неговата смърт и той се връща към духа или *намерението*, но продължава да вижда *сънища* и трансформацията му продължава дълги години след смъртта на мозъка. С окончателната смърт на ума настъпва край и на *съновидението*. Промеждутъкът от време, когато умът продължава да вижда *сънища*, обяснява много паранормални явления,

произтичащи в този свят. Ако осъзнаем процеса на смъртта, ще разберем защо на някои хора им се явяват приведения и обекти, които се движат сами.

Смъртта означава освобождение от тялото, загуба на всяка връзка с него или загуба на ума. След смъртта *съновидението* се разделя на две. Умът продължава да вижда вътрешното *съновидение*, което по никакъв начин не е свързано с външното. Разлагащото се тяло още може да функционира, но умът губи всякаква връзка със съзнанието.

Тялото е живо същество и умът е живо същество. Съзнанието ги обединява в едно цяло. С настъпването на смъртта умът добива пълна самостоятелност.

Всъщност, ние всички живеем в илюзия. Щастието, към което се стремим, също е илюзорно. Призрачно. За някакъв кратък миг можем да усетим щастие, но този миг не е дълговечен, дори щастието да не идва отвън. Щастието, както и страданието, са състояния на ума. То маже да дойде само в нашето лично *съновидение* и не е част от материалната реалност. Нашият успех и щастие зависят от свойството на нашето лично *съновидение* в ефирната реалност. Ако в момента на смъртта виждаме кошмар, няма да се избавим от него, докато не осъзнаем, че сме умрели. Понякога се случва в дебрите на кошмарния сън изведнъж да осъзнаем, че спим.

След смъртта настъпва моментът, когато до нас достига мисълта: „О, вече съм умрял. Нямам тяло. Нямам мозък. Всичко, към което съм се стремил, е изчезнало без следа и аз съм абсолютно безпомощен и моите собствени творения – страхове и гняв – ще ме завладяват“. От този момент никой няма да взаимодейства с нашето съзнание, докато не се научим да контролираме и изменяме *съновидението* си.

Възможността да променим *съновидението* след смъртта е много малка, отчасти защото умът, в крайна сметка, ще бъде погълнат. *Съновидението* ще изчезне постепенно, докато вътрешната енергия, която го създава, бъде напълно асимилирана. Тогава ще бъде сложен край на кошмара. След това получаваме ново тяло, нов мозък, нови родители, ново име и ново обкръжение – започва нов цикъл.

Този процес ще продължава живот след живот, докато в един от нашите животи не осъзнаем, че всичко е само *сън*. Всичко наоколо е *сън*, хванат в рамките на материалната структура. Ако успеем да осъзнаем това, отново получаваме шанс да превърнем кошмара в приятен *сън*.

От този момент започва животът. Вие имате страхотен шанс да измените *съновидението*. Трябва само да осъзнаете, че и вие, както всички

останали, сънувате. Ако осъзнаете, че хората живеят сънувайки, а вашето лично *съновидение* се е променило и продължава все повече да се променя според степента на вашето осъзнаване, контактите ви с околните ще се променят. Ще установите, че в *съновидението* живее нашият ум, а не тяло и мозъка, и ще откриете, че и след смъртта той продължава да вижда все същия сън. Смъртта ще изгуби своята власт, когато осъзнаем, че умира *съновидението*, а не сънуващият. Ние продължаваме да живеем и след това.

Зад *съновидението* стои умът, а зад ума – енергията. Цялата енергия притежава съзнание, усещане и памет. Ние усещаме енергията без помощта на ушите и очите. Цялата енергия е пълна с живот.

В това е цялата магия. Ако можем да усещаме енергията без помощта на нашата физическа същност, значи сме близки до източника на сътворението. Науката и религията са съгласни, че източник на творението е енергията. Изглежда, като че ли Енергия и Бог са едно и също, но всъщност съвсем не е така.

Енергията е резултат от волята, от *намеренията*. В Библията е казано, че в началото е било тъмнина и Бог е създал светлината. От нея Бог сътворил всичко останало. Всичко съществуващо – включително ние самите – се състои от енергия, от светлина. Ние сме светлина. *Съновидението* е светлина. Сънуващият е светлина. Душата е светлина. Енергията е светлина.

Всяко действие и реакция започват от духа. Духът е свойство на енергията, което прави възможна всяка трансформация. Духът е чисто съзнание, което създава всичко в света. Той е светлина. А светлината е вечна. И нетленна.

Ето защо ние в действителност сме проявление на светлината, а светлината е вечна, за нея няма смърт. Смъртта е илюзия, която съществува само в *съновиденията*. Време е да осъзнаем, вселената не е нищо друго, освен *съновидение*, *съновидение* на намеренията, *съновидение* на духа, *съновидение* на Бога.

Ако Бог се пробуди от сън, всичко изчезва. Той е всевишният сънуващ. Той е вездесъщ, защото всичко съществуващо е създадено от енергия, която се трансформира.

Защо да се страхуваме от смъртта, когато сме въоръжени с тези знания? Тялото не е нищо друго, освен възплъщение на намерението на Бога. Възплъщението на светлината също е светлина. Ние не сме нашия мозък. Ние сме това, което заставя сърцето ни да бие. Ние сме светлина. Ние сме живот. Животът използва всички изброени методи, за да

постигне трансформиране, да изрази себе си, да живее и да умре.

Когато тялото умира, ние пак продължаваме да усещаме, но вече с други способности. Умира умът, но ние продължаваме да чувстваме, без всякакви сетива, защото сме светлина. Това е имал предвид Исус, казвайки: „Аз съм светлината на Света. Аз давам вечен живот, защото Аз съм вечен“.

Такова е и посланието на толтеките. В света има само едно послание, защото всички реалности, във всички вселени са Едно. Ако осъзнаем това, можем да разберем всичко.

Фокусирайки своето намерение, ще можем да разберем думите на Мигел.

Мигел ни напомня, че Исус е говорил в Библията: „Аз умирам всекидневно“ и това напълно отговаря на толтекската концепция, че на света съществува само трансформацията.

Смъртта е форма на вечна трансформация. Всеки изминал миг е смърт. Всеки момент ни дава възможност да живеем в настоящето. Миналото не съществува. Бъдещето още не е настъпило. Аз умирам всеки миг. Приспособявам се към всяка промяна в съновидението на живота. Умирам всеки ден, защото не съм свързан с това, което е станало преди миг. Хвърлям го и това ми дава свобода. Заради този начин на възприятие наричаме пътя на толтеките *безусловно предаване на смъртта*.

Предавайки се на смъртта, ние живеем само в мига. Много хора, които не се предават на смъртта, живеят в миналото или в бъдещето и изцяло изпускат настоящето. От гледна точка на толтеките, такива хора са мъртви. Възкресението от мъртвите, обещано от Исус, се заключава в умението да живеем в настоящето, без да ни терзаят проблемите от миналото.

Ангелът на смъртта

Има Ангел на Смъртта и Ангел на Живота, които ни учат да изживяваме пълноценно всяка секунда от живота.

Ангелът на Смъртта изчиства от нашия живот натрупания в него боклук.

Опитайте да си представите – казва с усмивка Мигел че у вас са се събрали четири ваши предишни любовници. Какво ще правите с тях? Ангелът на Смъртта ще ги отнесе далеч, за да можете да изпитате всичко, което ви предстои.

Представете си също, че всичко, което някога сте притежавали, изведнъж се окаже пред вратата ви, дори детските играчки и други, отдавна изхвърлени стари неща. Ако приемете концепцията за Ангела на Смъртта ще разберете, че в действителност нищо не ви принадлежи. Всичко принадлежи на Ангела на Смъртта. Всичко, което се случва с нас, можем да посрещнем с радост, но то не ни принадлежи. Като крачим през живота без багаж, без да се обременяваме с вещи или отговорности, във всеки миг ще сме готови да срещнем своето щастие.

Преди две хиляди години Исус дарил на света *безмълвното знание*, но ние едва днес откриваме, че не нужно да остареем. Ако умираме във всеки миг, може да трансформираме своето тяло. Времето замира. Пространството замира. И ние можем да бъдем на много места едновременно.

Всичко, което съществува на света, има свой смисъл, включително и жизненият цикъл на човешкото тяло. Дадена ни е възможността истински да се наслаждаваме на тази вселена, докато сме живи. Идеята, че ще живеем вечно в тази вселена, ограничава нашия опит за опознаване на други вселени, които могат да бъдат толкова прекрасни.

Смъртта или трансформацията на този живот в друга форма е невяротен процес. Няма никаква причина да се променя. Ако загубите връзката с тялото си, ще сте готови да го напуснете във всеки момент. Трябва да обичаме, да уважаваме, да почитаме тялото, но без да се привързваме и да се идентифицираме с него.

Да живееш всеки миг така, сякаш това е твоят последен шанс да се насладиш на тази вселена, означава да придадеш на живота си допълнителна тръпка. Всяко действие може да се приема като граници между живота и смъртта.

Концепцията за Ангела на Смъртта ни помага да контролираме *съновиденията*, когато бодърстваме. Ако се сприятелите с Ангела на Смъртта, ще можете да се избавите от бремето на човешките страхове. Когато няма какво да ни терзае, всичко ще се промени и ще можем да живеем, радвайки се на живота.

Всеки ден може да ни достави истинско наслаждение, ако осъзнаваме всяко наше вдишване. Можем да се наслаждаваме на всяка наша постъпка в *съновидението*, когато осъзнаем, че всичко ще бъде погълнато от Ангела на Смъртта, който неизменно стои зад гърба ни и поглъща всеки миг. Това осъзнаване ражда любов.

Вашият живот може да се превърне в постоянна медитация. Има формална медитация, за която ще стане дума в следващия раздел, а има

и неформална медитация, с която можете да практикувате непрекъснато.

Пътят на медитацията

Може да медитирате с отворени или със затворени очи. Една форма на медитация е съзерцанието. Живи сте. Можете да пребивавате в състояние на блаженство. Можете да научите и други медитации и техники за постигане на това състояние. Те ще ви помогнат да преместите съзнанието си и да създадете приятно *съновидение*, което да замени предишния кошмар.

Първата крачка в медитацията е отделянето на ума от другите органи на тялото.

На вторият етап вие прониквате в своя ум, душа и дух на все по-високо ниво на медитация.

Медитацията става начин на живот. Тя е жива молитва. Тя е един от великите методи за прочистване на ума. Не е единствен, но е един от най-ефективните и леки за изпълнение.

Медитацията води до контрол и осъзнаване на ума на всички нива. Когато създавате прекрасно *съновидение* в състояние на блажена медитация, сетивата ви се променят и започвате да усещате любовта, която струи отвсякъде. Между вас и вашите действия възникват връзка, породена от любов. В чистата медитация можете да бодърствате и да се проявявате в света с очите на любовта. Любовта привлича любовта. Тя превръща живота в земен рай, трансформира го и човек спира да очаква смъртта, защото тя може да настъпи днес или утре, тъй като зависи от силата на нашето намерение.

Медитация по време на хранене

Не е важно, какво точно слагате в устата си. Може да водите медитативен начин на живот, независимо дали сте вегетарианец или любител на месо.

Вземете парче от храната, която се каните да изядете. Сложете го в устата си. Затворете очи. Съдъчете добре. Постарайте се да усетите всички оттенъци на вкуса. Усетете всеки мирис, както се заслушате в звученето на всеки инструмент в оркестъра, когато слушате музика.

Всеки аромат живее собствен живот.

Храненето може да ви достави почти такова удоволствие, както най-върховният любовен екстаз. Всичко, с което се храните, може да породи любов. Ако използвате ритуален подход на осъзнато приемане на храна, може да се наситите с много малко количество храна. Тихото пееие със затворена уста ще ви достави допълнително удоволствие и ще укрепва връзката ви с храната.

Същият медитативен подход може да се използва във всяка друга дейност, например вземането на душ. Радостта от осъзнаването на живота, който носите в тялото си и загрижеността за здравето му могат да ви променят.

Свидетел на околосмъртният опит на Мигел Дейвид Дибл

Дейвид Дибл е ученик, съратник и приятел на Мигел, учител, специализирал се в проблемите на Трансформацията с помощта на *безмълвното знание* на толтеките и следване на принципите на *всеобщото свойство*. Когато съпровождал Мигел в пътуване до Хаваите през лятото на 1994 г., той бил свидетел как Мигел се оказал на косъм от смъртта. Ето неговия разказ:

Мигел се отправи с група ученици на Хаваите с намерение да посетят няколко силни енергийни места на тези острови. Аз и съпругата ми Линда много искахме да пътуваме заедно с тях, защото знаехме, че може да постигнем и да научим много неща. Но няхме нито време, нито пари. Аз бях зает с работата си и Линда започна да замисля да пътува сама. Реши да постъпи по начин, който често ни беше помагал в миналото. Помоли за съвет Мигел и както обикновено получихме абсолютно неочакван отговор. Мигел ме абсолютно неочакван отговор. Мигел смяташе, че трябва да пътуваме и двамата. По това време бях разбрала, че ако Мигел съветва да се постъпи по един или друг начин, най-добре за теб е да се съобразиш с него. След доста уговорки привършихме спешните дела и се облякохме в цветни блузи и сандали. Очакваше ни невероятно пътуване!

Една от енергийните точки, която се канехме да посетим на остров Мауи, е вулканът Халеакала, с най-големия кратер в света – повече от двадесет мили в окръжност и дълбочина три хиляди фута. Външният край на кратера почти винаги е скрит под гъсти, дебели облаци и се

намира на височина повече от десет хиляди фута над нивото на кристално чистото хавайско море. Докато стоях на ръба на кратера и гледах в неговата дълбочина, не можех да не го сравня с лунен пейзаж – черен, безжизнен и неестествен. Когато започнахме да се спускаме в продължение на пет мили по черната лавинна пътека, която се извиваше зигзагообразно и водеше в зловещо разтворена паст на земята, по гърба ми пролази лека тръпка на тревога.

Когато се спуснахме на дъното на главният кратер, намерихме още един, по-малък, дълбок около осемдесет фута. Към дълбините му водеше много стръмен отвесен наклон. Мигел попита да се спуснем ли в него и с несвойствена за мен загриженост аз изведнъж казах: „Не, Мигел, моля те, не си струва“. Но Мигел се приближи до пътеката и започна да се спуска. Поех си два пъти дълбоко дъх и тръгнах след него. Пътеката се оказа не само стръмна, но и прокарана по дребен пясък от лава, който беше твърде дълбок и на всяка крачка образуваше малки лавини. Разбрах, че ще бъде много трудно да се изкачваме по тази пътека. Споделих с Мигел, че мястото ми прилича на ловджийски капан за лаври на големи мравки, а ние самите приличаме на мравките. Към нас се присъединиха още няколко ученици и започнахме церемонията.

Внезапно Мигел сложи край на ритуала, като каза, че е време да се връщаме. Някои от членовете на групата започнаха да си събират камъни за спомен.

Мигел беше започнал да се изкачва, когато ми каза: „Събери останалите. Трябва незабавно да тръгваме“. Той продължи да се изкачва по пътеката, а аз се върнах, за да взема останалите.

След изнурително изкачване в непоносима задуха намерих Мигел лежаш на голям камък в края на малкия кратер. Той ме повика и със знаци показва, че иска да ми каже нещо тайно. Разбрах, че нещо не е наред. Той лежеше с посивяло лице и дишаше трудно. Буквално се вледених от думите му.

Ето какво прошепна Мигел: „Дейвид, само не се плаши. Имам сърдечен пристъп. Изпитвам силна болка в гърдите и лявата ръка. Трябва да се махна оттук, иначе ще умра. Не казвай на другите, за да не се изплашат. Ако ми се отдаде да се добера до Гая, тя ще ме спаси. Опитах се да се излекувам сам, но на това място нямам енергия. Трябва да се махна оттук“.

Когато смисълът на думите му стигна до мен, заля ме огромна вълна от страх. Попитах какво мога да направя. Той отговори, че трябва да ми помогна да стигне до върха на кратера, където отчасти ще се върнат

предишните му сили. „Възможно е нищо да не излезе, но трябва да се опита“. И ние поехме по най-невероятния в моя живот поход от пет мили.

Почти цялата група беше тръгнала напред и не подозираше за случилото се. Само аз и пет жени бяхме останали с учителя, в случай че отслабне твърде много и не може да върви сам. Скоро жените забелязаха, че Мигел е много болен. На всеки сто тежки крачки той беше принуден да спира и да седне да почива.

Всеки път, когато Мигел не можеше да върви по-нататък, жените се събираха около него, хващаха го за ръцете и краката, изпращаха към него поток от любов и енергия и се молеха за живота му. Самият аз поемах слънчева енергия и я отправях към сърцето на Мигел.

Бяхме на половината път, когато Мигел спря, приседна и мълчаливо се втренчи в черната бездна на кратера. Беше блед като облак, който плува бавно в синевата на хавайското небе. Сякаш изведнъж охладня, покри се с пот и отслабна. Дишането му се учести и се накъса. Учителят умираше.

Когато се загледах в очите му, нещо в моя живот се промени завинаги. Аз изпитах чувство на екстаз. Усетих неговото блаженство и любов. Моят страх от смъртта – подобно на неговия – се стопи без следа. Аз блажено седях до Мигел в обкръжението на жените, които се преобразиха в живи ангели. В блясъка на техните ласкави очи видях любов, а преди в очите им имаше само страх и отчуждение.

Постепенно цветът на лицето на Мигел започна да се връща.

Ние отново тръгнахме на път. Сякаш нещо ме заставяше да „изтегля“ Мигел от кратера. Протегнах едната си длан към слънцето, а другата сложих на кръста на Мигел, като го призовах да се облегне на нея и да ми позволи да го бутам нагоре по пътеката. От този момент вървенето стана по-малко изнурително за тялото и сърцето на Мигел.

С приближаването към края на кратера енергийният запас на Мигел започна да се увеличава. Той отправи към нас последна молба. При никакви обстоятелства не ни позволяваше да го заведем в болница. Беше дипломиран лекар и се беше занимавал с хирургическа практика в Мексико, но знаеше, че по-бързо ще съумее да се излекува с подходящо използване на енергията, отколкото в болницата. Две седмици след пристъпа Мигел оздравя напълно.

Учителят ми показва, че в смъртта на човешкото тяло няма нищо страшно. В *съновидението* на планетата има раждане и смърт, а между тях – „живот“ в ада. В старите *съновидения*, бетонирани от страха,

раждането винаги е означавало смъртна заповед и безнадеждност. А отвъд това *съновидение* винаги е съществувала вечната любов, толкова безупречно съвършена, че нейното друго име е Бог. Това е и вашето истинско име.

Видението на Гая по време на сърдечния пристъп на Мигел

Всички ние приличаме на яйца. Открих, че процесът за възпроизвеждане на рода е един и същ в цялата вселена. Всичко съществуващо е в постоянен процес на възпроизводство – както на върха, така и долу. Самата вселена прилича на яйце, вместилище на всички възможни видове енергия, които съществуват в *съновидението*, което наричаме живот.

Когато Мигел получи сърдечен пристъп на Хаваите, докато се изкачваше по кратера, аз стоях на върха. Болезнен спазъм сви матката ми и аз рухнах на камъните. Недалеч от мен видях малка падина в скалата. Повдигнах очи към слънцето и почувствах как мощен заряд от енергия ме прониза и се устремява от тази падина нагоре, към небето. И аз родих цялата нужна енергия... родих енергийно яйце за Мигел.

Когато идва смъртта, ние получаваме криле

Когато идва смъртта,
ние, като змия,
се плъзваме в праха –
праха на емоционалната болка.
А когато се пробуждаме,
се разтварят крилето
на нашата Божествена същност,
и ние се превръщаме в крилатата змия,
която лети към небесата – Кетцалкоатл.

Мигел Анхел Руис

10

ПЪТЯТ НА СМЪРТТА В ТЕОТИХУАКАН

В едно от първите посещения на Теотихуакан аз имах *съновидение* на Площада на Храма на Кетцалкоатл. Когато пристигнахме с моите ученици, ние бяхме изцяло погълнати от изпълнението на разработения от мен ритуал. Аз приседнах малко по-далеч от „Островчето на Ада“, разположено в центъра на площада.

В това *съновидение* пак се срещнах със старците, които често идват в моите сънища. Бяха суховати, белокози индуси. Видях един умиращ човек. Той беше с мен. Беше един от водачите в моите *съновидения*. Неговият учител му помагаше да умре.

Учителят имал двойно *видение* – на днешния свят и на света след смъртта. Слушах как учителят обяснява същността на времето и на Ангела на Смъртта. Той поясни, че единственият начин за преминаване е умиращият изцяло да се предаде във властта на Ангела на Смъртта. А единствената причина да изпитва страдание е в съпротивата на Ангела на Смъртта.

Това се отнася до всички нас. Ние страдаме, когато се боим да загубим това, което мислим, че сме и което притежаваме.

Учителят ми каза: „Времето приближава. За последен път се намиращ тук в телесна обвивка. Трябва да направиш всичко, което не си успял да завършиш в своето *съновидение* на живота.“

Ангелът на смъртта ще се върне за теб, когато дойде време да изпълни своето предназначение, но преди това ще изпрати при теб вестител. Това ще е човек, който, подобно на теб, всецяло се е подчинил и е влязъл във вратата на Рая на Земята, за да вкуси от плода на вечността. Това ще бъде подобно на сливането с твоите Творци. Когато вкусиш от този плод, очите ти ще виждат само прекрасното и ще изпитват единствено Любов“.

Ангелът на Смъртта се появи с друг човек – жена с усмивка на лицето, изпаднала в екстаз. Ангелът на смъртта я призова към мълчание и я остави. Учителят каза: „Ангелът на Смъртта не дойде за тебе, но много скоро ще се върне. После ти ще станеш вестител“.

Изражението на тази жена, която излъчваше щастие, радост и любов, беше достатъчно, за да си пожелае незабавна смърт, но Ангелът на Смъртта повелява първо да се наслаждаваме на живота, а после на

смъртта.

Видях мъж с голяма сила, който седеше в кресло с меч в ръка. Зад гърба му се извисяваха огромни врати, в които сияеше спиралата на света. Видях нощта и звездите. В центъра на спиралата светеше свещеният камък, а върху камъка видях дървото на Вечността.

Седящият воин охранява вратата. В ръката си носи меча на истината и правосъдието. На всеки, който минава край него, той отрязва остатъка от всичко, което не е любов. Неговият меч служи за последно почистване.

По мое мнение, това е Архангел Уриел. Спиралата е символ, равнозначен на райската градина.

И аз получих послание: „Твоето време изтича. То беше достатъчно, за да се предадеш. Позволи на всеки, който обичаш, да узнае, че го обичаш. Може да не се върнеш обратно, но няма защо да ги тревожиш. Ти ще пребъдеш в състояние на щастие.

В момента на смъртта очите на Ангела на Смъртта ще те пронизат. Той ще ти остави само един-два мига за предаване. След това ще дойде към теб и тялото ти ще умре, но погледът на очите му ще остана в твоето съзнание. Ти ще почувстваш силно дърпане, но ще изпиташ екстазен възторг“.

Ангелът на Смъртта спазва точно думите на Учителя. Той действително се обърна и ме погледна със сияеща усмивка. Приблжи се до мен на крачка разстояние и тежкото бреме падна от гърба ми. Докато идваше към мен, той каза: „Върви с мен. Дойде твоето време. Ще те отведе към твоята сватба“.

И той ме отведе към воина, който каза: „Настъпи моментът на твоето пробуждане и възкръсване от мъртвите. Ти отново се връщаш към живота. Досега живя в мрежата на кошмара, но вече ще осъзнаеш своята истинска същност“.

Той размаха меча отначало зад гърба ми, след това пред лицето ми и каза: „Върви и изпълни своето предназначение. Това е денят на твоята сватба“.

Аз заплувах над спиралата към дървото. И там се състоя моето бракосъчетание с духа на Бога. За мен тази спирала олицетворява двуглавата змия.

Помня това *съновидение*, затова не се боя от смъртта. Ако си воин, дълго преди смъртта на физическото тяло ще поемеш пътя от подчиняване на смъртта към обителта на щастieto. Ние умираме всеки миг, с всяка загуба. Смъртта е илюзия. Винаги живеете истински. Това е

вечността.

Нашият страх от смъртта е илюзия. Всяка загуба носи в себе си нещо ново. Като се съпротивляваме на загубата, ние умираме, защото оставаме в миналото, а не в настоящето. Страдаме, защото се страхуваме да се откажем от нещо. Очите ни виждат само несправедливостта. Ако се предадем, ще изпитваме безкрайна радост, докато изследваме новото. Щастието е в неведението на това, което ни очаква.

От моето *съновидение* разбрах каква информация се пази в камъните на Теотихуакан. Това видение беше родено от тясното общуване с камъните. Убеден съм, че такова видение не се е явявало само на мен.

Стана ми ясно защо строителите на Теотихуакан са избрали точно тези архитектурни форми. Внезапно целият план на храмовия комплекс придоби смисъл. Това място символизира цялото *съновидение* на човечеството. Човешките привързаности са еднакви в целия свят.

Когато работех като лекар в болница, захвърлена в град сред пустинята, имах учител. Той ми показва много *съновидения*. Внуши ми, че съм чиста вибрация. И днес мога да улавям вибрациите на камъните или на другите хора. А моите ученици се опитват да уловят моите вибрации.

Като знаеш, че Ангелът на Смъртта те отнася към блаженство, ще поискаш да настъпи твоята смърт, но когато се научиш да откриваш рая тук, на земята, няма да е нужно да бързаш. В момента на сключване на съюз с Бога при теб настъпва един вечен меден месец. Всяко вдишване ти носи радост, когато го правиш осъзнато. Как може човек да бъде нещастен, когато се наслаждава на шестнадесет вдишания в минута? Да бъдеш сам със себе си значи да бъдеш вечен и това се постига, ако живееш истински.

Ако пребиваваш в ада, всичко, което можеш да дадеш на другите, е този ад. Не можеш да обикнеш някого, ако не обичаш себе си. А съвършенството е съвсем близо.

1. Храмът на Кетцалкоатл

Мигел съветва, преди да тръгнем по пътя към Пирамидата на Кетцалкоатл, да се постараяме да научим повече за храмовия комплекс и първо да го посетим мислено. Лоу-рънс Андриус си спомня историята на своето пътешествие с Мигел по *Пътя на свободата*, която започва с Храма на Кетцалкоатл, където „чрез танц и драматично действие се преподавало Овлаждането на Осъзнаването“.

Площадът пред Храма на Кетцалкоатл представлява символично главата на змея, обърната към Пирамидата на Кетцалкоатл, която се извисява зад храма. Стъпалата, водещи към храма, олицетворяват неговата разтворена паст. Този храмов комплекс е посветен на Крилатия Змей и на планетата Венера, богиня на любовта.

В цяла Централна Америка, Гърция, Египет и Рим, Венера се почита като богиня на любовта. В зависимост от сезоните, тази планета сияе в утринното или вечерното небе. Обитателите на Теотихуакан някога измервали времето, съотнасяйки цикличните премествания на Венера с Циклите на Земята и Луната.

Между храмовете и пирамидата на Кетцалкоатл, Мигел различава една линия, която отделя човека от Бога. Когато стоите на площада на този комплекс, виждате пирамидата, но от върха на разположения отпред храм (ако ви разрешат да се качите по водещите до него стъпала) пред вас изведнъж ще се открие цяла група от пирамиди. Тази гледка изпълва душата с чувство на благоговение.

Пирамидата е на няколко нива. На челните им страни са изсечени каменните глави на Крилатия Змей, Бога Ягуар и бога с изпъкнали очи, Тлалок. Красив орнамент, който наподобява вълна и морски раковини, недвусмислено показват връзката на това място с водата и змея. Повърхността на пирамидата е облицована с големи камъни, скрепени с варов разтвор, а те, на свой ред, са заобиколени от малки камъни, образувачи графична рисунка. Същият стил преобладава в целия храмов комплекс.

Сами по себе си камъните отразяват любовта, която символизира тези съоръжения. По своята природа тази любов е по-висша от човешката. Мигел я нарича „Христос, въплътен в Камъните“. Той изпитва чувство на пълно отъждествяване с тихите енергийни вибрации, които живеят в камъните през всички тези дълги столетия, изменили след построяването на Теотихуакан.

Пирамидата на Кетцалкоатл олицетворява духа на Бога. Откритото пространство на площада представлява човешкия ум. Адът съществува само в ума на човека. Той е илюзия, основана на страха. Адът е пълен с несправедливост. Адът е емоционална отрова, забъркана от злоба, завист и алчност.

Нито във вашето тяло, нито в душата има ад. Те реагират на това, с което е пълен умът. Ако очите ви са покрити с гняв или тъга, ще виждате всичко в изкривена светлина. Очите, пълни с любов, придават красота на всичко. Нашите очи са във властта на нашите съждения.

Първата ви задача по Пътя на Мъртвите е да се откажете,

доколкото е възможно, от вашите съждения и да прогоните Жертвите от вашия ум.

Пред главния храм се издига висока стъпаловидна пирамида. На картата тя се обозначава като Цитадела, но за Мигел това е Островът на Ада в Океана на Ада. В този океан са заключени всички страхове пред неизвестното, а нашите страхове са нашето *съновидение* на преизподнята. Нашето съновидение се проектира на нашата вътрешна кино-лента, която постоянно носим със себе си и изпълняваме ролята на продуцент, режисьор и главен герой в този филм на ужасите.

На Острова на Ада възниква илюзия за безопасност. Този остров е едно усамотено място в ума, където пазим всичко, което считаме за свое. Мислим си: „Това е моето семейство, моят дом, моите деца, моята кариера, моите достижения“, чувстваме се по-спокойни и разширяваме все повече този остров с нови привързаности. Но този остров е изграден от страха да не загубим нещо, което е скъпо на сърцето ни.

Ние завиждаме на чуждите островчета, без да разбираме, че и останалите са заключени в същия адски капан. Всички се мятаме в мрежата на илюзиите, които грижливо сме събрали на нашите островчета.

Има само един път на свободата от Острова на Ада – да пресечем Океана на Ада и се доберем до змея на стъпалата на Храма на Кетцалкоатл. Този храм служи за изход от ада. Там е единственото място, където съществува зло – но и злото е илюзия. Площадът е обкръжен от всички страни с храмове. Самата пирамида го обгражда от Изток. Храмове, обкръжаващи площада, са пазители на злото, родено от нашите кошмари.

Изисква се не малко мъжество, за да се противостои на страха. Тази истина е призната от всички традиции в света. Демоните, обитаващи задните дворове на християнската религия, олицетворяват страха, който оставяме на прага, влизайки в храма. Във вълшебните приказки героят трябва да победи демона или дракона, преди да настъпи щастливата развързка. За да достигнем до блаженство, трябва да се отдадем във властта на Ангела на Смъртта и на илюзиите за нашата истинска същност. Нашият пъкъл е сътворен от нашите илюзии.

Адът е Обиталище на нашите призраци. В него живеят само призраци. Сами по себе си призраците изглеждат живи. Да живееш в ада означава да бъдеш призрак. Колкото и парадоксално и да е, но за да се измъкнеш от ада, трябва да умреш за своя предишен живот. Смъртта ни води към яснота. Чрез нея осъзнаваме, че всичко, което смятаме за реалност, е само илюзия. Тази мисъл наподобява концепцията на народа на

Майте.

Пред всеки човек стои задачата да създаде за себе си свое лично, свещено място, вън от пределите на ада и страховете, породени от обществото, религиите и процеса на опитомяване в семейството. Мигел предсказва, че в идващите години хората ще се научат да правят това без посредничеството на служителите на църквата. Неговото учение служи за подготовка за това недалечно време, когато хората сами ще започнат да прокарват пътя си към Бога.

След визитата в Теотихуакан и посещението на храма на Кетцалкоатл, Мигел отвежда своите ученици в църквата. Те влизат вътре и се покланят пред олтара в търсене на Бога. Учениците на Мигел искат да се изтръгнат от ада на своите тревоги и болки. При това пътешествие те успяват да се избавят от големи количества емоционална отрова, но много рядко им се удава да се освободят от страха, защото сегашната религия е система, опираща се на страха. Тя проповядва, че раят е някакво място, отделено от нашата планета, където няма осъждане и цари покой. Страхът от наказание, пребиваването на земята и грозящите ни вечни мъки на практика правят рая постижим само за малцина избрани.

В ада господства страхът. Едни от най-важните демони в ада са Съдията и Жертвата. Но най-страшният демон е нашата собствена система от възгледи, защото точно тя управлява нашето *съновидение*.

Ние се оказваме на Адския Остров, защото много се боим да се разделим с това, което ни е скъпо. Адският Остров е разположен на площада пред Пирамидата на Кетцалкоатл в Теотихуакан. Теотихуакан не е само светинята на Мексико. Той символизира целия свят.

Вие можете да създадете модел на Площада на Кетцалкоатл или да направите олтар в дома си, който да служи за изход от ада. Истинското значение на всеки олтар е да създаде пътека към Бога. Всеки олтар може да бъде изход от ада и път към Бога. Олтарът в църквата е Окоето Божие, както е Пирамидата в Теотихуакан. Олтарът е мястото, където човек усеща как погледът на Бога потъва в съкровенията тайни на неговата душа.

Ритуал

За изпълнението на този ритуал намерете сред природата място, където с особена острота усещате връзката със земята и виждате небето. Прекрасно място за церемонията може да бъде върхът на планината, брегът на океана, дори вашия двор или парк.

Направете кръг около вашия Океан на Ада и с лявата си ръка

вземете от земята седем камъка. Те олицетворяват материалните ценности, събрани от вас на Адския Остров.

Вземете от земята седем камъка и в дясната си ръка. Те олицетворяват вашите емоционални привързаности.

Седнете спокойно и се постарайте да си припомните колкото може повече от това, което ви приковава към ада.

Когато се почувствувате готови, станете. Обърнете се към вашия ангел-пазител с молитва във вас да заживее ангелът Божи.

Вашите привързаности са единственото нещо, което ви задържа в ада. Намерете в себе си достатъчно сили, за да се освободите от тях и ще бъдете готови да продължите церемонията.

Изпускате полека събраните камъчета, като едновременно си представяте, че се избавяте от всички материални и емоционални възли, които ви държат в ада.

В някакъв миг ще почувствате една нова свобода, но след това отново ще откриете, че се намирате в материалния свят. Но у вас вече ще се е зародило новото съзнание. Ще осъзнаете, че сте умрели за *съновиденията* на ада. И те са започнали да умират.

Представете си, че без страх крачите в Океана на Смъртта.

Пред вас са стъпалата на Храма на Кетцалкоатл. Усетете в това място връзката с Бога.

Измъквайки се от ада, вие влизате в Духа на Бога, в Божествената същност – наречете го както искате.

След този ритуал вие умирате за предишния си живот. Тази церемония може да се повтаря многократно, когато тръгнете на път към рая на земята.

2. Преминаване през Реката на Смъртта

След като направите първоначалния преглед на вашата система от възгледи и се опитате да отхвърлите своите материални и емоционални привързаности, вече сте готови да излезете от ада и да преминете през туловището на змея.

Предстои ви да се изкачите до площада пред Пирамидата на Кетцалкоатл по Пътя на Мъртвите и да завиете надясно. Скоро ще стигнете до река Сан Хуан, която наричат *Реката на Мъртвите*. Строителите на Теотихуакан са обърнали руслото на тази река така, че то под прав ъгъл да пресича Пътя на Мъртвите.

Предполага се, че като духовно търсеци, още не сте дошли до пълно осъзнаване на своята смърт, но вече сте престъпили нейния праг. Щом осъзнаете своята смърт в света на илюзиите, обратният път към незнанието е забранен.

Вторият етап от процеса на сливане със змея е следната церемония.

Ритуал

Представете си, че сте мъртви и ви спускат под земята. Само тези, които са осъзнали своята смърт, могат да пресекат подземната река. Вие пресичате Реката на Мъртвите – аналог на гръцкия Стикс, през която е превозвал душите лодкарят Хирон. Вашето преминаване през реката е подобно на тридневното пребиваване на Христос в гробницата, или на Один⁵, висящ от Дървото на Живота.

3. Мястото на Изкушенията

Третият етап от пътя е ритуалът на Мястото на Изкушенията, който се извършва на върха на малък храм в центъра на първата площадка на север от река Сан Хуан. За да стигнете до тази площадка, трябва да се изкачите по стъпа-ловидната стена, която пресича Пътя на Мъртвите и да се спуснете на обрасла с трева площадка. Точно пред себе си ще видите храм. Вървете към него и се изкачете по стъпалата до неговия плосък връх, покрит със слой от пръст, малки камъчета и плевели. Съоръжението, което някога украсявало върха на храма, било построено от дървета и покрито с палмови листа. То не е запазено до наши дни, но духът на храма се е съхранил.

Мигел нарича този храм *Остров на Изкушенията*. Тук вие влизате в ролята на духовен воин и встъпвате в сражение със своите най-упорити привързаности.

Преди да пристъпите към ритуала, трябва да подредите мислите си и да анализирате изминатия път. Изкушението да останем в *съновидението* на ада е много голямо. И макар че като търсеци вече сте положили усилия да се избавите от страха, на Мястото на Изкушенията ви предстои отново дълбоко да се замислите за връзката между *съновидението*, смъртта и живота в абсолютна свобода. Останало ли е още нещо, което да ви задържа и да ви тегли да останете в *съновидението*?

---

5. Повече за бог Один ще научите от Силата на руните и Хавамал – Словата на Один, издания на йзд. Шамбала, С., 2003 г. Бел.ред.

Размишлявайте върху това в пълно мълчание.

Ритуал

Предайте се на смъртта. Просто отпуснете хватката. Което е минало, вече е умряло. Живеем истински в момента. Обикновено Ангелът на Смъртта ни донася нещо много по-добро от това, от което се отказваме. Ангелът на Смъртта цял живот стои зад гърба ни, поглъща всяко преживяно от нас мигновение и ни дава възможност непрекъснато да се придвижваме към бъдещето. Но ние сами трябва да осъзнаем миговете между миналото и бъдещето и изцяло да се съсредоточим върху тях.

Достигнали сме повратна точка в нашето пътешествие. Докато не се предадем на смъртта, змеят няма да ни позволи да направим дори крачка по-нататък.

Обърнете се с молитва към Майката Земя, принасяйки ѝ в жертва своята плът и кости.

Принесете в жертва плътта и костите на всичките ви предци. С това им давате шанс да избягат от връщането в ада. С този жест живите могат да направят неоченим дар на мъртвите.

Помолете Майката Земя да приеме вашата плът и кости в жертва, за да пречисти горите и скалите.

С помощта на лопата или камък изровете в земята собствената си могила. Ако нямате възможност да отидете в Теотихуакан, направете тази церемония на което и да е късче земя. Намерете кристал, който ще олицетворява вашето тяло. Изровете в земята малка „могила“ и погребете в нея кристала, като го покриете добре с пръст. Прочетете над кристала молитва. Не забравяйте да споменете в молитвата и своите предци. Споменете и самата Земя.

И когато впоследствие ви налегнат грижи и тревоги, идете към своята „могила“ и намерете загубения покой. Осъзнайте, че сте умрели за всички изкушения и сте свободни да вървите напред. Вашият гроб ще се превърне за вас в източник на сила. Помнете: „Сега съм мъртъв и няма нужда да страдам заради събития или хора“.

Мястото на жените

Преди да напуснете площада ви предстои да направите откритие. По лявата страна (по която се изкачват жените) се намира храм, който крие своето значение от хората, които го гледат отдолу. Необходимо е

да се заобиколи в кръг, зад платформата, за да откриете за себе си скритите сили на този комплекс. Мигел го нарича *Мястото на Жените*.

В своите видения Мигел видял, че само на избрани жени, водещи непорочен живот, разрешавали да живеят в този комплекс. В съседство срещу тях живеели мъжете. И при тях царяла висока нравствена чистота. Двете групи били духовни воители.

Стъпаловидният храм на *Мястото на Жените* бил по-ниско от нивото на земята. Страничните граници на тези стъпала били старателно шлифовани и украсени в ярко-розов цвят. Вътрешните стени на подземните съоръжения също били покрити с розова боя, следите от която са се съхранили и досега.

В този храм жените тържествено отбелязвали дните на идването на месечните цикли и овулацията. Техните церемонии се посвещавали на луната. Луната е огледало, което всеки ден променя своя облик, в зависимост от падащата върху нея светлина. Количеството лунна светлина управлява жизнените цикли на земята и хормоналния баланс на жените. Затова жените остро реагират на лунната светлина. В древните народи пълнолунието често служело като сигнал за овулация, а новолунието – като знак за начало на менструацията. След дълги месеци съвместен живот, циклите на жените се хармонизират. Случва се във всички женски общества и при групите, които живеят заедно.

Жената, която влизала в храмовата общност, носела намерението да стане богиня. С времето тя започвала да изпитва уважение и любов към себе си. Нейната задача не била да продължи рода. Някои от тези жени, може би мнозинството от тях, идвали в този духовен център след завършването на своя живот в ролята на майка и съпруга. Тук било място за духовен растеж и трансценденция.

Два забележителни символа на духовна енергия са се съхранили в тези места до днес. Под металния капак, който може да се повдигне, е скрит дълбок кладенец, който прилича на тъмен, вертикален тунел. От недрата на кладенеца вее подземен въздух. Археолозите открили на дъното кристал. Този кладенец наподобява влагалище. Той е духовен родилен път, който води направо в утробата на Майката Земя.

Малко по-далеч, зад ъгъла, високо на стената се намира вдлъбнатина, в която се събира вода за миене. Някои от жените, които посещават храма, открили, че скоро след къпане под тези душеве при тях започвал месечният цикъл. Духовната енергия на тези места буквално струи отвсякъде. Жените, които в древността живеели на това място, отдавали почит и се прекланяли пред Майката Земя. Те спазвали суровата

духовна дисциплина, за да постигнат трансформация на лично ниво, а целият комплекс символизира трансформацията във вселената.

Във вселената се извършва процес на вечно възпроизводство. Всяка планета е майка, постоянно заета да продължава рода. Тя декодира постъпващата от Слънцето информация, която я подбужда да твори живот. Тази информация бива донесена на Земята от вестителите на Бога – Ангелите. Светлината и ангелите са едно и също нещо.

Майката Земя приема светлинното послание от Слънцето и покрива „яйцето на душата“ с човешка плът. Вътре в това яйце е заключен Светият дух – или ангелската светлина – изпратена от Слънцето.

По своята същност ние сме репродукция на ангелите или на слънчевата светлина. Всеки от нас е ангел, израсъл в яйце, или душа. В същото време имаме и външна обвивка – яйце, изпълнено с дух, което ни свързва с целия Космос. Притежаваме и материалната форма на нашето тяло.

Може да се каже, че ДНК, или базовата информация, е кондензирана светлина. Майката Земя преобразува ДНК в различни форми на живот. Всяка форма на светлина се отличава от предходната по своята вибрация. Определена вибрация на слънчевата светлина е присъща на човека. ДНК е информационният пакет в слънчевата светлина. Земята я приема, модифицира и трансформира. Този процес се олицетворява от *Мястото на Жената*.

Ритуал

В това необикновено място жената извършва ритуала на възприятието.

Обикновено група жени извършват този ритуал заедно, но може да се изпълнява и поотделно. Вие ще усилите своята връзка с Мястото на Жените, ако поставите пред себе си и съзерцавате няколко предмети, които символизират красотата на женското начало – например статуетка на богиня или Богородица. Сватбена фотография, снимки на вашия мъж и деца, запалена свещ, дори цвете, ще превърнат вашата масичка в истински олтар. Всички свещени за вас предмети са призвани да създадат атмосфера на светилище.

Закрийте очи, признайте и приемерте живеещата във вас Богиня.

Признайте в себе си жената, Признайте в себе си отдавнашното момиче. Признайте в себе си днешната жена. Признайте в себе си майката. Признайте в себе си Богинята.

Приемерте се такава, каквато сте. Вие сте половинката в процеса на

възпроизводство на живота. Вие сте пазителка на огъня. Вие сте надарената със способността да се отдадете на вашия жених, встъпвайки в брак с Бога на вечния живот.

4. Мястото на Водата

През следващата стъпаловидна стена преминавате на друга площадка, където няма нито един храм. Това е *Мястото на Водата*.

Тук умът се раздвоява. Емоции, родени от любов, потъват в душата ви. Емоции, породени от страх, се връщат в ада.

В съновидението на Мигел воинът-страж на Земния рай отсича от умиращия дух остатъците от породените от страха емоции и му позволява да върви по-нататък по спиралата, която води към Дървото на Вечността. Този етап от Пътя на мъртвите се пресича със съновидението на Мигел. То напомня тайнството на кръщението, при което душите се отричат от Сатаната. Символизира безусловната вяра в Бог. В християнската традиция Исус станал Христос в момента на кръщението. Такъв резултат дава и Мястото на Водата.

Вашите мисли обикновено са неуправляеми, подобно на необязден кон. На Мястото на Водата вие се отричате от ума. Той вече не ви е нужен. Необходимата информация е заключена в душата ви. Когато премине през церемонията на това място, човек откривате, че потребността от традиционното мизнаятваадвписание на *съновидението на ада*. Знанието е нашата последна бариера, защото то описва нашите илюзии. Стремежът „да знаем“ всичко задържа нашето предвижване към рая на земята. Напред ни води изконната мъдрост. След като се откажем от знанията си, няма какво повече да защитаваме. Истината за всеки човек намира своето проявление. Това е мъдростта.

Змеят продължава да смила храната си, разтваряйки всичко във вас, което е несъществуващо. Вие ставате ангел, на когото му е нужна само енергията на любовта, за да се развива.

Ритуал

Представете си, че стоите до огромен водоем. Спомнете си, че човешкото тяло се състои от седемдесет процента вода. Спомнете си, че всички ваши емоции приличат на Океана на Ада, който сега е чист като сълза. Представете си Исус или Буда в образа на жив океан от любов. Както преди, те пребивават в своето физическо тяло, но са се

освободили от чуждите надежди. Избавили са се от страха и са преизпълнени с любов. Тези *аватари* олицетворяват нашето вероятно бъдеще.

Осъзнайте себе си като душа, скрита с обвивката на яйце. Яйцето е поместено в обвивката на ума, където са събрани заедно всички ваши емоции. Постепенно напускате вашето тяло, а с него и породените от страх емоции, с които сте приковани към тялото си. Върнете всички остатъци от негативни емоции обратно в Океана на Ада на Площада на Кетцалкоатл.

Обърнете се с молитва към Майката Земя, принасяйки ѝ в жертва цялата вода на вашето тяло. Ако такава е нейната воля, помолете я да използва течността на вашата плът за пречистване на всички отровени от нас води през времето, в което сме живели в ада... дъжда, снега, езерата, реките и океаните.

В далечното минало хиляди хора са извършвали ритуала на водата в Теотихуакан и за период от време на това място се възцарявал истински земен рай.

Когато ритуалът завърши, ще видите себе си като ангел или лъч на светлината.

5. Мястото на Въздуха

По дължината на третата площадка се намира Мястото на Въздуха. Тук някога се издигала школата и жилищните сгради. Това е и Мястото на Душите. Символът на това място, в което се зараждат душите, е яйце, от което се показва главата на орле. Този символ може да се срещне в целия свят. В момента, когато във вас е настъпила осезателна промяна и вие сте се отрekli от предишните страхове, от адските емоции, ума и тялото си, от вас е останала само душата. Прекрачили сте зад пределите на полярността. С това завършва процесът на трансформация.

Ритуал

Поемете дълбоко дъх и усетете как въздухът влиза във вашето тяло и после го напуска. Спомнете си своето първо вдишване. Дишането е способ за общуване с Бога. Обърнете се с молитва към Майката Земя, принесете ѝ своята последна въздишка, за да се очисти от замърсяване цялата нейна атмосфера.

Бъдете благодарни за всеки свой дъх. Когато се научите да живеете

в настоящия момент, ще започнете осъзнато да се отнасяте към процеса на дишане и ще ви бъде по-леко да се концентрирате върху него в процеса на медитация. Преди да напуснете Мястото на Въздуха, спрете се да помедитирате над своето дишане и да благодарите на Бога за него.

6. Мястото на огъня

Когато напуснете третата площадка, ще достигнете четвъртата. Там е Мястото на Огъня. На нея се освобождава вашият дух. Вие се сливате със самия себе си и откривате своята божествена същност.

Тази площадка може да се сравни със сърдечната чак-ра в индийската традиция, с енергийния център на сърцето.

Ритуал

Застанете по средата на Площада на Огъня и мислено извършете следния ритуал.

Всички мъже от групата се качват на върха на малкия храм, чиято фасадата стърчи над площада от източната страна.

Всички жени се качват на върха на западния храм.

Усетете мъжката и женската природа, която определя тази физическа форма, в която сте се явили на света.

Осъзнайте, че противоположният пол е съставна част от вашата собствена природа, от вашата личност, от вашия дух, ум и подсъзнание.

Спуснете се от върха на храма и се съберете заедно в центъра на площада. Прегърнете се с човека срещу вас. Ще усетите чувство на сливане с обкръжаващите и със себе си.

За да бъде успешно пътешествието, всеки член на групата трябва да усети чувство на безусловна любов към себе си и ближния. Тази церемония е призвана да помогне да се преодолее обичайната отчужденост между половете и да отслабне полярността в междуличностните отношения.

Чрез тази церемония отслабва и дълбоко вкоренената полярност, която разделя божественото и животинското начало в човека. Когато преминете по този мост, ще престанете да бъдете животни и ще се превърнете в чист дух. Ще се превърнете в ангели.

Аналогичен ритуал може да поискате да изпълните и с партньор от противоположния пол. Нека всеки от вас да медитира над полярността на мъжкото и женското начало у човека. После изградете вътрешен

мост, който съединява в едно вашата мъжка и женска природа. След това открито споделете преживяното с партньора.

7. Мястото на Спомените

Предстои ви да стъпите на следващата площадка, където няма нито един храм. Това е *Мястото на Спомените*. Сега всички ваши предишни животи се сливат в един. Ангелът във вас расте и създава вашия ефирен двойник. Този ефирен двойник става носител на всички отхвърлени страхове и подобно на ангел, се слива с Вселената.

Ритуал

Затворете очи и преминете през обраслата с трева площадка, доверявайки се на вътрешния водач. В тези мигове проектирайте себе си колкото се може по-далеч, докато у вас възникне усещането, че сте израснали, че сте станали чист дух, който не е отчужден, а е свързан с всички същности във вселената.

Усетете как вашето светлинно расте. Разширете усещането за ефирното тяло. Сътворете своя ефирен двойник. Съсредоточете се върху този призракен клон и му заповядайте да се разрасне и да достигне до най-далечните предели на вселената.

Вашият ефирен двойник е носител на последните остатъци от страха, загнездени в тайника на вашата душа, докато се предвижвате напред по Пътя на Мъртвите. От този миг нататък вие се избавяте от страховете си и ставате абсолютно готови да се придвижите към втората глава на змея.

8. Пирамидата на Луната

Минавайки Пирамидата на Слънцето, ще стигнете точно срещу Пирамидата на Луната. Ендриус я описва като *Мястото на Жертвоприношението*. Усетете нейната женска енергия. Опитайте се да установите мислен контакт със Замъгленото Огледало. По думите на Синтия Утън, неговата енергия е „... нежната сила на любовта в неразривно единство с търпението, уважението и добротата, водеща през лабиринтите на ума към океана на микрокосмоса, течащ към безкрая“.

В този кулминационен момент от вашето пътуване по Пътя на

Мъртвите изпълнете следния свещен ритуал.

Ритуал

Представете си, че вашият ефирен двойник се разраства до мащабите на цялата Вселена.

В подножието на Пирамидата на Луната принесете своя ефирен двойник в жертва на Майката Земя. Нека вашият ефирен двойник бъде принесен в жертва в името на вашата свобода.

Усетете неговото разтваряне в течащото пространство на ефира.

Ефирният двойник постепенно изчезва, оставяйки ви в състояние на пълна трансформация.

Пред вас е втората глава на змея, която запълва цялата площадка. Изкачете се по стъпалата на върха на пирамидата. Спрете там и се потопете в медитация. Осъзнайте, че вашият път е към своя край. Постигнали сте единство с вашата ангелска природа.

Слезте долу и си дайте отчет, че излизате от туловището на змея.

Почувствайте трансформацията. Точно на това място човек става *Майстор на Трансформацията*.

Разказът на Дейвид Дибл

Дейвид Дибл любезно е записал приложения по-долу разказ за екстазния си опит при Пирамидата на Луната.

Когато аз, Мигел и група негови ученици оглеждахме Теотихуакан, се натъкнахме на нови открития и добихме нов опит. В края на Пътя на Мъртвите сред могъщите пирамиди на Теотихуакан се извисява Пирамидата на Луната, проявление на женското начало. Наричат я Пирамидата на Любовта.

Мигел ни учеше, че преди да се изкачим по стъпалата на върха на това прекрасно съоръжение, е прието да се медитира и да се изказва благодарност за любовта, която ни предстои да приемем от различните камъни, които образуват пирамидата.

В хода на моята медитация аз усетих енергия, която ме накара да разтворя очи и да продължавам да медитирам. Видях как Мигел бавно се изкачва по стъпалата към най-високата достъпна точка на пирамидата, сяда в поза лотос и гледа простиращия се долу Теотихуакан.

И тогава пред очите ми тялото на Мигел започна незабелязано да изчезва в леката гълъбова мъгла. Тази мъгла изведнъж избухна като

ослепително сияние на това място, където седеше Мигел. Беше божествено сияние, каквото никога в живота си не бях виждал.

След това се случи нещо, което разшири моето съзнание до небивали предели.

Цялата Пирамида на Луната се превърна от каменна грамада в нежна, вибрираща синя светлина, толкова прекрасна, че само тихичко хлипах от възхищение и благодарност за този дар – да се приобща към духа. Миг по-късно изпитах сливане с тези светлини. Осъзнавах с цялото си същество, че всички сме Едно. Блаженството ме обземаше на мощни вълни, а моето тяло постепенно изчезваше, трансформирайки се във всеобхватна светлина. Едновременно с материализацията на тялото ми от мъглата започна да се оформя и тялото на Мигел. Аз повдигнах ръце към небесата, за да приветствам Бог, тъй като не можах да намеря друг начин да изразя себе си. Погледнах Мигел – неговите ръце също бяха вдигнати нагоре. Ние бяхме Едно.

9. Дворецът на Пеперудата и Дворецът на Ягуарите

Антрополозите наричат комплекса, разположен на запад от Пирамидата на Луната, Дворец на Пеперудата и Дворец на Ягуарите. За Мигел двата дворца олицетворяват рая на Кетцалкоатл. Дворецът на Пеперудата е голямо красиво триетажно здание, състоящо се от множество килийки, които някога били обитавани от майстори от двата пола.

В епохата на високо развитата духовност в Теотихуакан майсторите не съжителствали помежду си като сексуални партньори. Те далеч превъзхождали своята физическа природа и постоянно пребивавали в състояние на възвишена духовност.

Винаги, когато влиза тук, Мигел усеща съкровена връзка с тези майстори. Той дълбоко вярва, че те са живи и тяхната енергия все още може да улавя хората, които се настройват на вибрациите на любовта. Много от неговите ученици с цялата си душа усещат тази енергия в себе си. Те се готвят да станат *нагуали*, и макар че все още сънуват, вече могат да видят самите себе си и своите *съновидения*. Майсторите ги приветстват.

Туристите не усещат в двореца вибрациите на любовта, но тези, които се потопят в тази любов, се чувстват у дома си. Усещат дълбока връзка дори с камъните. Това е едно от малкото места, където може да

се види *съновидението* на земния рай. Това *съновидение* било възплътно наяве в Тео-тихуакан преди две-три хиляди години.

Съновидението се е реализирало и на други места. В много древни времена, преди пет-шест хиляди години, в Древен Египет живеели майстори, подкрепящи *съновидението* за рай. В Древна Гърция, в епохата на Питагор, в 600–500 г. пр.Хр. съществувала немногочислена школа от майстори. В по-скорошни времена, множество тибетски ламы получили просветление. Разцветът на майсторите в Тибет, Теотихуакан и Гърция е бил в епохата на Петото Слънце.

Ритуалът на Пеперудата

Ако сте дошли с група, застанете в кръг на малка, открит за слънцето площадка. Това е място за Пречистване на Любовта към Слънцето.

Общувайте със Слънцето дотогава, докато не усетите дълбоката си връзка с Бога.

Обърнете се един към друг и се прегърнете в центъра на площада.

От основата на гръбначния стълб към главата започва да протича поток от енергия. В Индия я наричат *Кундалини*. Напускайки Двореца на Пеперудата, можете да усетите енергията на древните толтекски майстори.

Дворецът на Ягуарите е разположен редом с Двореца на Пеперудата. В двореца на Ягуара е затворена същата енергия – енергията на всички аватари, живели някога на земята. Ако осъзнат последовател на Буда влезе в този дворец, ще усети присъствието на Буда. Християнинът ще усети Христос. Случва се и нехристиянин да усети Христос.

Най-святото място на света е Порталът в Двореца на Ягуарите в Теотихуакан. От двете страни на входа, стените на Портала са украсени с фрески, сред които се срещат изображения на раковини и пера. Приближавайки се до Портала, вие се оказвате в присъствието на Бога.

Чувствате това, което е чувствал Мойсей на планината Синай, когато Бог му разкрил Десетте заповеди. В това място ясно се усеща енергията на Христос.

Ритуалът на Ягуара

Постойте мълчаливо пред Портала. Почувствайте дълбоко връзката с божествената енергия, излъчвана от тези места.

Връзката с тази енергия винаги се установява на емоционално ниво, не с думи. Усещането за присъствието на тази енергия достига апогея си

до входа на Портала или под неговия покрив.

Повече нищо не се изисква.

10. Пирамидата на Слънцето

Лоуренс Ендрюс пише: „Заклучителната церемония по Пътят на Свободата или Овластяване на Намерението, била извършена при Пирамидата на Слънцето, в мястото, предназначено за трансценденция зад пределите на човешкия опит. Тук се извършва сливане на собственото намерение на човека (или *нагуала*) с намерението на същността на Слънцето.

Ние запазваме Пирамидата на Слънцето за пряка връзка между Земята и Слънцето. Предназначението на Пирамидата на Слънцето е да ви помогне да издирите своята персонална световна вибрация в този поток на светлината, който взорът на майсторите ще оприличи като светлинна река, която тече между Слънцето и Земята. Тук човек се приобщава към своя собствен светлинен лъч.

Толтекските майстори се качвали на върха на Пирамидата на Слънцето, сливали се там със своите лъчи от светлина и докато те се издигали нагоре към Слънцето, телата им почти се разтваряли в пространството.

От висотата на птичи поглед Пирамидата на Слънцето изглежда като обърната надолу с главата фигура на човек, който прилича на разпънатия Христос. Главата му е долната платформа на пирамидата. Ръцете му са разперени надолу по двете стълби на долния етаж. Неговият торс е центърът на пирамидата, а краката са горната стълба.“

Ритуал

Преди да започне изкачването нагоре, групата се качва на разположената пред фасадата на пирамидата платформа. На това място учениците се прощават със земята.

Нагуалът леко натиска закритите очи на всеки ученик, за да се обречат на зрението на *нагуала*. След това той моли учениците да открият и задържат своя ритъм на дишане.

Жените започват да обхождат пирамидата отдясно, а мъжете я обхождат отляво. Обикновено дясната страна е мъжката, а лявата – женската, но тук умишлено избираме страната на противоположния пол.

Това обикаляне пробужда пирамидата.

Докато обикаляте, през цялото време гледайте на около метър пред себе си.

Ще усетите три нива на енергия, всяко със своя скорост. Едно от нивата се намира въвн от пирамидата. Другото е по дължината на пътеката, по която вървите.

Третото ниво е вътре в пирамидата. Вашата воля е свързана с пирамидата.

В момента, когато се качите на върха, вашето възприятие значително ще се промени.

На върха на пирамидата, съгласно дадените на всеки ученик инструкции, една двойка се настанява в центъра, с опрени един до друг гърбове и подгъва колене. От двете страни на първата двойка се настаняват две други, обърнати с лице едни към други.

Останалите членове на групата образуват кръг около централните фигури.

Вслушайте се в тишината вътре в себе си.

В тази тишина започваме да издаваме звукови вибрации.

Започнете тихо да свирите. Постепенно наберете сила и височина. В свиренето няма вътрешна организация. Задачата е да се *получи* сливане с пирамидата. В хода на тази заключителна церемония може да се случи всичко.

Макар че пътешествието по Пътя на Смъртта в Теотихуакан да има за цел да избави човек от страха, винаги има риск да се получи рецидив на същностите, които Мигел нарича паразити и които все още ви привързват към ада. Самият той отдавна е станал майстор, но както и преди продължава да пътува до Теотихуакан, за да изчисти най-далечните, затулени ъгълчета на своя ум, където са се стаили капки от отровата на адското *съновидение*. Той избира за себе си нова практика, която включва целия обратен път от Пирамидата на Слънцето към храма на Кетцалкоатл. Това е неговият път на изпитанията при всеки следващ по-суров *пеглед на емоциите*.

Макар че към това време основният паразит е престанал да бъде господар на положението, толтекските воини осъзнават, че има още един Паразит, който се опитва всячески да попречи на духовния прогрес. Има възможност да превърнем Паразита в Съюзник. В случай на успех, Съюзникът активира духовното развитие и воинът започва живота си отначало.

С помощта на Съюзника воинът може без да хитрува пред себе си да пречисти всички свои неизлечими рани. Без майсторство е

Отвъд страха

невъзможно да се приближиш до нивото на истината. Този процес е много болезнен.

11

ПЪТЯТ НА НАГУАЛА В СВЕТА

Овластяването на тайното знание открива канал към енергията на *нагуала*, към този жив дух, обитаващ в безкрайността на Вселената. Енергията на *нагуала* усилва осъзнаването и намерението да такава степен, че майсторът на *безмълвното знание* може да излезе от мрежата на кошмарното *съновидение*, което наричаме реалност, и да изпълни своята душа с енергията на любовта.

Когато овладее тайните на мъдростта на толтеките, духовният воин може да почувства, че е стъпил на пътя на самоусъвършенстването, който изисква самодисциплина. На пръв поглед изглежда, че този път е достъпен само за определени хора, но всъщност не е така. Когато постигне състояние на свобода и любов с помощта на първото внимание, тръгналият по пътя може да служи в света като агент на трансформацията. Майсторът може да поведе учениците по същия път, защото се е превърнал в човек, който живее с любов.

Агентът е длъжен да изпълни своето предназначение. Мисията на *нагуала* е да практикува всички умения, усвоени по време на ученичеството и да споделя знанието с другите. Както маята кара тестото да втасва, така и майсторът-нагуол помага за велико преобразуване, което сега се извършва на земята – преминаване от плътното ниво на хаоса към новото ниво на мира и създанието.

След завършването на медицинския институт, известно време Мигел трябвало да работи в държавна болница, намираща се в пустинен град. Там учил как да стане *нагуал* при безплътен учител, изпратен му от неговия дядо. Този стар мъдрец заставил Мигел не веднъж и дважд да встъпва в жестоки схватки със своите страхове. Въз основа на натрупания опит, Мигел известно време учел хората по начин, различен от сегашния. В ранните си занятия той поставял учениците си в опасни и плашещи ситуации. По-късно Са-рита показала на Мигел какво означава практиката на безусловната любов и той видял, че за достигане на духовно майсторство любовта действа много по-добре от страха.

Прегледът е главно средство в неговата методика за промяна на *съновидението* в сън за рая на земята. *Прегледът* е отличен способ да разбереш собствените си страхове, но не те поставя в опасни за живота ти ситуации. *Прегледът* е дълбоко лично дело, отнемашо толкова време,

колкото е нужно, при това, човек може да го повтара многократно. Може да го прави дори и насън. Да сънуваме непрестанно – това е нашата човешка задача. Правим го денем и нощем. Едно от преимуществата на учението на толтеките е, че чрез него можем да се научим да изменяме своите *съновидения*.

Мигел препоръчва на учениците си следните способности за подготовка към промяна на *съновидението*:

1. Заспивайки, старайте се да съхраните съзнанието си, за да контролирате своето *съновидение*.

2. Практикувайте енергично *съновидение*, което можете да промените. В този случай ще осъзнавате, че едновременно сте и *съновидение* и *сънуващ*.

3. Забележете, че в *съновидението* тялото ви е различно от физическото тяло.

4. Започнете да създавате *съновидение* за рая. Демоните ще се опитват да ви спрат, но помнете, че живеете в създадения от вас *сън*, а след това се постарайте да го направите колкото се може по-прекрасен.

5. Достигайки най-висше блаженство, станете Бог на чистата любов. Любовта ще ви доведе до съединение с Бога.

След време учениците на Мигел станали негови колеги-наставници. Синтия Утън сега е *нагуал* и практикува Майсторството на Толтеките. Вместо обикновените три вида майсторства тя изброява четири. Четвърто при нея е станало *Майсторството на Съновидението*.

Утън пише:

„Целта на Мигел е да помогне колкото може по-голям брой хора да достигнат максимума от възможният им потенциал за просветление, за да могат да проявят своята способност за създаване на вътрешен и външен мир, хармония и равновесие в изборния от тях начин на живот.“

Утън каза, че занятията с Мигел изцяло са преобразили нейния живот. „Заедно с Мигел и още няколко ученика, посветих своя живот на разпространение на тези учения. Не се съмнявам, че човешките същества трябва да се развиват. Откривайки своята безкрайна природа, ние усещаме пълнотата на живота, която ни позволява да създадем видение за земен рай. Мигел, аз и още няколко човека решихме да обединим силите си за създаването на това ново съновидение за нас самите и за всеки, който е готов за него.“

В своето писмено изявление Утън разкрива по-нов начин същността на майсторството. Говорейки за *Майсторството на Осъзнаването*, тя пише:

„В зависимост от степента на нашето развитие, създаваната от нас ефирна енергия отразява по-фини и разнообразни свойства на духовната енергия. Какво разбирам под духовна енергия? Тази неопределена енергия, в която ние усещаме единство с всичко обкръжаващо. Чрез познанието на духа ние откриваме божествената любов, екстаза и безграничната свобода. Това майсторство ни дава шанс да изхвърлим на пътя всичко, което ни ограничава.

Утън обяснява *Майсторството на Сталкинга* като основа на целия начин на живот на духовния воин.

«Ние започваме да следим своите мисли, думи и постъпки, за да разберем защо и как ограничаваме себе си, страдаме и се чувстваме нещастни.»

Според Утън, въоръжавайки се с *Майсторството на Съновидението*, ние добиваме контрол над енергията, която протича в *съновидението* на нашата «неизменна реалност». Едва започнали да ползваме фината енергия... пред нас се открива безграничната възможност да изследваме други реалности, с помощта на така наречените ефирни или астрални пътешествия. Усещайки ефирната енергия, ние долавяме много по-голяма част от битието, отколкото е достъпно с помощта на физическата енергия.

Майсторството на Намеренията, казва Утън, е върхът на майсторството... Това майсторство означава да съществуващ в цялост“.

Тази книга е призвана да разпространи сред повече хора знанието, че съществува възможност за създаване на новото *съновидение*.

В света има много традиции и учители, които се трудят на същата нива, както и Мигел. Когато достатъчно хора променят своя възглед за живота, това ще им позволи да живеят без чувство на вина, осъждане, тревога и нещастие и тогава на цялата земя ще настъпи равновесие. Новите вибрации, излъчвани на земята, ще повлияят на вибрациите в слънчевата светлина и оттам – във Вселената.

Промени могат да настъпят в един-единствен ум. Може вие да се окажете този човек, който да подбутне и ускори прелома към мира на планетата.

Мигел съветва учениците си да започнат да набират собствени ученици, да ги учат на изкуството на *сталкинга* и да ги водят в Теотихуакан. С този начин на мислене той увеличава ефекта от своето учение.

Определени ключови учения стават съществена част от психиката на учениците в пътя им към шаманизма. Шаманизмът е оживял през вековете, за да може да се достигне до този момент, в който наставници,

подобно на Мигел, помагат на процеса на промяна на глобалното съзнание.

Една от големите заслуги на Мигел като *нагуал* е, че е установил връзка между мъдростта на толтеките и другите духовни традиции, в частност, будизма и християнството.

Историята на Буда, разказана от Мигел

Историята на Буда в много отношения прилича на историята на Исус. При раждането си Буда получил името Сидхартха. Той бил принц и след време бил длъжен да стане крал. Когато се родил, астролозите предсказали, че ще стане или велик владетел или ас-кет, който ще слезе в ада и ще се върне оттам усвоил нови знания, които да даде на света.

Баща му всячески се стремел да огради Сидхартха с грижи и да му създаде прекрасен живот. Насърчил го да се ожени в млада възраст и да създаде дете. Искал синът му да живее живота, който живели дедите му.

Но бащата не могъл да попречи на Сидхартха да изпълни своята мисия. Той бил млад, силен и пълен с енергия.

Веднъж, когато излязъл от строго охранявания дворец, той се отправил към една село. И там видял човешките страдания. Като се върнал, попитал баща си: „Защо ми говориш неверни неща?“ Бащата му отвърнал: „Защото не исках ти да страдаш“.

Сидхартха изпитал болка и чувство за вина. „Аз съм длъжен да видя какво изпитват другите“ – казал той.

Поискал да види какво в действителност значи да бъдеш човек. Това го отправило в ада. Осмелявайки се да съди баща си и другите хора, той разбрал, че заслужава възмездие. Тогава станал отшелник и се хранел с подаяния. Бил толкова състрадателен, че събрал около себе си всички бедни. И им дал надежда. След това открил, че пътят, по който ги води, не е правилен. Отново започнал да се храни и си върнал предишните сили. Останалите се почувствали излъгани. Сидхартха се уединил в джунглата, където открил едно от най-мъдрите дървета, което някога било живяло на земята. Изучавайки дървото, той открил неговия разум. Открил, че светлината е действителното знание. Познал екстаза. И станал Буда. Влизайки в състояние на транс, той попил в себе си знанието на дървото.

Разумът на дървото много прилича на човешкия. Дървото станало наставник на Буда. Буда видял, че всички хора сънуват, а техният сън

живее свой живот. *Съновиденията* са дело на обитаващите ги богове.

Пред него се открила цялата еволюция на човешкия род.

Той видял, че опитите за бягство от *съновиденията* практически са обречени на провал. За боговете развитието било още по-безнадежно, отколкото за човека да измени своето *съновидение*. Боговете управляват хората и ги тласкат към кошмара. Боговете хората и ги тласкат към кошмара. Боговете на страха пораждат зло.

Буда видял, че единственият изход от съновиденията е да станеш светлина, да станеш Бог.

Той осъзнал, че предназначението на човека е в трансцендентацията.

В този момент Буда се оказал пред избор. Той могъл:

1. Да стане светлина, Бог, да се възнесе на небесата.
2. Да се върне и да сподели с хората своите видения.

Неговото състрадание било толкова голямо, че той решил да се върне.

И тогава съновидението го взело под обсада, както Исус бил подложен на изкушенията на сексуалността. Буда видял, как отвсякъде към него летят стрелите на осъждането и сплетните. Но стрелите се превръщали в цветя. Това се случили много години преди Христа.

В мексиканския щат Оаксака има знаменито дърво-гигант, наречено *Туле*. Това е най-мъдрото дърво, което съм виждал в живота си. В него е заключена енергията на създателя. Излъчваната от него любов може да се усети почти физически. На дървото почти няма птици, а и да има, обикновено не пеят.

Редом с *Туле* расте още едно, по-малко дърво. В него е заключена енергията на майката. В неговите клонове винаги пеят птици.

Гая казва, че когато хората обиколят *Туле*, в някакъв момент се оказват лице в лице с него. И тогава то ги повдига, откъсвайки краката им от земята.

Туле е гуру, мъдър учител сред дърветата. Той е пазител на *безмълвното знание*.

Христос в представите на Мигел

По време на ученичество си при Сарита, Мигел часове наред се намирал в транс. В неговите видения се откривали страници от живота на Исус така, сякаш бил жив свидетел. За да преживее тази среща,

трябвало да се настрои на енергийните вибрации на Исус и емоционално да преживее всички тези събития.

Исус, когото открих в своите медитации, в деветдесет процента се отличавал от този Исус, когото представя църквата. Аз не съм съгласен с християнството, такова, каквото е през последните хиляда и петстотин години.

Истинското християнство е било тогава, когато Исус още е ходил по земята. Той учил почти същото, на каквото са учили толтеките. Исус ни е оставил неоценими дарове.

Той ни е дарил с *опрощение*. *Опрощението*, подобно на *прегледа*, е неговият способ за измиване на отровата от ума. *Опрощението* е единственият начин да се заличат от корените всички уязвяващи ни емоционални отрови.

Прошката е акт на любов към себе си. Когато прощавате, белезите остават, но болката си отива. Прошката е великият дар на Христос.

Цялата култура на епохата на Исус била основана на обвинението. Юдейската религия все още носела следите на варварството. В храмовете правели жертвоприношения на животни на алчния за кръв Бог. Мойсей подробно учи в Библията, как да се разпръсне кръв върху олтара, как да се опече жертвата. Това бил фанатизъм. Те следвали буквата, а не духа на закона. И сляпо вярвали в Бога-Съдия.

Исус встъпил в конфликт със съществуващата религия, проповядваща страх пред ревнивия и наказващ Бог.

Той проповядвал и изповядвал любов. Такъв бил неговият главен дар. Той не казал „око за око“, а „възлюби ближния си, като себе си“.

На Исус съвсем не му било леко да проповядва своето учение на тези, които искали да го слушат, затова той проповядвал с притчи. Внушавал своята наука с любов. Когато говорел, слушателите изпадали в транс и той разделял с тях *безмълвното знание* и безусловната любов.

Исус действително бил цар от рода на Давид. А римляните поставили на престола самозван цар. Хората от рода на Давид очаквали пристигането на месията, който трябвало да си върне царството.

Истинският баща на Исус бил зилот – воин-метежник на име Юда. Той се опитвал да свали римското иго, но претърпял поражение и загинал. Умирайки, не знаел, че Мария чака дете. А Мария била съвсем младо момиче. Тези, които принадлежали към рода на Давид, очаквали, че тя ще роди син, продължител на царския род. Те избрали за нея мъж, който да стане баща на нейното дете. Йосиф бил свещеник, служел в храма. По това време той вече бил над осемдесет. Мария се омъжила за

Йосиф и Исус получил необходимото духовно образование, когато Йосиф в ранното му детство го отвел в Египет. Общината не очаквала, че Исус ще се отрече от царството.

Исус постъпил в сектата на есеите, като по това време вече владее *безмълвното знание* и бил по-либерален в сравнение с есеите.

Очаквайки всеки момент настъпването на края на света, есеите отбягвали греха, за да бъдат готови за пристигането на Всевишния Съдия.

Исус казал: „Аз съм Всевишният Съдия, още не е дошъл краят на света“. Есеите изгонили Исус и Йоан Кръстител от своята община.

В Исус противоборствали две сили. Едната му повелявала да стане цар. Другата – да промени вярата, господстваща в обществото.

Юдеите се покланяли в храма на сила, която не била Бог. Исус представлявал сериозна опасност за фарисеите, който знаели за неговата широка известност като вероятния Месия, независимо, че го отричали.

Исус тръгнал по съвършено друг, неочакван за неговите последователи път. Отказвайки се от царството, той започнал да проповядва любов, опрощение и истина. И тогава мнозина започнали да гледат на него по различен начин, виждайки в него пророка.

Исус започнал да счита себе си за син Божи, макар и не единственият. В Израел господствал монотеизъм, но в другите страни от тази епоха – Рим, Египет и Гърция – хората вярвали в много богове. Цезар обявил себе си за Бог. Затова не било никак странно това, че Исус се провъзгласил за син Божи. Той казал, че всички сме деца на Бога. Учел, че Бог е Любов и опрощение, а не страх. По онова време, според разбиранията на хората, Бог бил далечен и недостъпен. Исус казал: „Аз съм син человечески. Вие сте мои братя. Бог е нашият Отец. На моя Отец не са му потребни жертви“.

Хората го обичали и навсякъде го следвали. Идеите, които той проповядвал, били заплаха за храма и храмовата върхушка желала неговата смърт, макар много от свещениците да се отнасяли към него благосклонно, тъй като знаели, че чрез Исус ще намерят свободата. Тогава в храма често се свиквали религиозни събрания.

Исус говорил за възцарение на рая на земята. „Моето царство не е от сегашния свят. Това е място на любов, където всеки е добър“ – казал той.

Неговите апостоли с радостно нетърпение очаквали пребиваването в Йерусалим. Те се надявали, че ще влязат в града като победители, а Исус ще обяви себе си за цар. Същото очаквал от него и храма. Той постъпил така и фарисеите не могли да го спрат. Те поканили Исус на

Синедриона – тогавашния висш съдебен и църковен съвет на страната, който се състоял от седемдесет членове. Той казал: „Не, аз няма да станя цар. Не ме изкушавайте“. Той предрекъл, че короната ще го погуби. Така му било съдено.

Възкръсването от мъртвите бил още един дар на Исус. Това означава пробуждане от *съня*. Възкресението е противоположното на вкушването от Адам и Ева на плода на Дървото на Живота.

Причастието е древна традиция, чийто корени идват от Египет. Първоначално капсулата на причастието символизираща бога на слънцето Ра или Хор, който бил за египтяните, същото какъвто е Исус. Виното символизиращо Светата Кръв или някакъв особен лъч от светлината, който сътворил всички хора. Виното и хлябът се използвали в египетските ритуали както в християнското богослужение.

Исус създал нов съюз между човека и Бога. Независимо от всички следващи изкривявания на неговото учение, този съюз до ден днешен си остава в сила. В настоящата епоха на Шестото Слънце е дошло време да се изпълни пророчеството на Исус. Всичко, което се случва в света, е свързано. Всички хора на земята са единен организъм. Това, което се случило в Йерусалим, се случило и в Теотихуакан. Исус е бил и Кетцалкоатл.

Всички *аватари* говорят за любовта и опрощението, но само Исус потвърдил своите думи с действие. За мен това потвърждение има огромно значение.

Исус ни учеше да умираме със смъртта на воина. И независимо от всички унижения и болки, той не се изпълнил с ненавист.

Той не жадувал възмездие.

До последният си час обичал хората.

Именно тази част от историята на Исус ме убеждава, че той е най-великият човек, който някога е живял на земята. Най-доброто в учението на Исус е непреходната любов.

След смъртта на Исус неговите последователи тръгнали по два пътя. Едната група видяла в Исус месията, царя и искала да съхрани неговия род. Жената и синът на Исус били отведени на юг във Франция, а после в Англия.

Историята на Светия Граал е историята за продължението на рода на Давид. Светият Граал символизира Светата Кръв. Кръстоносните походи са замислени като опит за възраждането на царството на Месията. Тайните общества на масоните и Розенкройцерите, рицарският орден на тамплиерите и катарите, както и Кръглата маса на крал Артур – всички

те са свързани с рода на Давид.

Друга група от Апостолите считали Исус за син Божи и станали патители на неговото учение. Независимо от жестоките преследвания, те основали седем църкви. Великата победа на християнството настъпила около 200 г. сл.Хр., когато един от римските императори се провъзгласил за папа и глава на християнската църква. Той обединил идеите на Исус с идеите на друго религиозно течение в Рим, което в това време наричали *Всепобеждаващото Слънце*. Членовете на тази секта се прекланяли пред човека, пристигнал от Слънцето и удържал победа над злото. Той също бил син на Бога. След това обединение всички били длъжни да се обърнат към християнството и да поддържат тази религия. Били изпратени емисари със задачата колкото се може повече хора да разберат за Исус. Императорът утвърдил само четири версии на жития за Исус, които се приписвали на перата на евангелистите. Другите повествования станали апокрифни и никога не били признати официално. Всички стари богове останали светии. Всички тези факти в скоро време ще получат научно потвърждение. Между католическата църква и тайни групи като тамплиерите винаги са съществували разногласия, но скоро на цялата тази информация ще ѝ се даде гласност и самият образ на Исус ще претърпи значително изменение. С края на папството ще настъпи крах на Великата Империя. В Южна Франция ще бъдат открити древните руини, а в творенията на Ми-келанжело, Леонардо и много други художници ще се открият изкусно скрити послания. Откриването на тайните вече е започнало. Печатите, за които става дума в Книгата на Откровенията, ще бъдат счупени. Някои от тях вече са счупени. Първият печат е видението на ада.

Библията и безмълвното знание на толтеките

В първите глави от Евангелието на Йоан, Мигел вижда „чистото езотерично знание от школата на християнските тайнства“. В тези постулати, стих след стих, Мигел открива тясна връзка с духа на безмълвното знание на толтеките.

Както казва той, в света съществува само едно *безмълвно знание*, което се открива на хората в различните краища на света. Евангелието не е първото откровение на *безмълвното знание*. Нашата съвременна интерпретация на древната мъдрост е под силното влияние на науката. Следващите по-долу цитати от Библията се цитират съгласно

Синодалното издание на български език от 1995 г.

В началото беше словото, и Словото беше у Бога, и Бог беше Словото.

То беше в началото у Бога.

Всичко чрез Него стана, и без Него не стана нито едно от онова, което е станало.

В Него имаше живота, и животът беше светлина за човеците.

И светлината в мрака свети, и мракът я не обзе.

Съществуваше истинска светлина, която просветява всеки човек, идващ на света.

В света беше, и светът чрез Него стана, но светът Го не позна.

Дойде у Своите Си, и Своите Го не приеха.

А на всички ония, които Го приеха, – на вярващите Неговото име, – им даде възможност да станат чеда Божии;

Те не от кръв, ни от похот плътска, нито от похот мъжка, а от Бога родиха.

И Словото стана плът, и живя между нас, пълно с благодат и истина; и ние видяхме славата Му, слава като на Единороден от Отца.

Всичко води своето начало от словото, а то е синоним на *намерението и волята*. Всичко води своето начало от светлината. А светлината е енергия. В науката на толтеките се казва, че намерението е свойство на енергията, което ѝ позволява да се трансформира. Всичко съществуващо е еманация на единнизищфш кръв, „ни от похот плътска, нито от похот мъжка, а от Бога родиха“. Това означава, от *волята* или *намерение* то на Бога.

„В Него имаше живота, и животът беше светлина за човеците.“ Животът и светлината, по своята същност, са едно и също – това е основата на знанието на толтеките. Ние сме живот. Без живота, който е в нас, телата ни биха се обърнали в прах.

„И светлината в мрака свети“. Мракът е материя. Светлината действа чрез материята, но материята се съпротивлява. Тя не „познава“ светлината. Материята се съпротивлява на светлината, но това съпротивление води до нейното израстване.

Библията казва: „В света беше, и светът чрез Него стана, но светът Го не позна“. Нашето собствено тяло не признава нашата светлина, нашата енергия.

Когато Библията казва, „Дойде у Своите Си, и Своите Го не приеха“, тези думи могат да се сравнят с мислите на толтеките, че божествената светлина идва при нас, но ние ѝ се съпротивляваме и оставаме в

света на илюзиите.

„А на всички ония, които Го приеха ... им даде възможност да станат чедата Божии“ пряко се съотнасят със значението на Теотихуакан като място, където ние ставаме Богове, но това може да се случи само когато престанем да се съпротивяваме на светлината.

Мигел сравнява и други фрагменти от Библията, особено пророчествата за идващият Армагедон в Откровенията на Йоан Богослов, с елементи на толтекските предания. Армагедон символизира смъртта на *съновидението* на планетата. Всеобщата гибел, породена от природни или техно-генни катастрофи не е неизбежна. Тя може да се предотврати, ако хората се събудят от сън. По мнението на Мигел, това пробуждане вече идва със стремителни темпове.

„Колкото е по-могътен разгулът на хаоса, толкова по-стремително е пробуждането“, казва Мигел. Това, което се случва в света, съответства на процесите, които стават в пробуждащия се ум. Състоянието на покой и умиротворение винаги предшества нарастването на хаоса.

Възможно е човек да вярва, че страданията са нещо нормално – всички наоколо страдат, – но в някакъв момент да се пробуди и да осъзнае, че не е задължително да страда. При промяна в системата на възгледите, човек се сблъсква със съпротива. Ако не си еднакъв с останалите, очакват те неприятности. Отликата от околните е бунтарство.

Когато преминаваме в ново измерение, вътрешните и външните реакции нарастват. Активират се страховете ни и се опитват да спрат трансформацията. В резултат настъпва хаос. Разумът отслабва и губи ориентири. Но само след преодоляване на вътрешната и външна криза човек може да стане себе си.

Първоначално войната настъпва в нашия ум. Жертвата всячески пречи на опитите за промяна. Нашите възгледи са нашите лични закони.

Дълги години имах една ученичка, която от много време беше вдовица. Независимо от противодействието на цялата ѝ система от възгледи, тя беше стигнала до повратен момент в живота си. Тя се върна на мястото, където беше живяла и се разпоредила да извадят и кремират останките на нейния мъж. Разпръсквайки неговия прах, тя се почувства свободна и щастлива, но семейството ѝ било удивено и разгневено. Те я осъдили и се обърнали към свещеник. Той решил, че е извършила нещо лошо. Известно време тя отново усещала погледите им върху себе си, но след това съумяла да ги отхвърли и заминала, отнасяйки със себе си намереното щастие и свобода.

Дотогава, докато хората не намерят Бога вътре в себе си, в тях ще

живее потребността да вярват в Бог, който е вън от тях. Всички ние сме черни магове и навсякъде разпространяваме нашата емоционална отрова, дотогава, докато не изучим бялата магия. А това става, когато заменим страха с любовта.

Човек, преминал през трансформацията, не приема нищо лично. Исус и Буда са дошли на този свят, за да го променят към просветление. По право, дадено им по рождение, те имали големи възможности, но и на тях им се наложило да стигнат до ада, както на всички хора. Защото и те били хора.

Живеели обикновен живот в обичайните условия на своята епоха, били надарени с тяло, разум и душа, но след трансформацията се превърнали в светлина.

Всички наши постъпки поначало са обусловени от страха, но като започнем да осъзнаваме какво правим, пред нас се открива възможност за трансформация. Дори в най-ужасните условия като времето на концлагерите по време на Втората световна война, желанието да се постигне промяна открива пред човека пътя към нея.

През последните двайсет века християните проповядвали, че всеки от нас е страж на своя брат. Мигел дава на този идеал своя интерпретация, различна от тази, която е основана на чувството за вина. Да отговаряш за ближния – казва той, – значи, да уважаваш тази форма на живот. Ние си помагаме един на друг единствено с нашата любов. Любовта е действена там, където е приета. Всичко, което можем да направим един за друг, е да се обичаме. Не можем да отговаряме за постъпките на ближния си.

Чувството на съжаление или вина към другия човек са неефективни. Когато правителството раздава на хората помощи и те печелят от това повече пари, отколкото ако работят, то ги погубва. Това не е помощ. Когато хората не работят, те бездействат. Където няма действие, няма и трансформация. Без действие хората скучаят, а скуката води до престъпления. Ние сме тук, за да се трудим.

Възгледът на толтеките за любовта

Исус учил, че *любовта е безмълвното знание*. Толтеките също знаели, че колкото сме по-близо до любовта, толкова сме по-близо до Бога. Любовта е антипод на страха. Любовта е неугасим огън, който очиства всичко, до което се докосне, докато страхът е опустошаващ огън.

Трудно е да се изрази с думи значението на любовта. Много по-лесно е да се говори за нейните характерни черти. Чрез тях ще осъзнаем, че любовта и страхът са диаметрално противоположни.

Пред човек стоят два пътя – *пътят на любовта* и *пътят на страха*. Ако ги сравним, няма да е трудно да разберем, по кой път вървим сега.

Мигел учи, че чистата любов се състои от седем компоненти:

1. Любовта не очаква нищо. Страхът е пълен с очаквания.
2. Любовта не е свързана с никакви обстоятелства. Страхът е пълен със задължения. Когато действаш по задължение, вътрешното съпротивление ни заставя да страдаме. Ако не изпълним дълга си, това ни обременява с чувството на вина.
3. Любовта се отнася с уважение не само към околните, но и към самите нас. Страхът не уважава никого, в това число и самия себе си. Ако съм обиден на себе си, значи не се уважавам. Ако обидя теб, значи не те уважавам.
4. Любовта е търпелива. Страхът е нетърпелив.
5. Любовта не познава жалост. Страхът е пълен с жалост и е особено жалостив към себе си.
6. Любовта е независима. Страхът е пълен с всевъзможни привързаности и боязън да ги загуби.
7. Любовта е добра. Страхът е твърде погълнат от себе си, за да бъде добър.

Отношения, основани на любов, не се стремят да подчинят партньора. Безусловната любов не обременява с нищо другия. От тази гледна точка Мигел говори за необходимостта от преглед на институцията на брака. Главната промяна, според него, е установяване на нови отношения, които идват на мястото на отживялата институция на брака в нейната привична форма. Тази система претърпя крах. Новите отношения, основани на любов, започват сега. В целия свят цари пълно объркване в отношенията между хората, защото ние се съпротивляваме на тези промени, но идването им е неизбежно.

Специалното послание на Мигел

Много гласове ни зоват към пробуждане. И ни предупреждават за едно и също – че живеем в света на илюзиите. Ние разбираме, че земята е живо същество и наш дълг е да я опазим от по-нататъшна деградация.

Сред тези гласове има и такива, които подсказват на внимаващия човек кого следва да вини за цялото обкръжаващо ни нещастие – родителите, белите, правителството, Съединените щати, корпорациите – с една дума, виновник винаги ще се намери.

Доведеният до крайност призив към пробуждане ни заставя да повярваме, че всички сме жертви на една до дъно прогнила система. Ако нашето самоосъзнаване като жертва може да се припише на един или друг член на семейството, значи споменът трябва да се изтласка от недрата на паметта и да се извади на повърхността на съзнанието... А понататък?

Тук идва ред на второто послание на Мигел. Пробудете се, казва той, поемете своята лична отговорност. Вие сте напълно зависими от своите мисли. Вие контролирате своите действия и реакции. Вие не сте жертва, но не сте и Съдии, за да произнасяте присъди над други хора. Вие сте духовни същества, надарени с потенциала да трансформират *съновидението на планетата*.

Толтекската система, която Мигел е допълнил със знания, които е добил в състояние на транс, изцяло е посветена на усъвършенстването на човека. Принципът на езотеричното знание е, че никой няма власт над душата и духа на друг човек. Пробуденият индивид поема пълна отговорност за всяка своя мисъл, дума и постъпка.

Пробуждането, според разбиранията на Толтеките, предизвиква дълбоки изменения в начина, по който човек възприема околния свят. Чувството на страх, вина, осъждане и срам напълно се преодоляват. От този връх светът вече изглежда по-справедлив. Божественият порядък се проявява на всички нива.

Трансформираният майстор на толтекското знание не живее в отчуждено блаженство, седнал в поза лотос, изцяло отдаден на самосъзерцание. Той напълно осъзнато прави практически стъпки към положителна промяна. В пробуденото съзнание се раждат дарби, влечения и дарования, породени от действия, изпълнени с ненаситна радост.

Всички сме талантиливи от рождение, но често сме принудени да потискаме тези стремежи на душата си, за да заработваме хляба си. Толтекските майстори откриват стъпка по стъпка, че могат да се изхранят, използвайки своите природни таланти. Всичко е въпрос на приоритети. На първо място стои разширяването на периметъра на радостта с дейности, които носят радост и, следователно, увеличават позитивната енергия на човека, а чрез него – и на целия свят.

Мигел проповядва практическа форма на духовност. Според нея,

човек изцяло отговаря за себе си и изгласквайки емоционалните отрови от ума си, открива източника на радостта и практикува живот в земния рай.

По своята форма тази практика е сродна с изкуството. Мигел казва, че всички толтеки били художници, дори велики художници. Това означава човек да живее като художник, неговият живот да стане произведение на изкуството – постоянно развиващо се живо творение, надарено със съзнание и радост.

Отличителна черта на толтекския майстор е самообладанието – човек, който се издига над всичко лично и егоистично, умее да се контролира и непрестанно осъзнава силата на своите думи, постъпки и помисли. Сдържаността, която се опира на осъзнаването, не ограничава непринудеността. Точно обратното, отсъствието на страх освобождава непринудените реакции на човека към живота. Крайната цел на толтеките е постигане на щастие.

12

ИСТОРИЯТА НА ГАЯ И МЪДРОСТТА НА ЖЕНАТА-НАГУАЛ

Въведение в царството на магията

Нося спомен за едно *съновидение*, в което висях, вкопча се за края на нечии пръсти, втреничила поглед през дясното си рамо в дълбините на водата. Някакво присъствие близо до мен произнесе: „Върви и приеми своето послание, но бъди търпелива. Твоето послание не е предназначено за всички, но има такива, които те чакат“. Този *сън* си спомням като *съня* на моето раждане.

Не съм особено силна в датите, епохите и вековете. Разчитам само на собствения си опит. Помня, че още в детството си знаех, че моето предназначение е да донеса на хората знанието, че Бог живее в тях. Едва преди пет години успях да го направя, но винаги носех в себе си това, което считах за мое послание.

През 1987 г. самолетът, с който лях, внезапно попадна в силна буря. В този момент осъзнах, че мога да умра. Помислих си: „Не трябва да умирам, докато не се събудя. Не искам да умирам отново, докато напълно не се събудя от *съня*“. В този момент реших за себе си, че ще стъпя на пътя на освобождението. Дори ако ми се наложи да скоча от самолета (тогава за мен това беше най-ужасното), бях готова да го направя, за да се пробудя – така отчаяно жадувах свободата. Този случай, подобно на искра, роди в мен идеята, че трябва да поработя с шаман. По това време дори не знаех какво е шаман. В книжарницата открих списание „Шамански тъпан“ и в него прочетох обява за пътуване в Перу и Бразилия за работа с шамани. Въпреки че бях доста напласена, все пак се записах за едно от тези пътувания. Мъжът ми ме отведе на аерогарата. Покъсно ми каза, че докато седяхме и чакахме да дойде време за полета, той ме погледнал и разбрал, че повече няма да се върна в къщи. Така и стана, независимо, че във физически смисъл се завърнах.

Сега знам какво се случи. Всичко става по волята Божия. Нямах и понятие какво става с мен, знаех само, че трябва да намеря свободата. И така, отправих се към Перу, където работих две седмици с Едуардо Калдерон. Той беше удивителен човек. При първата ни среща каза: „Ти ще

станеш майстор на електричеството“.

Още с първите крачки към моето духовно пробуждане започна да ме наболява сърцето и да се отклонява от ритъма си. Преди няколко години лекари, които ме лекуваха, откриха, че съм променила електрическият поток, който преминава през горната част на сърцето. Всичко останало беше наред. В електрически план, моето сърце се промени, затова до днес аз постоянно ходя с кардиостимулатор.

Калдерон „видя“ тази промяна в други измерения и нива. Калдерон ме видя обвита във виолетова светлина. Естественият цвят на моята аура е син, но ме обвива още един кръг от светлина – виолетов – аурата на Мигел. При всяка церемония, в която участвахме в Перу, Калдерон идваше при мен и показваше особена почит. По-късно разбрах, че го е правил, защото върху мен бил сложен печатът на жена-*нагуал*. Беше познал този печат. Калдерон знаел, че виолетовата светлина около мен била на *нагуал*. Калдерон ме разпита за моя съпруг и разбра, че този *нагуал* не е моят мъж.

Но следата, оставена от Мигел върху мен, под формата на виолетов цвят, била видима. В Перу беше моят първи опит за встъпване в света на магията. Като се върна назад, виждам, че през изминалите десет години живея в царството на магиите, извън пределите на всичко, което може да се разбере с разума.

Когато занятията с Калдерон дойдоха към края си, ние се договорихме, че ще си ида у дома за три месеца, след което ще се върна за по-нататъшно задълбочаване на новите умения, чрез които за първи път отчетливо видях енергията. Като премести моята събирателна точка, той стана мой учител.

Когато се върнах в къщи, сърцето ми съвсем се разстрои и аз се обърнах за помощ към майката на Мигел, Сарита. По-късно тя ми каза, че преди пет години ме видяла в своите видения и знаела, че аз ще бъда с Мигел. Тогава съм й се сторила червеносока. По това време действително се боядисвах рижа. Тя ме попита дали съм омъжена и аз кимнах. Попита: „А деца имаш ли?“ Аз отговорих: „Да“.

„Е, трябва да се срещнеш с моят син Мигел, знам, че ще поискаш да работиш с него“ – каза тя.

Излизайки от Сарита, попитах седящата на масата жена, дали тези хора са шамани. Тя отговори: „О, да, те са тол-текски шамани“. За мене тази дума не означаваше нищо, но все пак попитах дали Мигел приема ученици. Тя поясни: „Да, но не взема всеки“.

Когато се запознах с него, Мигел провеждаше заниманията си в

малък храм в Сан Диего. По-късно ми каза, че от тринадесет години всеки път, когато влизал в състояние на транс, изпитвал силен емоционален дисбаланс, когато съм се появявала пред очите му. Надявал се, че когато порасне, аз ще му стана жена, но това не се случило. Но продължавал да ме вижда в моменти на душевни сътресения и ме наричал Ангел на Смъртта. Когато ме видял да влизам в храма, много се изплашил и поискал да избяга където му видят очите.

Не знаех, какво ме очаква, докато не седнах и не поговорих с него. Мигел разбираше английски, но не така добре, както сега. Той обучава-ше на *безмълвно знание*, като работеше с учениците си един по един, предимно докосвайки ги с длани, като позволяваше на мъдростта да потече към тях. Едва беше докоснал гърба ми и в същия час в мен нахлуха видения за нас с Мигел. В тези *съновидения* се появи прекрасна жена, в образа на зелен двуглав змей. Цялата светеше в скъпоценни камъни. Внезапно едната ѝ глава изяде лакомо другата.

След като приключи сеансът, Мигел попита какво съм видяла. Разказах му и в отговор той със смях отговори, че редовно вижда този сън от тринадесет или четиринадесет години. Нещата се развиваха динамично. Всеки път, когато бях с Мигел или мислех за него, ме обхващаше непоносим сърбеж. Днес знам, че това е бил знак за пробуждането на моя дух, макар че тогава не го разбирах. Тогава казах на Мигел: „Ти сякаш седиш под кожата ми“, той само отговори: „Да“.

Сега виждам, че всичко ни водеше до момента, в който ни беше съдено да започнем танца на *нагуала* и жената *нагуал*. Имахме обща енергия и общо *видение*. Той мечтае за създаване на рай на земята, а аз – да помогна на хората да осъзнаят своята божествена същност. Както изглежда, при нас се получи идеален брак. Мигел си спомни тринадесет живота, в които сме били заедно. Каза, че имаме зад гърба си хилядолетна история и сме сродни души. Започнах да работя с него през юни. През ноември се разведох с мъжа си след 25 годишно съпружество.

Още преди пътуването в Перу и срещата ми с Мигел, по време на велосипедна разходка, усетих нечие присъствие до мен, под формата на златна светлина. Мисля, че това беше Христос и аз безрезервно се подчиних на неговата воля. Казах: „Отдавам ти се, за да стана канал за твоята светлина. Възползвай се от мен в този свят“.

Три седмици по-късно разбрах, че се продава участък във Фербекс Ранч, аристократичен район в Сан-Диего, където преди време построих една къща и я продадох. Решила да опитам щастието си още един път, аз се отпавих, заедно с агента по недвижими имоти, да погледна един

участък от четири акра, в средата на който имаше естествено дърво. Когато видях, че мога да направя там езеро, аз казах на агента: „Да идем в офиса, искам да купя този участък и да заработя чрез него милиони долари“. Това събитие беше пряко свързано с моето *съновидение*. То беше дар на духа.

Всъщност, това вдъхновение ми позволи да стъпя на пътя на свободата. Построих дом, който прилича на замък. Внимателно обмислих всички детайли, но така и не го видях в завършен вид. Два месеца преди да бъде завършен, го продадох и заминах, тъй като целият ми живот беше напълно завладян от идеята за духовно израстване и от Мигел.

Още с първите крачки с Мигел усетих тясната си връзка с него. Тази връзка не беше плътска, но беше толкова интензивна, че знаех, че просто съм длъжна да бъда с него, независимо, че не си бяхме казали и една дума. Скоро с Мигел встъпихме в духовно бракосъчетание, на което присъстваха всичките ни роднини.

След сватбата се отправихме за два месеца към Теоти-хуакан. Така бе сложено началото на огромна съвместна работа. По време на пътуването Мигел изцяло потъна в процеса и замълча за дълго. Бродехме по Пътя на Мъртвите и аз усещах около себе си невидимото присъствие на милиони хора. Усещането на техните енергийни потоци беше много силно. Навеждайки очи, видях, че половината от моето тяло не е мое. Бях в друго тяло, обуто със сандали. Вървахме мълчаливо. Щом стигнахме до Пирамидата на Луната и се качихме на нейния връх, Мигел приседна, впервайки поглед в двуглавия змей. Той сливаше в едно енергията, заключена на Кетцалкоатл, която носех и енергията на Замъгленото Огледало, която носеше Мигел. Разказах му за видените от мен безчислени души, които буквално носим в себе си. Той отговори: „Да, така е. Ще се върнем у дома и ще доведем тук ученици“.

През всичките три дни, през които пребивавахме там, той беше толкова мълчалив и затворен в себе си, подобно на зомби, че започнах да го дразня: „Мигел, кой ще иска да бъде с теб? И аз не искам. Да бъде човек с теб е истински кошмар, толкова си мрачен и отчужден“. Но въпреки всичко знаех, че ще съумее да доведе тук ученици.

Покаянието на Паразита

Възприемам Паразита като един от аспектите на нашето съзнание, забравило своята божествена същност – този аспект, който е надарен

със способността да чувства и който носи в себе си целият преживян от нас опит.

Всеки опит е отделна емоция – или преминава през нас незабелязано, или задълго остава в нас. Когато си спомняме детството, голяма част от нас не могат да си спомнят нищо хубаво. В паметта се съхраняват само глупави възпоминания за мигове, които или не сме преживели напълно или нашата защитна система ги е блокирала.

Този блокаж е прилепчив като смола. Нашите мисли задържат преживения опит в полето на аурата, като фотография в рамка. Емоцията е хваната в капана на мисълта. Просветлението е състояние, което настъпва, когато отново преживеем цялото си минало, но без осъждане. Тогава всичко се облива в светлина, пълна с любов. А любовта е проявление на бога.

Ето моят опит:

Отправих се към Мексико, за да посетя Сан Мигел де Алиенде, заедно със сестра си. Целта ни бе на научим добре испански език. По време на пребиваването си в Мексико аз я заведох в базиликата на Пресветата Дева от Гваделупа, която не бяхме виждали. Изкачихме се по дългите открити стълби и влязохме в храма. Когато преклоних колене и погледнах към статуята на Богородица, получих видение. Видях в ръцете на Богородица две чаши. Едната чаша беше обърната към земята, а другата беше близо сърцето, обърната нагоре. Пред очите ми Богородица отново се раждаше на земята. Обърнатата нагоре чаша символизираше, че ни предстои да се родим отново, че ни очаква преход към божествената същност – Богородица щеше да ни роди в райската обител.

В този момент разбрах, че за да се пренесе моето раждане от земята на небесата, трябва да вода живот, подобен на живота на Богородица. Трябва да бъде проникната от безусловната любов, с която майките обичат децата си. Трябва еднакво да обичам всеки мъж, всяка жена и всички същества на земята. Чистотата на тази любов не допуска ревност, завист, страх или друго негативно чувство. Попитах се, способна ли съм на това?

Излизайки от базиликата, потеглихме към Сан Мигел. По-късно там ме срещна Мигел и ние планирахме да се присъединим към група ученици, които се отправиха към Теотихуакан на пътешествие за Търсене на Силата. Една седмица преди пътуването в Теотихуакан говорихме за събитията, случили се между нас по-рано. В душата си знаех, че *съновидението*, в което живеех с Мигел, умря. Беше ни необходимо да се преместим в друго *съновидение*.

Той не мислеше, че е така, но изпълни молбата ми. Прекъсна съединяващите ни емоционални връзки. Това беше най-дълбокият и сериозен разговор в нашия живот.

Чувствавах, че през всички преживени с него години никога не се отдадох напълно на живота. Абсолютно никога. Разбрах, че духовният опит, който трупаме, не беше изпълнен с блясък и красота. Той може да се окаже най-ужасното емоционално преживяване. От момента, от който започнахме да живеем заедно, двамата с Мигел изживяхме период на растеж. В мига, когато Мигел преживя трансформация, аз почувствах, че до мен е празната му телесна обвивка. Към мен повя такъв хлад, че се опитах някак си да се обградя с емоционална стена. От този миг в мен се появи една емоционална рана, която възприемах като предателство. (Моите опити да избягам, оказаха върху Мигел същото въздействие – като от предателство.)

В мига на истината, настъпил в нашия разговор, докато говорех за моята рана, аз осъзнах, че за осем преживени заедно години стремежът на моя Паразит е бил да ме изтласка и да заживее свой живот. Казах на Мигел: „Знаеш ли, Мигел, искам да те помоля да създадеш с мен такива отношения, в които да мога на сто процента да се ползвам от твоето пребиваване с мен. Всеки път, когато изпитам желание да избягам или да се защитавам, ще спирам и ще поглеждам в теб. Дай ми възможност да го направя“. Той се съгласи.

Когато пътувахме с автобуса към Теотихуакан, Мигел не ми каза какво прави, но знам, че изпълни акта на Силата. И сне цялата ми защита. Цялата аз се превърнах в един обтегнат нерв. Вместо състояние на безоблачно щастие, усетих мощен удар в слънчевия сплит, породен от най-ужасни чувства. Нищо не казах. Просто гледах през прозореца, повтаряйки си: „Какво става с мен?“

Около половин час по-късно, Мигел проговори: „Гая, това е непоносимо. Нямам сила да понеса твоите чувства.“ Отговорих му: „Мигел, не ми помагай. Ще се справя сама“. Това бяха смелите думи, казани в три часа след пладне.

Тази нощ прекарах в стаята на сина си. През тази безкрайна нощ едва ми стигаха силите, за да дишам. Обърнах се с молитва към Богородица: „Помогни ми да премина през това“. В слънчевия сплит усетих присъствие на мощна енергия. Визуализирах я като зелено, живо същество, обърнато с главата надолу. То цялото се беше свило от срам и емоционална болка. Аз самата и цялата енергия бяха като разцепени на две. Повтарях безспирно: „Обичам те. Обичам себе си“, опитвайки се да

изпратя на клетото същество своята любов. В един момент разбрах, че тази енергия сама трябва да намери покаяние. Нищо вън от нея не може да я обикне достатъчно. Осъзнах, че тя е част от самата мен.

В енергийната работа с хората винаги се проявяват две същества: вътрешното дете и ангелът, който прилича на лъч от светлина. Това уязвимо място в душата си нарекох свое духовно дете. Поех и се опитах да трансформирам всички емоции на това обитаващо в мене същество. То беше част от мен и премина с мен през всичко, което ми се наложи да преживея. Тя преживяваше всичко на това ниво, на което я бях блокирала. Дори когато включех своята защита, за да намалая интензивността на преживяванията, тази част от мен чувстваше всичко. Тя преживяваше моя живот, но през очите на Съдията, осъждайки себе си, и на Жертвата, страдаща от това самоосъждане.

Не знаех ще съумее ли тази част някога достатъчно да заобича себе си, за да си прости и да живее в любов. Помня как се придвижвах през множество слоеве от емоции. Това не бяха образи от миналото. Последното изпитание, през което преминах, беше екзистенциалното предателство. В момента на нашето раждане нашата божествена същност се отделя от нас, за да влезем в плътната материя, в нашата човешка същност. В този миг се разделяме.

Раждането означава предателство към нашата божествена същност. Видях, че това зърно на предателство създава електромагнитна сила, която придърпва към нас всичко, което е основано на страх и негативност. Това разделение, това предателство, е зрънцето, от което израства нашият ум. Именно там попадаме в обятията на страха. Системата е съвършена.

И ето, аз останах насаме с цялата болка. На сутринта започна да ме тресе като в треска. Сърцето ми препускаше лудо. Чувствах се слаба и напълно разбита.

Влязох в стаята при Мигел и казах: „По-добре да умра, отколкото да живея така“.

Той отговори: „Искаш ли да ти помогна?“

„Не мога да кажа да, защото ако го направя, няма да имам друга възможност да се срещна с тези чувства. По-добре да умра“.

Мигел каза: „Не се безпокой, няма да получиш сърдечен пристъп. Не го забравяй“.

И ние започнахме да се готвим да прекараме деня с групата. По пътя не споделих с никого какво се беше случило. Когато стигнахме на уреченото място, Мигел се отправи към камъка, с който работеше вече

пет години. Помолил учениците си последователно да седят върху него и да усетят енергията му.

Мигел казал на групата, че аз и други жени трябва да се спуснем към камъка, а мъжете да останат да наблюдават отгоре. Направихме го мълчаливо. Аз го преобърнах. Когато седнах на камъка, в същият миг усетих енергийната връзка със слънцето. Внезапно моето тяло започна да се тресе от ридания, сякаш енергията избухна от мен и тръгна нагоре като навита спирала. Плачех за всяка жена, живяла някога на земята и моите ридания се издигнаха към слънцето. От емоционалните разтърсвания едва не рухнах, останала без дъх.

След това ми се яви Пресветата Дева от Гваделупа. Застана до мен. Змоят, на който се опираше с крак, изведнъж започна да нараства, обвиняйки се в игрив танц около нейното тяло и глава. Като видях това, разбрах, че добивам много важен за мен опит. Не можех добре да се ориентирам в случилото се, но Мигел каза: „Сега твоят рай се върна и цялата ти болка си отиде. Ти вече имаш Съюзник, но гледай да не подхранваш съзнанието си с негативност, защото Паразитът отново ще израсне. Трябва да обикнеш себе си и този аспект на твоята същност. Толтеките наричат това *жертвоприношение на ефирния двойник на Орела*, защото когато дойде смъртта, няма да загубиш паметта си за този живот“.

Вече знам – той е имал предвид, че аз преминах през дракона. Изкупих своя Паразит. И родих своя Ангел. Тогава въпросите ми нямаха край. Разбрах, че целият живот е изкупление на този аспект от нашето съзнание, който в буквален смисъл е забравил за своята божествена същност, отделил се е от онази част от нас, която пази в себе си божественото съзнание.

През следващите осем месеца осъзнах много неща. Четири месеца след преживения в Теотихуакан опит заминах за Индия, където разбрах, че паразитът може да съществува и да проявява себе си само в съпротивата. Именно съпротивата задържа динамиката на развитието вътре в нас. Най-дълбокото ниво на болка, която докоснах, беше чувството за предателство. Осъзнах, че ако няма съпротива, няма да има и болка. И разбрах простата истина, че ако не оказваме съпротива на живота, няма да тровим нашето съзнание. Често говорех за това, когато започнах работа с Мигел. Той обикновено казваше: „Гая, контролирай емоциите си“. За мен думите му бяха истинско ръководство. Той ми даде сили да не реагирам на всичко, което се случва, да не бъда като компютър, който реагира на всяко натискане на копчето. Мигел ми помогна да променя гледната си точка.

Ако се окажете в една или друга житейска ситуация и осъзнаете реакциите на тялото си, можете да изберете дали да продължите да реагирате, зареждайки се с негативни емоции, или да прекратите реакцията. Можете да си кажете: „Аз съм същество от чиста любов и светлина. Негативната реакция е абсолютно чужда на моята същност“. Това изглежда дребно, но когато го осъзнах, започнах да усещам как енергията около мен кипи.

Когато ми се случи за първи път, почувствувах зад гърба си как енергията размахва криле. Сякаш нещо се вдигна във въздуха и полетя, подобно на пеперуда, която с труд се измъква от пашкула. А Мигел казваше: „Това си ти, Гая. Истинската ти“.

Започнах да осъзнавам, че нашата истинска същност, която ни води напред, е нашият ангел. Започнах осъзнато да спирам своите автоматични реакции към живота и хората. Подхранвана от любовта и светлината на моята истинска природа, моята същност все повече укрепваше. Моят Ангел се пробуди от съня си.

Урокът на Гая

Раждайки се, ние влизаме в нашето *съновидение*. В това *съновидение* (както при двуглавия змей) главата на подсъзнанието изгаря главата на съзнанието. Вие забравяте своята божествена същност. Загубвате своето божествено съзнание и забравяте, че всичко наоколо е сън. Забравяте, че сте бог, защото в *съня* си се виждате като нещо различно от Бог. Когато обаче започнете да гледате от друга гледна точка на себе си, когато осъзнаете истинската си природа, ще откриете, че сте любов. С осъзнаването на този факт страхът ще си отиде от вас и отново ще се превърнете в Бог. Вече няма да принадлежите към нещо, което се основава на страха. В този миг започва да расте тази част от вашата същност, която се осъзнава като Бог.

Аз усетих, че заобикалящата ме енергия поглъща моите емоции. Тъй като съм човешко същество и умът ми е свързан с душата, смисълът на моето съществуване се заключава в *съновидението*. Моето *съновидение* е резултат от взаимодействието между ума и душата, родено от ума. Умът е емоция, изядена от енергии, които нямат човешка форма.

Когато тази нематериална по форма енергия разтвори моите емоции, осъзнах, че в действителност тя е ангелска същност, която стои зад гърба ми и ме покрива с крилете си. Тя е много по-близо до моя

истински „аз“ от физическото ми тяло.

Ще откриете, че всичко съществуващо на света, бива поглъщано от друго. Цялото земно царство изгражда кръговрат, в който всеки във веригата храни следващия. Бог поглъща Бога. Това е неговата еволюция. Бог прониква във всичко, което в тази реалност наричаме живот. Животът тук предизвиква взаимодействие между Слънцето и Земята. Божествената същност прониква в нашата реалност като непрекъснато поглъща самата себе си. Така енергията изтича по спиралата навън и се връща обратно, като всеки път Бог поглъща Бог.

Вие сте Бог, който поглъща Бога. Какво поглъщате? Осъзнавате ли с какво се храните? Може да се храните с отрова или с любов. Характерът на вашата храна определя, кое е по-силно – любовта или отровата – и определя мястото на вашето съзнание – в любовта или в отровата на страха.

Когато започнах да изчиствам своя ум с лекуването на старите рани, престанах да бъда предишното същество, което подлагаше душата ми на непрестанни терзания. Укрепих силите на своята ангелска същност. Колкото по-дълбоко проникваме в любовта, толкова повече се променят и нашите вибрации. Цветът на нашата аура се променя, става все по-фин, когато се приближаваме към любовта и се отдалечаваме от болката.

Когато се променят в тази посока, вие пробуждате своята енергия *Кундалини*. Втората глава на змея започва да се пробужда от съня и божествената енергия тръгва да се издига нагоре по гръбначния стълб. Тогава започват да усещате различните нива на енергията, усещате вашите чак-ри. Това са точки, чрез които възприемаме енергия с различен диапазон и честота. Ако преместите събирателната точка на много по-висока честота, ще започнете да усещате другите енергийни тела, по-малко плътни от физическите.

Всяка чакра има седем врати и по степента на тяхната отвореност към другите нива на възприятие човек усеща истинската свобода. Когато достигнете до определено място, ще се окажете зад пределите на *съновидението* и ще се потопите в любовта. Ще попаднете в обителта на Богородица и ще изпитате любов към всичко съществуващо. Тази любов е чиста и непорочна.

След пътуването в Индия у мен не остана никаква илюзия, че друг, освен мен самия, ще ме обича или осъжда. Останах насаме с Гая. Загубих своя гуру, своя учител, своя наставник. Разделих с илюзията, че Бог присъства навсякъде, но не и в моята душа. Аз съм Бог, по-точно, аз съм

божествена същност. В началото, когато останах насаме със себе си, бях страшно изплашена. Яростта ми нямаше предел. Но след това си спомних, че на ограниченото съзнание, на човешкото тяло, не му е дадено да постигне освобождение, защото според него, животът, предопределен му от Бог, е изпълнен с болка и несправедливост.

Единственото, което можех да направя, е да приема живота с всичките му аспекти, с всяка човешко същество, с всички обстоятелства, с всички полюси и минуси и да го приема в цялата му пълнота. Ако не го направя, ще бъда обречена на вечни страдания. Промених гледната си точка, начина, по който възприемах живота, се промени в резултат на направения от мен избор в полза на любовта. Днес виждам живота в цялото му съвършенство. Открих как да обичам с любовта на майката – любов без осъждане. Всичко съществуващо наистина е божие проявление. Всичко се развива точно така, както трябва. Намерих своята свобода. Намерих и мястото, където мога безусловно да се доверя на себе си. Обичам се абсолютно. Никой вътре в мен не ме осъжда. Гая е Бог за Гая. Това беше огромна трансформация.

Връщайки се обогатена с този опит, аз посветих себе си на една цел – да помогна на всеки човек да си спомни, че е Бог. Такава беше моята мечта от ранно детство. Дойде времето да се реализира.

Трябва да осъзнаем, че всички правим това, което е по силите ни. Ще се пробудите, когато ви дойде времето да се пробудите. Проявление на свободната ни воля е да изберем какъв опит да придобием в пътешествието, наречено живот. Мога да избира щастието, мога да избира и болката. Мога да избира осъждането, а мога и смирението.

Вие сте вашето проявление. Ако при среща с вас не прибегвам към защита, за да се оградя от емоциите, значи съм открита. Ако при срещата си с вас усещам в себе си печал, злост или гняв, знам, че същото протича и във вас, защото всички сме огледало един за друг.

Винаги привличаме към себе си хора и обстоятелства, които могат да ни изцелят и да върнат душевното ни здраве. Ако искате да видите каква част от вашата същност се нуждае от лечение и светлина и жадува да се изтръгне от вашето вътрешно съдилище, вгледайте се в своя партньор. Колкото и странно да звучи, ако се огледате настрани, ще видите, че външните обстоятелства отразяват вашата мисъл за тези въглчета на истинската ви същност, които изискват изцеление.

Когато не съм защитена, аз съм готова да видя тази част от мен, която се нуждае от лечение. Ако изпитвам печал, винаги мога да отлича собствената печал от чуждата. Вместо упорито да стоя затворена в

своята представа, мога да се открия за общуване с другите.

Анатомия на Паразита

Паразитът е нашето вътрешно дете. Това дете е проявление на чиста емоция. Чрез чиста емоция се проявяват и животните. Паразитът чувства и усеща всичко, без да проявява интелигентност. Той е сетивният шаблон на човешкото същество – носи със себе си много емоционални отпечатъци. Следователно, може да се каже, че присъщата на човека способност да чувства, е проявление на Паразита.

Паразитът може да бъде наречен Луцифер, Метежник, или паднал ангел, прогонен в плътната материя и забравил своята божествена природа.

Паразит е тираничното дете вътре в нас: „Оставете ме на мира!“ – казва то и веднага след това вика: „Елате и ме намерете. Вземете ме“. На себе си казва: „Аз съм недостойно за любов. Но вие ме обичайте, моля ви. Аз осъждам всички ви. Но и аз страдам, защото осъждам себе си“.

В този аспект на човешкото битие винаги присъства дуализмът на Съдии и Жертви. Паразитът е нашето емоционално тяло, падналият Ангел, който е рухнал в дебрите на чувства, осъждане, разделяне и предателство. Паразитът е електромагнитна сила, която поражда полето на страха. Това е кодиращо устройство вътре в нас, което привлича в нашия живот подобни на себе си обстоятелства и хора. Той е знак, че имаме нужда от лечение.

Играли сме тази игра в продължение на много животи и на пръв поглед процесът изглежда неосъзнат.

Представете си схемата на едно живо същество, в което духът представлява мъничка светлинна вълна, която обгръща тялото. В пространството между тялото и душата, в резултат на тяхното взаимодействие се ражда умът.

Когато накрая напусне тялото, душата поглъща ума. В зависимост от това в каква степен душата поглъща ефирната енергия на току-що преживения от тялото живот, в нея възниква отпечатък от тази енергия. По-късно духът поглъща душата, но съхранява отпечатъка на фините вибрации. Този отпечатък ние наричаме карма. Кармата остава в духа и когато той се възплъти за нов живот.

Когато духът е готов за ново раждане, тези следи от предишни вибрации реагират на сходните вибрации на мъжете и жените, които ще

станат родители на новороденото бебе. Техните вибрации са подобни на ключ, който отключва вратата на идващия в света дух.

Вашата същност има за задача да ви върне здравето и целостта, за да реализирате истинския си аз. Тя ви въвлича в обстоятелства, които ви дават шанс за изцеление.

Кармата прокарва в душата дири, шаблони, които могат да се заличат само ако преодолеем чувствата, които сме блокирали с осъждане. Ако в душата се е запечатал непреодолян гняв, тя се проявява в живот чрез родители, които ще дадат със своите действия това, от което се нуждае, за да се излекува. Единият родител може да даде воля на гнева си, а другият да го сподави. Взех за пример гнева, но той може да бъде заменен с всяка друга емоция.

Процесът, който тласка детето да блокира чувствата си, преминава през следващите етапи:

В него се събужда спомен за гнева, или в душата му се е запечатал отпечатъкът на гнева.

Пробужда се неговото осъждане за гнева. То реагира със страх или носи в себе си спомен за минала болка и осъждане.

Затваря се и се ограда със защитна стена. Решава, че гневът причинява болка, но то не може да се защити от гнева. Лошите родители и злите хора са опасни. Самият аз съм опасен, когато съм зъл. Животът е несправедлив. И мен ме боли от това.

Детето сключва със себе си следното споразумение: „Аз ще избягам злобата. Ще се държа по-далеч от злите хора. Ще се старая никого да не ядосвам. Ще се опитам да не се ядосвам. Ще се постарая да не изпитвам никакви чувства. Чувствата са опасни“.

Ние не осъзнаваме сключените със себе си договори, докато не ги намерим в себе си и не ги разтрогнем. Този духовен труд (както и *безмълвното знание*) има огромна ценност, защото може да излезе извън рамките на такива договори и да ги излекува с помощта на осъзнаването. Скритата причина за злостта или за друга емоция е страхът.

Ако си зададете въпроса: „Откъде се е взел този страх?“, пред вас се открива възможността да измиете лепкавия клей на осъждането и да го изкарате на светлина.

Чрез осъзнаването самите вие ще върнете към живота блокираната част от себе си. Страхът, който изпитвате, ви е добре познат. И в детството си сте попадали под неговата власт в сходни ситуации и сте се договорили със себе си как да се държите. И днес, като възрастни, реагирате на този страх така, както и в детството си.

Човек защитава себе си по начина, установен в детството. Затова всяко осъзнаване, че сте обхванати от страх, е подобно на къс злато.

С осъзнаването се ражда и възможността човек да възстанови енергията си. Може отново да проанализираме преживения опит, гледайки го с очите на любовта, с очите на любящи майка и баща, и да го излекуваме. От тази гледна точка ще открием, че страхът ни е карал да се пазим зад стени. Сега осъзнаваме, че всички потъпкани чувства и защитни реакции, всичко това сме самите ние. Аз във всеки миг съм едновременно вътре в ситуацията и зад пределите на моя отбранителен вал.

Нашият опит е само чувство. Всичко, което искат чувствата, е да бъдат проверени. Изходът е да ги подложим на изпитание. Ако успеете да го направите, ще разтворите цялата същност на Паразита. Ако някой усети, че е дошло време да се устреми към ново знание, това е зов за пробуждане. Знам, че през 1960 г. много хора са изпитвали желание към пробуждане. Тогава в слънчевата светлина са настъпили огромни промени, които трябвало да се очакват. Светлината постоянно ни тласка напред. Обръщането навътре към себе си, чието начало бе сложено от социалните революции на шестдесетте години, можеше да стане най-забележителното събитие в цялата история на човечеството, защото да откриеш собствения си аз означава да откриеш Бог, Божествената същност, Истинската същност и да преодолееш егото.

Същото състояние на духа, което послужи за тласък към духовните търсения на шестдесетте, все още търси своя път. Духът, избрал вашите обстоятелства, вашите родители и вашият живот, все още избира какво да се случи във вашия живот в следващия момент. Целта на всеки избор е да ни върне към душевното ни здраве. Ще го постигнем, ако приемем живота такъв, какъвто е, без да го осъждаме. Подобно отношение към живота не идва нито от ума, нито от Паразита. Ние знаем, че няма място за осъждане. Съгласни сме, че всичко наоколо е проявление на божественото съвършенство. Наричат това състояние *прохождането на дракона*.

Аз преминах през дракона и повече няма да ми се наложи да го премина отново. За да се изтръгна от *съновиденията* и да стигна до дракона като чиста черна светлина, ми се наложи да се боря отчаяно. Полето на нашата аура ни защитава от черната светлина. Чистата черна светлина не благоприятства живота. Затова преминаването през дракона е свързано с физическа опасност. В някакъв смисъл, жените по-леко преминават през дракона, защото ние умеем да отстъпваме. Умението да отстъпваме е заложено в женската душа. Ние да се разделяме физически с детето

при неговото раждане, а след това, когато то порасне – и емоционално.

Съновидението на Гая

В моето *съновидение* аз разбрах, че духът е незрим, че не притежава форма. Видях дребни парченца от нещо, което приличаше на мрежа. На вид напомняше отрязък от лента, която се огъва на вълни. Тази лента се сблъска с това място в моето *съновидение*, в което пребиваваше духът и вътре в мен пламна огън. Целият образ приличаше на леко осветена лента, но знаех, че това е само отражение.

Гледайки с очите на разума, осъзнах, че това е проявеният дух, майката – този аспект на сътворението, който може да роди себе си. От съюза на духа с тънкия слой светеща лента се роди нещо ново, съвършено нов свят. Дълбоко в него, както преди, гореше ярко пламъче светлина – светлината, която живее във всеки човек. Това е божествената енергия, скрита в гръбначния стълб, нашият спящ ангел.

Това сме ние – дух, който няма форма. Не ни е дадено да постигнем форма. Затова можем да живеем само в отражението на Ума – като отразената луна – но не и в самата светлина. Истинската природа на отражението е дуалистична.

Умът – като отражение – винаги е зает с търсене на самия себе си. Ако живеем и възприемаме живота само от гледна точка на ума, никога няма да намерим своя истински аз. Той ще бъде само отражение на истинската светлина, защото е хванат в капана на дуалността. Всичко, което виждаме и наричаме реалност, е плод на ума. Това, което приемаме за истина, по своята същност е илюзия.

Ангели

Когато усетих енергията, която поглъщаше моите емоции, аз си обещах, че ще започна да я подхранвам само с любов. До днес с всички сили се старая да храня този енергиен ангел изключително с любов.

За нас е крайно необходимо „да скочим“ в гледната точка на ангела. Гледната точка на ангела ни дава голямо пространство за наблюдаване на тази личност, която проявяваме в живота. Аз виждам, че Гая винаги прави най-доброто, на което е способна. Случва се да сгреша, но аз изпитвам към нея огромно състрадание, защото вече не съм привързана

към нея. Аз съм безкрайно благодарна, че чрез нея мога да се проявя в живота. Тя е моят автомобил, моята обвивка, чрез която се проявявам в живота. И аз безкрайно я обичам.

Видях в моето *съновидение* отражението на светлината. Видях я като на филм, в който съм продуцент и режисьор и непрекъснато създавам образи. Аз ви подбирам за определена роля в моя филм. Винаги проектирам своя образ, който отразява мен самата, както става при насочени една към друга телевизионни камери.

От духовна гледна точка, почти към всяка ситуация може да се подходи, ако се гледа на нея с очите на ангела или *сънуващия*, пред когото преминава филмът. Но от гледна точка на ума това е невъзможно. Умът никога не може да разбере себе си (той разделя света: „Това“ е обект или свят. „Аз“ – Бог.)

Ако вярвате в божественото съвършенство на всичко живо, ще можете да видите своя живот с погледа на ангела, а не през очите на Съдията или Паразита. Животът винаги е съвършен. Вие сте ангел, който действа в това измерение, развивайки човешкото същество, което наричате „аз“. Пробудете се от съня и разберете, че сънувате. Вие сте Божествена същност. Мястото на ангелите е в небесата. Върнете се у дома.

Да бъда: Да изпитвам чувствата в цялата им пълнота.

Да направя: Да практикувам изкуството на *сталкинга* и трансформацията. Да помня за взетото решение да обичам себе си.

Да живея: Да живея като изцяло се реализирам в живота. Вие се връщате в себе си всеки път, когато прекъсвате действията на Паразита, който се храни с отрова.

Правилото на Нагуала

Чакрите (според индуистките традиции) са енергийни центрове в нашето духовно тяло, които обикновено съотнасяме с определени точки на физическото тяло. Седемте основни чакри са разположени в началото на гръбначния стълб, в половите жлези, в слънчевия сплит, сърцето, гърлото, на челото и на темето.

По убеждение на Гая, всяка чакра е ангелско проявление. Метежникът Луцифер – страж на долните чакри в основата на гръбначния стълб и половите жлези – е едновременно и Паразит, и чиста любов. Паразитът се ражда от разделението между божественото начало в ума. Гая описва това отделяне от божественото начало при слизване в

материалния свят в мига на раждането, като своего рода предателство. В нашите митове, Луцифер олицетворява тъмата, а Уриел – светлината, но и двамата са Божии деца и, следователно са чиста любов.

Третата чакра е разположена в слънчевия сплит, до дървото на Смъртта. Неин пазител е Уриел. Името му означава Страж.

Рафаел е покровител на четвъртата (сърдечната) чакра. В нея възприятията извършват огромен скок. Майсторът на трансформацията живее и резонира на нивото на сърцето, но когато започва да променя съновидението си, се премества в по-високите чакри.

Под сърцето се намира жизненият център. Над сърцето е умът, вечен търсещ самия себе си.

Петата чакра е в гърлото – в точката на общуването. Тази чакра се покровителства от Гавраил или Вестителят. Тя е Словото.

Чрез шестата чакра се проявява висшият разум и нейният пазител е Михаил, който се сражава с дракона на Паразита.

Седмата чакра е разположена на темето и олицетворява Дървото на Живота. Това е чакрата на просветлението. Неин страж отново е Уриел.

Като цяло, системата от чакри олицетворява змея.

Гая казва: „Върнете се към Дървото на Живота, върнете се към Божественото начало“. В индийската традиция, енергията *Кундалини* е синоним на енергията на змея, който се изкачва по ствола на гръбначния стълб към просветлението.

Гая говори за чистата същност като за черната светлина на слънцето.

„Това е най-чистата светлина от всички, известни на човека. В нея е източникът на сътворението. Целият смисъл на нашето съществуване в този живот е връщане към черната светлина на чистата същност“.

Всеки път, когато душата се вселява в тялото и се развива умът, вътре в нас остава частица от черната светлина. Тази светлина е заобиколена от обвивката на душата и преминава от един живот в друг, докато не се върне към извора в своята чиста форма.

В самия момент на вашето появяване на света във вашата епифиза прониква лъч светлина, който идва от вълнообразната енергийна лента на архангелския свят, с която е заобиколена Земята. Прониквайки в епифизата, този лъч определя кой архангел ще бъде ваш пазител в този живот. Вашата същност е част от същността на архангела. В двама ви не е задължително да тече една и съща енергия, затова човек е носител на две ангелски енергии – енергията на личната му същност и енергията на неговия ангел-пазител.

За да ги отличи един от друг, Гая нарича пазителя „малкият ангел“.

Формирайки в детството своя ум, вие едновременно създавате и първият филтър около своя малък ангел-пазител. Тази обвивка приляга към него така плътно, както душата приляга към духа. Под защитата на тази обвивка вашият ангел-пазител крепко спи, забравяйки, че е ангел.

Тази обвивка, скриваща ангела, наричаме Паразит. Той обитава в ума и се подчинява на разума – учи Гая.

Когато се пробудите от сън, вие пробивате напълно защитното покривало на своя архангел и все повече се подлагате на въздействието на черната светлина на вашия истински аз. В определен момент от този процесът на пречистване, когато достигнете най-високите вибрации на любовта, архангелът-пазител се изтръгва от своята обвивка и се съединява с вашата същност, с изначалния архангел.

Сливането на личния ангел-пазител с вашата извечна ангелска същност ви връща към Бога. Аз наричам това Продължение на рода на Ангелите или Правилата на Нагуала. Вие сте ангел в процес на еволюция. Вашият ангел е част от развиващото се човечество. От сливането между тях се ражда нов ангел и вие се връщате към своята божествена същност. Земният живот никога повече няма да ви придърпа обратно, защото отсега вашите вибрации ще бъдат божествени, ще носят чистото божествено начало.

Моят опит показва, че във физическо отношение аз както преди оставам човешко същество, но личността на име Гая е изчезнала. Тя се проявява по съвършено друг начин. Преди се стремях да остана зад кулисите. Сега напълно отговарям за своето проявление. Времето за това настъпи. Ето защо заговорих.

Щом и вие се измъкнете от клетката на *съновидението*, вече никога няма да ви вкарат в клетката на умствените заключения. Вашият свят ще се разшири. Мен вече нищо не ме задържа. Всичко наоколо е *любов*.

Аз нося в себе си огромен заряд от енергия, защото вече не я пиляя напразно, реагирайки на житейските дреболии. Моето чувство за собствена значимост престана да поглъща цялата ми енергия. Сега мога да използвам своята енергия, за да преместя (ако го искате) вашата *събирателна точка*. Това става, когато премествам своята събирателна точка. Аз живея в единство. Това не зависи от интелекта. Не е по-силите на ума да го постигне. Моята същност ражда моя Ангел, моята личност.

Как да проникна в Реалността на магиите

След като вече се запознахте с анатомията на паразита, можете да ускорите своя път в царството на магиите и да намерите пътя към трансценденцията. Вместо да отделяте много време, както е при *сталкинга*, можете да живеете спокойно, като от време на време си спомняте, че:

1. Можете да отстраните своите системи за защита, ако осъзнаете кога във вас се поражда съпротива и в същият миг да се откажете от нея. Ако изпитвате неловкост, приемоте я безропотно. Това е пътят към дома. Осъзнавайте това, което чувствате. Уважавайте себе си. Старайте се да предвидите последствията от своите постъпки и правете избор, който иззира от най-висшите нива на вашето съзнание.

2. Обикнете се! Разделете се с чувството, че живеете заради чуждото одобрение. Поставете любовта към себе си на първо място и винаги я почитайте. Най-слабите, уязвими ваши места, звучат със собствен глас. Те се нуждаят от проявление. Те се нуждаят от уважение.

Съпротивлението подхранва Паразита. Ако в хода на разговора усещате в себе си съпротива към думите на събеседника, кажете си: „Това не се отнася до мен“. Това означава да владееш себе си. Ако се поддадеш на емоцията, вместо теб с другия човек общува някакво чуждо присъствие. Ако осъзнаете това, ще можете да се откажете от съпротивата. Кажете си: „Избирам да не реагирам. Аз съм любящо същество от чиста светлина, всичко друго е просто отражение на илюзиите“. Тази проста мисъл премества вашите вибрации от нивото на изживяване на нивото на сърдечната чакра. И ражда истинска *магия*.

Обикновено съпротивата има две основни проявления. Едното от тях е: „Не ми казвай какво да правя“. Другото е родена от страха да не бъдем излъгани. В процеса на опитомяването родителите казват: „Престани да бъдеш наивен; светът ще те излапа жив; човек за човека е вълк“. И ние от-рано биваме изпълнени със страха да не бъдем излъгани.

Когато се страхувате, попитайте се от какво се боите: че ще ви командват или че ще ви излъжат. Тези страхове убиват вашето доверие в живота. Постоянната необходимост на ума да бъде прав е неговото оръжие за оцеляване. Ако ти си прав, значи не съм. Значи, не съществувам.

Всяка секунда във вас живее способността да трансформирате своя опит. Тук е заключена и магията. Ключът към магията е в самоосъзнаването.

Вие сте магьосници. В началото не го осъзнавате. След това

премествате своята гледна точка.

Хората изразходват твърде много енергия, за да се контролират. Поразмислете върху това. Всички ние сме чувстващи мехурчета, които живеят на Земята. Ядрото ни е от разтопена лава. А си мислим, че можем нещо да контролираме. Единственото, което е подвластно на нашия контрол, е собствената ни реакция към живота и избор на жизнен път. Когато прекратим усилията си да контролираме всичко и всеки (което е илюзорно), можем да се превърнем в мехурчета, които плават по течението на реката и минават покрай острите камъни, без да се наранят, защото са в пълна хармония със света. Тогава животът става прекрасен.

Лично послание

Думите не могат да предадат цялата дълбочина на любовта, уважението и благодарността към Мигел, с които е изпълнено сърцето ми. Благодарение на неговото учение и ежедневно проявление на неизменна доброта, аз се научих да живея достоен живот... живот, в който не се обръщам назад и приемам без страх всичко, което ми поднася.

Мигел ми показва, че ако позволиш енергията на любовта да преминава през теб, няма нищо, от което да се защитаваш. През неговите очи аз започнах да виждам светлина във всичко и всеки. Той ми откри пътя към свободата – свободата искрено да приемам себе си такава, каквато съм, свободата да изразяваме своята истина и да приемам другите.

Разбрах, че не трябва да се казва „да“, ако има възможност да се каже „не“. Открих радостта да давам – не по необходимост, а от любов, в която няма нито отчуждение, нито сметка, нито привързаност, нито граници.

Казах на *Нагуала*: „Благодаря за дареното слънце, луна и звезди, вечно танцуващи в сиянието на вечния божествен пламък, който живее във всеки от нас. Обичам те!“

Мигел интерпретира историята на Гая

Когато се срещнах с Гая, веднага разбрах какво носи в себе си. Видях цялата мъдрост, която изпълваше това тяло и ум. Но видях и ограниченията, които си поставя. Видях как нейната мъдрост и интелект са подчинени на страха. Тя не можеше да поеме отговорност за своето

знание.

Дълги години работих с нея, за да разбия установените правила. И постепенно тя започна да се променя.

Сега, пламвайки от някаква нова идея, тя може да я дари на друг, защото не иска да я задържи. Тя се опитва да открие своята божествена природа в божествената природа на другите. Преклони се пред Бог в лицето на Сай Баба Премананда, но не и в себе си.

През 1994 г. открих шанс да преобразя възгледите на Гая. Поставих я в изолация, където тя остана лице в лице с Бог. Намалих нивото на нейния комфорт, в който тя се чувстваше в безопасност и където имаше някой, който ѝ даваше чувство на сигурност. Беше ѝ необходимо доста време, за да преживее това.

Отправихме се към Мексико и пътувахме с автобус до Сан Мигел де Алиенде в Теотихуакан. Гая попита: „Помогни ми да стана... съвършена“. Аз я попитах, действително ли го иска. Попитах я три пъти. И всеки път тя отговаряше: „Да, моля те“.

С волята си отстраних нейната защита. И тя се видя такава, каквато е. Извлякох от нейното енергийно поле системата на отрицанията. И това откри всичките ѝ рани. Не казах нито дума по въпроса, почувствах нейната емоционална болка. Тя беше така силна, че ѝ предложих да ѝ помогна или да прекратим всичко това. Тя каза: „Не“.

Пристигнахме в Теотихуакан, където се настанихме в различни стаи. Тя преживя най-страшната нощ в живота си. Чувствах го. За миг помислих, че ѝ идва твърде много. Стори ми се, че ще поиска да възстановя цялата ѝ система от отрицание. В някакъв момент почувства, че е по-добре да умре, отколкото да живее така.

На другото утро я поведох към *Мястото на Въздуха*. Там приготвих камък за работа с учениците. Гая седна на камъка и прие цялото Покаяние в себе си. След пет-десет пълни с напрежение минути тя изцели всичките си рани и си дари опрощение. Паразитът беше приел опрощението и се превърна в Съюзник. Помнете, че Паразитът е съчетание от Съдията и Жертвата. Дотогава Паразитът противодействаше на всичко, което Гая правеше. От този момент, Паразитът престана да се храни със страх. Днес той подтиква нейния ум да твори свят, изпълнен с любов.

Трансформацията на Гая започна тук, а завърши в Индия, където тя пътува в края на годината, за да се види с Премананда. Сега тя с цялото си смирение приема своето божествено начало и учи другите как да го постигнат.

13 ПРОРОЧЕСТВА

Човекът винаги е осъзнавал, че е смъртен и винаги се е стремил да познае бъдещето. Всяка епоха има своите пророци и техните пророчества. В целият свят и във всички времена пророчествата се свеждали до едно – как ще се развие еволюцията на човешкия род.

В тази глава Мигел дава кратък обзор на *безмълвното знание* на толтеките, отвеждайки читателя към основния смисъл на предсказанията за бъдещето. Основната му идея е, че цялата съвкупност от живеещи на Земята хора, образува единно живо същество, което е орган от тялото на планетата Земя. За Земята всеки човек е подобен на клетката в човешкото тяло. Клетките в нашето тяло непрекъснато се раждат и умират, както се раждат, живеят и умират хората. Постоянното попълване на човешкия род поддържа живота на „човешкия“ орган на Земята, както новите клетки поддържат живота на организма. В различните времеви мащаби ние наблюдаваме процеси, сходни с физическия живот – има раждане и смърт в цялата Вселена.

Човекът е многостранен в материален аспект в ума и в душата си, но духът му е едноизмерен. Като опознаем материята, откриваме, че нашето тяло се състои от милиарди дребни живи същества, наричани клетки. Всяка клетка е индивидуалност, която може да бъде изведена от тялото и поставена в лабораторни условия, но пак ще си остане съставна частица на нашето тяло.

Клетката на черния дроб не осъзнава, че е частица от цяло същество. Тя осъзнава себе си като „аз съм“. Тя не осъзнава, че заедно с всички други клетки в черния дроб, мозъка, сърцето, костите и цялото тяло помага за формирането на единно живо същество.

Всеки човек е частица от органа, чието име е човечество. Цялата съвкупност от хора образува един от органите на планетата Земя. Планетата Земя също е живо същество, с присъщия му обмен на вещества. В това прекрасно живо същество има множество различни органи. Органи са атмосферата, океаните, гората и животинският свят. Ние, хората, сме същото, което са и те. Ние сме въздух. Ние сме океан. Ние сме всички обитаващи на планетата животни. И сме свързани с другите органи така, както черният дроб е свързан със сърцето и мозъка.

Нещо повече, трябва да осъзнаем, че нашата планета е

едновременно живо същество и един от органите на Слънчевата система, чийто център е Слънцето, около което обикалят всички планети, спътници и ас-тероиди. Слънчевата система е живо същество, ръководено от Слънцето.

На свой ред, Слънчевата система е не само живо същество, но и частица от гигантското същество, наречено Вселена.

Слънчевата система е атомът, заобиколен от електроните – останалите планети. Следователно, атомът и слънчевата система са аналози. Нашето тяло се състои от милиарди атоми, всеки от които представлява миниатюрна слънчева система. В нашата Вселена са разхвърляни безчислени милиарди живи звезди, които заедно образуват единно живо същество.

едно образуват единно живо същество. На толтеките били известни тези аналогии, проявени в различните реалности из цялата Вселена.

Великите въпроси: Кой сме ние? Откъде сме дошли? Къде отиваме? – имат точен отговор от гледна точка на толтеките. Ние сме всичко съществуващо. Малкото човешко тяло е звено от веригата в огромния биологичен механизъм, наречен Вселена. Тази малка брънка е свързана с всичко съществуващо във Вселената.

Макар че тези обяснения много точно отговарят на материалната гледна точка за света, няма да мине без допълнение, несвързано с материята. Какво са нашите чувства? Какво да кажем за гнева, завистта, тъгата, щастието и любовта? Всички тези аспекти на човешкия живот имат като проявление нематериална по своята природа енергия. Наричаме я фина енергия.

Енергията е жива. Всичко, съществуващо в света, живее. Всяко живо същество е проявление и на фината енергия. Тя изгражда нашите емоции. Емоциите също са живи. Нашето мислене е живо. Всички наши чувства живеят, те са наше проявление. Нашият ум поражда милиарди емоции и както клетките изграждат тялото, така емоциите формират ума. Следователно, умът също се състои от фина енергия. Спомнете си, че функция на ума е да твори *съновидения*. Ние сънуваме двадесет и четири часа в денонощието. Сънуваме, когато бодърствуваме, сънуваме и когато спим. Ние сънуваме с ума, не с мозъка. Но мозъкът знае, че умът сънува.

Съвкупният разум на всички хора по света образува един от органите на Земята, но този орган съществува в друго измерение, различно от това, в което живеят телата ни. Нашите тела са част от материалното измерение, което можем да усетим. Умът съществува в ефирното

измерение на мислите и чувствата. Както всяка съвкупност от емоции образува индивидуален ум, така взетите заедно умове образуват разума на планетата Земя, който също пребивава в *съновидението*. Това колективно *съновидение* се състои от сбора на виденията на всички сънуващи. Колективното *съновидение* включва *съновидението* на семейството, *съновидението* на общината, на града, на щата, на страната, на целият континент и накрая *съновидението* на цялата планета.

На всяко ниво *съновиденията* се проявяват по различен начин. Например, ако посетим друга страна, ще открием, че нейното *съновидение* се отличава от нашето и също живее свой живот. *Съновидението* на Китай не прилича на *съновидението* на Иран, но между тях има нещо общо. Навсякъде хората страдат, навсякъде водят борба, навсякъде разпространяват отрова. Отровата е сътворена от фина, а не от физическа енергия, но оказва разрушително въздействие върху физическото тяло. Отрова, която наричаме гняв, ненавист, печал, завист, плахост, е родена от един единствен източник, който изгражда всички *съновидения* на планетата – *страхът*. Страхът е великият демон, великият диктатор на *съновидението* на планетата. Произтичащите между нас взаимодействия – между хората, обществата и страните – са основани на страх. Нашето *съновидение* води към саморазрушение. Ние се унищожаваме като личности и като общество.

Където и да се обърнем, навсякъде виждаме хора, чийто ум е завладян от Съдията и Жертвата. Те струпват бремето на вината и върху себе си и върху другите. Признавайки своята вина, ние изпитваме необходимост от наказание. Ако са виновни другите, считаме за свой дълг да ги накажем.

Жертвата е част от ума, който казва: „Горко ми, аз не съм достатъчно добра, достатъчно силна, достатъчно умна. Как да живея по-нататък? Струва ли си? Аз съм само човек!“ И след това всяка крачка е пълна със страх. Такова е *съновидението* на човека. Въръждавайки се със скритото знание на толтеките, можем да осъзнаем, че *съновидението* се нуждае от промени. За това говорят и пророчествата. Пророчествата, пръснати из целия свят, започват да се сбъдват в едно и също време – сега. Сега!

Не трябва да се забравя, че живото същество, наричано Земя, се управлява от Слънцето. Земята е един от органите на Слънцето. Всички решения относно планетарния обмен на веществата се взимат от Слънцето. Слънцето управлява планетата чрез своите пратеници. В юдейско-християнската традиция ги наричат ангели. Пратениците не са нещо

друго, освен лъч светлина. Всичко, което съществува във Вселената, е енергия, а енергията е светлина.

Нашето тяло е светлина, макар и кондензирана. Нашият ум е светлина. Душата ни е светлина, но в друго проявление. Светлината търси и привлича светлината във всяко измерение. Ето защо ние усещаме светлината не само с очите, но и с ума, душата и духа.

Какво е духът? Аз го наричам *намерение*. *Намерение*, дух, бог – това са названия на една и съща енергия. Едно от свойствата на тази енергия е, че благодарение на нея всякаква промяна и трансформация става възможна. Бог е намерение, бог е дух, бог е Бог. Бог е светлина. Бог си истинският ти. Бог е истинския аз.

Енергията на светлината е първото проявление на намерението, първото проявление на бога или на духа. Първопричината на всичко съществуващо е Бог... или вие. Вие не сте вашето тяло. Не сте клетките. Не сте умът. Нито душата. Вие сте светлина. И живот.

Без *вас* тялото ви ще загине. Без *вас* ще загине душата ви. Вашата същност е светлина. А светлината е вездесъща.

Светлината е живо същество. Светлината носи в себе си цялата информация за всички форми на живот на планетата Земя. Разнообразието на светлинните вибрации е неизброимо. Майката Земя трансформира цялата информация, постъпваща със светлината от бащата Слънце, създавайки живот. ДНК във всяка наша клетка е лъч от Слънцето, уловен от майката Земя и кондензиран в материя.

Цялото знание е заключено в светлината. С помощта на светлината звездите общуват помежду си, така, както общуват атомите.

Промените идват съобразно нашите възприятия. Ние виждаме светлината, като реката, течаща от Слънцето. Подобно на река, тя е еднаква по форма, но енергията ѝ е вечно променлива. Ако леко променим нашата гледна точка, ще възприемем тази река от светлина като плътна материя. Тя, подобно на нервната система, ще запълни цялото междузвездно пространство.

Всичко това се случва всяка минута в различни ъгълчета на Вселената, става навсякъде, защото всичко е свързано. От наша, материална гледна точка, светлината се движи със скорост от 300 000 км в секунда, което се смята за най-високата скорост, възможна в природата. В действителност, светлината може да се разпространява хиляди пъти по-бързо от всички наши представи. Това свойство на светлината позволява на информацията мигновено да се разпространи из цялата Вселена.

Всичко, което възприемаме в материалния свят, е отразената от

предметите светлина, която попада в очите ни. Ние не виждаме самия предмет. Това, което виждаме, е *съновидение*. Цялата обкръжаваща ни реалност е създадена в нашия ум.

Това, което считаме за материалната част на *съновиденията*, аз наричам „структура на *съновидението*“. Тази структура е еднаква за всички. Ние сънуваме в рамките на една структура. Тя ни дава усещане за време и пространство. Дава ни усещане за безопасност.

Докато интерпретираме всичко, което виждаме, откриваме, че всички правим различни интерпретации, защото виждаме различни *съновидения*. Всеки от нас сънува собствен сън, основан на това, в което вярва.

За да възприемете тази мисъл, представете си хиляди, свършено еднакви, нови, незаредени с информация компютри. Когато започна да ги зареждам с програми, предишната им идентичност ще се изгуби.

Така е и с хората. Нашият ум е биологична машина, приличаща на компютър. Във всеки човек е заложена индивидуална информация, основана на неговия опит. Всеки е усвоил нещо свое от родителите, обществото, училището и религията. Информацията, която въвеждаме в компютъра, ни учи да *сънуваме* и интерпретираме видяното.

Всеки човешки компютър има свое име, но името е само приета от нас условност. В действителност, аз не съм човек на име Мигел Анхел. И вие също не сте хора. Ние само сме се споразумели, че сме хора. Всичко, което е заложено от нас в компютъра, е условност, при това не е задължително да е добра или глупава, правилна или не. Това е просто информация. В съответствие с тази информация ние възприемаме света, който наричаме реалност. Тази информация е източник на нашите ограничения. Ние създаваме образ на самите себе си и на всичко останало. И след това искаме да вярваме в тези образи. Процесът на въвеждане на информацията в компютъра е *Опитомяване*.

Ние сме животни, опитомени от други животни – други хора. Нас ни опитомяват така, както опитомяват кучето – с метода на камшика и курабийката. По този начин опитомяваме децата си. Боим се от камшика или се боим, че няма да получим курабийка. Създаваме такъв образ за самите себе си, който ще се понарави на другите. Държим се така, че да зарадваме мама и тате, учителя, обществото, църквата и бог. Поведението ни зависи от създадения от нас образ, с всичките негови присъщи ограничения. За нас е много важно какво мислят другите за нас. И постоянно живеем, като се съобразяваме с обкръжаващите, опитвайки се да угодим на всичко и всеки, освен на самите себе си.

Съновидението на планетата, което всички сънуваме, е еднакво.

Пробуждайки се от *съновидението* на планетата и от нашето собствено, ще открием, че това, което преди ни се струваше истина, всъщност е само информация, заложена в компютъра, която лесно може да се промени. Ние се съпротивляваме на тази замяна от страх. Страхът ръководи живота ни. Страхът ръководи *съновиденията*. Еволюцията на човечеството е еволюция на страха на планетата Земя.

Ако гледаме на планетата отстрани, ще открием, че еволюцията на цялата човешка раса прилича на развитието на живо същество, което се ражда, расте, създава потомство и след време се трансформира. В действителност, всичко, което съществува, не умира, а се трансформира.

Ходът на еволюцията има определена логика. Живото същество, което се състои от всички обитаващи Земята хора, ще премине през същите стадии на развитие, както отделния човек. Представете си единайсетгодишно момиче. Скоро при нея ще настъпи първият месечен цикъл и тя ще стане жена. Когато в някой от органите на малката жена настъпват изменения, информацията в същия миг достига до мозъка, а той подтиква другите органи към произведат определени хормони, които завършват цикъла. Целият процес се контролира от мозъка. Процесът на създаване на жените може да се сравни с развитието на цялата човешка раса. Когато в отделни хора настъпят някакви трансформации в телата, ума и душата, Слънцето узнава за това чрез своите светлинни пратеници и променя свойствата на излъчваната от тях светлина, за да отправи към човешкия орган на Земята ново послание. Промяната в отделния човек повлича след себе си изменения на цялото човечество.

В днешно време хората вече излизат от детството и започват да израстват. Възприемат живота с нова яснота. Умът отстъпва място на интуицията. Изменя се самият характер на техните *съновидения*. Страхът е основният фактор в развитието на ума. Умът е подготвил пътя към интуицията.

Човешките същества са многопластови. Освен тяло и ум, ние носим и частица слънчева светлина. Истинската същност на човека е слънчевият лъч, който остава в непрекъснатата връзка със Слънцето и всичко, което се случва в отделния човек, достига до Слънцето с помощта на светлината. Всички промени, протичащи в един човек, достигат до Слънцето, то реагира на промените и реакцията му оказва въздействие върху цялото човечество. Такаъв е процесът на еволюцията на човечеството.

Когато намерим своя персонален лъч светлина, ще можем да преместим своята гледна точка и да видим цялото човечество. Аз уча учениците си да намерят своя лъч светлина, който ги свързва със Слънцето.

Когато го открият, безмълвното знание ще се влее в техния ум и те няма да се боят от нищо. Хората, които постигнат това знание, стават пророчи, които показват пътя на другите.

В наши дни човечеството мутира, защото се променя умът на отделни хора. Вече започваме да осъзнаваме своето *съновидение* и да го контролираме. Автоматично отхвърляме старите проявления на светлината и приемаме други, които модифицират нашата връзка със Слънцето. Това не изисква особени усилия. То просто започва да се случва. Слънцето контролира целия земен живот – от вируса до динозавъра и човека. Всички промени идват от Слънцето.

Слънцето притежава неизмеримо по-голям интелект от всеки от нас. То носи е висш интелект, от друг порядък. Хората по-целия свят знаят този факт от хилядолетия. Древните египтяни се покланяли на бога на Слънцето, Ра. В Теотихуакан знаели, че Слънцето управлява земята и животът на планетата периодично се променя, в зависимост от измененията на Слънцето.

Съгласно толтекския календар (както и календарът на майте и ацтеките) преди днешното Слънце е имало пет слънца. Техните пророчества гласят, че в най-големия град на Мексико, Теночтитлан, ще има мощно земетресение. През 1986 г. това земетресение поразил град Мексико – съвременния Теночтитлан. Предсказанието гласи, че след земетресението ще настъпи петгодишен период на покой, докато не се роди новото Слънце. В 1992 г. то се роди.

Шестото Слънце излъчва светлина с други свойства, която ще трансформира *съновидението* на планетата. Тя трансформира човешкия ум, тласкайки го да осъзнае, че е проявление на светлината и е в тясна връзка със Слънцето. Еволюцията на човешката личност значително ще се ускори, ако всеки открие своята истинска същност.

Всички учители на земята се стараят да ни доведат до една и съща истина – вътре в нас е скрито нещо прекрасно и ние можем да му се разкрием. Умът е живо същество. Той се храни от емоциите, въплътени в идеите. Новите идеи ще трансформират информацията в нашите компютри и ще открият шанс да живеем по-добър живот.

Ето пророчеството за бъдещото човечество.

Хората ще разберат какви са в действителност. Ще започнат да общуват помежду си. Ще се обичат. Ще престанат да се съдят и ще се научат да контролират своето *съновидение*. Така ще намерят щастието.

Когато Исус се опитал да обясни всички тези неща преди 2000 години, говорил за нов начин, чрез който да се види Бога. Затова го убиха.

В наши дни, вече сме готови да чуем тези истини.

Ние считаме хората за най-разумните същества на земята, но сме само дребна частица от великия интелект. Идеите, които възприемаме за собствени, всъщност са съществували много преди момента, когато са достигнали до нас и ние сме решили, че сме ги „измислили“. Трансформирайки съзнанието си, ще възприемаме идеите непосредствено, ще черпим от вселенската база данни. Преживях това в Теотихуакан, когато ми се откриха знанията и образите, съхраняващи се в неговите камъни.

Когато осъзнаем нашата непосредствена връзка със Слънцето, ще можем да управляваме поведението на всеки от органите на Земята, както шаманите управляват дъжда не чрез ума, а чрез интуицията. Умът не може да установи връзка с дъжда, защото няма вяра в себе си. Вашият персонален лъч светлина ви свързва със силата на интуицията.

Ето защо молитвата е велика сила, когато се надяваме на отговор. Обикновено отговорът на нашата молитва не е такъв, какъвто очаква умът.

Когато по шамански начин установяваме връзка с вселената, това не са дължи на нашата личност. Това е дело на Слънцето. Не малката личност на Исус е превърнала водата във вино, не личността на Мойсей е разделила водата на Червено море. Всичко е извършено по волята на Слънцето. За Слънцето няма нищо невъзможно.

Пророците са казали, че с раждането на Шестото Слънце Богът ще се събуди от сън. С други думи, ние сме Бог, който *сънува*, че не е Бог. И макар че ще минат не по-малко от двеста години до пълното завършване на пробуждането, от 1992 г. този процес видимо се ускори. Днешното поколение започва процес на пробуждане, а вие принадлежите към него.

Ние сме длъжни да приемем съдбата си. Това, което трябва да се случи, ще се случи. Нашата задача е да се радваме повече на живота и открито да проявяваме истинската си същност, за да съдействаме за идването на новото човечество. Ако в нас се таи ненавист, споделяме с другите ненавистта. Ако изпитваме скръб – споделяме скръб. Щастието може да се сподели само тогава, когато самите вие сте щастливи. Невъзможно е да споделите любовта, ако преди всичко не обичате себе си.

Съновидението на планетата няма да започне да се изменя без съпротива, както, впрочем, и ние, хората. Новото *съновидение* вече съществува и расте, но старото отчаяно се бори да оцелее и се е вкопчило в чувството за вина и гняв, в Съдията и Жертвата. Духовното израстване на човека много прилича на отчаяна битка, която водим със себе си.

Няма по-суров съдия за отделния човек от самия него.

Всеки от нас ще премине през криза, за да достигне до смирението, но след като преодолеем съпротивата, ще нарасне нашият потенциал да обичаме. Обитаващият в нашия ум Паразит, който постоянно се опитва да проваля този процес с емоционални отрови, постепенно ще отстъпи и ще стане наш Съюзник. Ако това се случи с отделния човек, ще се случи и с цялото човечество.

Всички книги за пророчества разказват за съпротивата на *съновиденията* на планетата в периодите на промяна. Предсказанията са свързани със страховете, които били спуснати, за да окажат съпротива на новото.

В последните петдесет години човешкият род с всички сили се опитва да унищожи в себе си страха, но това не му се удаде. Хаосът, в които пребивава човечеството, след последните петнадесет години се увеличи драстично, но въпреки съпротивата, старото *съновидение* вече загуби мощ и започна да отслабва.

В Книгата *Откровенията* на Йоан Богослов се споменават Седем Печати. В епохата на написването на Библията писмата се запечатвали с восък. За да се прочетат заключените в писмата послания, било необходимо да се счупят печатите. Това е твърде символично. С всеки счупен печат, за който се говори в *Откровенията*, се повишава нашето осъзнаване за промените на земята, идващи със слънчевата светлина.

Няма никакви причини за страх! Дори тялото ни да загине в някоя от предсказаните катастрофи, няма от какво да се боим. Нали все някога ще умрем. Не слушайте пророците на страха. Не им позволявайте да ви ръководят. Старото *съновидение* на планетата умее да поражда страх. Дори боговете се стараят да сеят страх и паника, защото се хранят с човешките емоции и изпитват постоянен глад. Исус, Буда и Сай Баба, съвременен индийски светец, са живеели без да изпитат страх. Те не били фанатици. Животът им не бил изпълнен с думи, а с послания.

Идващите две столетия ще бъдат епоха на растеж и трансформирането ще става с все по-ускорени темпове. След това ще настъпи период на мир и покой, който ще продължи три-четири хиляди години, до началото на новия цикъл. Природата на *съновидението* е биологична. То се ражда, трансформира се и умира.

Историята на еволюцията се повтаря под формата на спирала, която отива все по-нагоре и по-нагоре, след което отново се спуска надолу. През същите цикли се развива и животът. Ако познаваме тези цикли, можем да предсказваме бъдещето. Необходимо е само да знаем на какъв

етап от еволюцията се намираме, за да видим бъдещето. Днес живеем в епохата на великия преход.

В цикличните модели на *съновиденията* на човечеството могат да се разграничат три фази. В първата фаза, когато цари най-дълбок мрак, *съновиденията* се управляват от ума. Във втората фаза властват умът, инстинктът и интуицията. Това води до период на стремителен растеж и трансформация. На последния етап идва разрушаване на старото, за да се освободи място на новото *съновидение*.

Днес ние сме почти в самия край на тази част от цикъла, където съвместно управляват умът и интуицията. В следващите фази пълноправна стопанка ще бъде интуицията. Интуицията е доверие. Тя е знание без съмнения и умуване. Умът, управляващ лъжливите съновидения, днес се трансформира в интуиция за тези, в които промяната вече се е извършила.

В далечното бъдеще, зад пределите на външния цикъл, настъпва следващата епоха на разсъдъчния ум. Тези, които днес наричаме хора, ще живеят в друг край на вселената. Тези, които ще останат тук, ще получат заряд от нова енергия. Не мисля, че хората от новата епоха ще приличат на нас. Струва ми се, че ще живеят в океана. В наше време в океана обитават два вида животни, които малко по малко започват да *сънуват*, подобно на хора. За бъдещата трансформация значение ще има не физическата форма, а това, което се ражда в ума. Затова значението на пророчествата за човека, е че му предстои етап на трансформация. Ние сме мутанти.

Любовта ще извърши най-великата трансформация в света на хората. Дълги хиляди години хората всячески са потискали любовта. Забравили са какво е любов.

Когато казваме: „Аз те искам“ – това не е любов. То е чувство за собственост. Ако изпитваме ревност, то също не е истинска любов. Властната любов е подобна на всяка друга природна потребност на човешкото тяло. Представете си, че нищо не сте яли цяла седмица. Направо ще умирате от глад. И ако някой ви даде парченце хляб, ще ви обхвадне чувството: „Аз искам този хляб. Аз го обичам.“ Влюбеността много прилича на това.

Когато сме били деца, до около четири години, нашето емоционално тяло е било настроено да възприема любовта. След това започва опитомяването, а с него е дошъл и страхът. Страхът е заел мястото на любовта. Всеки път, когато сме се опитвали да изразим своята любов, нещо вътре в нас я е потискало. Ако веднъж сме изпитали болка, ние сме

започнали да се боим от любовта. Ограничили сме нашата любов само по отношение на неголям брой от хора. На всички други казваме: „Ще те обичам, ако ми се подчиниш“. Такава разновидност на любовта поражда силна, почти практическа зависимост.

В човешките взаимоотношения единият партньор често изпитва по-голяма потребност от любов, отколкото другият и това дава на партньора сила. Това прилича на отношенията между наркомана и неговия доставчик. Този, който доставя наркотика, напълно контролира положението и както му е угодно манипулира своите клиенти с помощта на страха. Разбитото сърце е подобно на наркоман, който не може да се снабди с наркотик. В него се пораждат точно такива емоции. Страхът от любовта се среща твърде често, защото за най-малкото удоволствие човек трябва да плати неимоверна цена.

За последния половин век бракът се промени дотолкова, че практически се приближи до разрушаване. Това трябва да се случи в процеса на пречистване, за да може човек да се отърси от всички свързани с брака емоции и страхове. Бракът ще бъде пресъздаван, но вече без всякакво подчинение на единия партньор от другия и негова основа ще стане взаимното уважение. Жената ще получи права да бъде стопроцентова жена. Мъжът ще получи право да бъде стопроцентен мъж.

Когато с уважение се отнасяме към *съновиденията* на другия човек, няма място за конфликти. Когато престанем да се боим от любовта и се издигнем над някои условности, всичко ще се промени. Днес не става и дума за уважение. Ако аз се опитвам да те командвам, значи, не те уважавам. За недостатъчно уважение говори и жалостта. В жалостта няма състрадание. Жалостта към другия човек поражда жалост към себе си. Ако те съжалявам, значи, ти не си достатъчно силен или умен, за да се справиш. Ако ти ме жалиш, значи не ме уважавах или не ме считах за достатъчно умен и силен, за да се справя. Когато ние се опитваме да направим нещо вместо другия, не го уважаваме. Състраданието е в това, да помогнем на падналия човек да стане и след това да кажем: „той вече може да продължи“.

В каквато и трудна ситуация да се окаже човек, не трябва да го съжаляваме. Трябва да го обичаме. Можем да му помогнем чрез нашето състрадание. Човек винаги може да направи избор. Всичко, което се случва с него, е резултат от направения избор.

Хората ще възродят в себе си чувството на отговорност. От векове всячески сме се стремили да не поемаме отговорност, но независимо от това, всяка наша постъпка неизбежно предизвиква реакция. Законът за

причинно-следствените връзки е неумолим. Не трябва да се поема отговорност за чуждите грешки. Но трябва да го направим за своите. Можем да помогнем на друг човек като го дарим с любов, но не бива да поемаме върху себе си отговорността за другите, защото това укрепва тяхната илюзорна вяра във възможността да избягат от отговорност. Казаното се отнася за нашите деца, съпрузи, родители и приятели. Ако поемем върху плещите си техните отговорности, те ще станат безпомощни и слаби.

В нашата реалност всичко се решава от действието. Силата не е в *съновидението*, а в действието. Със своите действия можем да променим всичко наоколо. Вие можете да потърсите свобода на действията в името на трансформацията.

По време на едно от моите шамански пътешествия разбрах, че знанието е ограничение, бариера по пътя към свободата. Знанието е само описание на *съня*.

Всичко, което знаем, е само описание на *съновидението*. Всичко, което знаем, е разказ за видяното в съня. А това, което виждаме в съня си, не е реално. Следователно, нереално е и знанието. Цялото знание притежава мнима ценност, тъй като с неговата помощ ние общуваме и обменяме идеи и емоции. Проблемът е, че ако натоварим всички натрупани от нас знания в персонален компютър и започнем да се опираме на него в своите действия, знанието ще попречи на нашата трансценденция. Знанието се опитва да убеди нашия ум, че трансценденцията е невъзможна.

Аз казвам на моите ученици, че знанието е последната бариера по пътя на воина. Ние натрупваме знания само за да обменяме информацията в своя компютър. Когато се променим и станем самите себе си, знанието повече няма да ни е необходимо. Човек трябва да премине през реката на знанието, за да достигне до висшето съзнание и никога да не се върне обратно.

Нашето знание напълно отрича интуицията. А интуицията води към истината. Истината е жива. Всичко съществуващо се развива. Всичко съществуващо е проявление на биологична форма. Всичко съществуващо живее.

Единственото ни задължение в този живот е да намерим щастие. За това не ни е необходимо знание, защото всичко, което ни е нужно, е вътре в нас. Чуждата любов може да пробуди вашата собствена любов, но щастливи може да ни направи само нашата любов. Тази любов е вашата истина. Вашата свобода.

Промените се отразяват най-благоотворно върху тези, които

престанат да им се съпротивляват. Ние не сме тук, за да угаждаме на другите. Главната ни цел е да доставим радост на себе си. Правете всичко, което искате. Тази истина е валидна за всички.

Толтеките са били сред най-великите художници на двете Америки. Те са изразявали своето чувство за прекрасното с голямо майсторство и във всички форми. Всеки от вас е художник и създаването от вас изкуство е вашето персонално *съновидение*.

Пробуждайки се за *безмълвното знание*, вие можете да се попитате: „Доколко е прекрасен моят живот?

Изпитвам ли много любов? Добър ли съм в общуването? Щастлив ли съм?“

Призовавам ви да станете най-великият художник от вашето лично *съновидение*. Не жалете сили, за да го направите толкова прекрасно, доколкото е възможно. Проявете вашата красота!

Епилог

ПЕЩЕРАТА НА ВЕЛИКИЯ ВОИН

Живял някога на света могъщ и висок човек, бивш войник. Наричал се Велик Воин. Сражавал се в много войни и убил доста хора. В своята малка страна бил истински герой. Всички се бояли от него и го уважавали. Той правел каквото поиска, защото никой не можел да го спре. На всяка крачка не преставал да казва: „Аз съм Велик Воин“.

Веднъж, когато този воин започнал твърде много да се хвали, едно малко момче му казало: „Според мен, ти въобще не си Велик Воин“.

Воинът се ядосал, хванал момчето и казал: „Да се благодариш, че си още малък. Мнозина са платили с живота си и за по-малко. Ако аз не съм велик, кой според теб е велик?“

Момчето отговорило: „Дълбоко в джунглата в една пещера, живее един човек. Той е Велик Воин“.

Воинът веднага се отправил в джунглата да търси съперника си. Накрая намерил пещерата и извикал високо.

„Излез да се биеш с мен, тогава ще видим кой от нас е Велик Воин“. Какво било неговото изумление, когато от пещерата с труд, едва движейки краката си от слабост, излязъл много стар човек.

Воинът се разсмял. „Някой се е пошегувал с мен. Казаха ми, че ти си Велик Воин“.

Поглеждайки го с добри очи, старецът отвърнал: „Този, който ти е казал, е говорил истината. Аз съм Велик Воин“.

„Първо момчето, сега и ти, старче! Не ме принуждавай да те убия“.

„Ако го направиш, ще докажеш, че си убиец, а не воин. Едва ли ще ти стигне смелост да живееш в джунглата самотно, както мен“ – казал старецът.

„Хммм“ – избърборил воинът.

„Поживей цяла година в тези джунгли в пълна самота. След година ела и тогава ще видим кой е Великият Воин“.

Воинът приел предизвикателството и цяла година преживял в джунглата. Станал велик ловец. Учил се от орлите. Учил се от ягуарите. Учил се от паяка.

След една година отново отишъл при стареца. И той отново го поканил да остане една година и да превърне цялото си майсторство на ловец в лов за знание. „Ловувай още една година и ела отново. Тогава ще

видим кой от нас е Велик Воин“.

С цялото ловджийско изкуство на орела, ягуара и паяка, воинът разбрал всичко за природата и звездите, за животните и математиката. Той трупал знания парче по парче и колкото повече разбирал, толкова по-голямо ставало неговото его. Казвал си: „Няма съмнение, аз съм най-добър“.

На следващата среща старецът му поръчал да постои в джунглата още година в лов на самия себе си. Воинът приел предизвикателството.

Той започнал лов на всяка своя емоция, на всяка своя постъпка, на всяка своя реакция. Постепенно се научил да се гледа в лицето. Влязъл в бой със своите убеждения. Започнал да приема всичко, каквото е, и се заобичал. Тази трансформация била толкова стремителна, че не изминали и три месеца от началото на лова, когато разбрал, че старецът бил неговият учител и наставник и наистина бил Велик Воин. Изпълнил се с огромна любов към стареца. Изпълнил се със състрадание към всеки, комуто някога бил причинил болка. Не му било по силите да дочака уговорения срок, отправил се към пещерата и повикал стареца.

Но от пещерата не излязъл никой. Воинът неуверено влязъл под нейния свод и намерил там изсъхнало тяло. Старецът бил умрял.

И тогава воинът решил да се пресели в тази пещера. И да стане Велик Воин.

Той и до ден днешен живее там, в очакване на вашата покана!

* * *

Благодаря ви, че прочетохте моите думи и ми позволихте да ви обичам такива, каквито сте – прекрасни същества от светлина, свързани със Слънцето чрез свой специален лъч светлина, същества, които са Бог. Обичам ви!

Мигел Анхел Руис

КРАЙ

© 2004 Мигел Руис

Miguel Ruiz
Beyond Fear, 2004

Източник: <http://izvorite.com>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2785>]